

ONS ZEELAND PANORAMA

20 MEI 1937 — No. 20

LOSSE NUMMERS 15 CENT

EEN HEFTIG DISPUUT

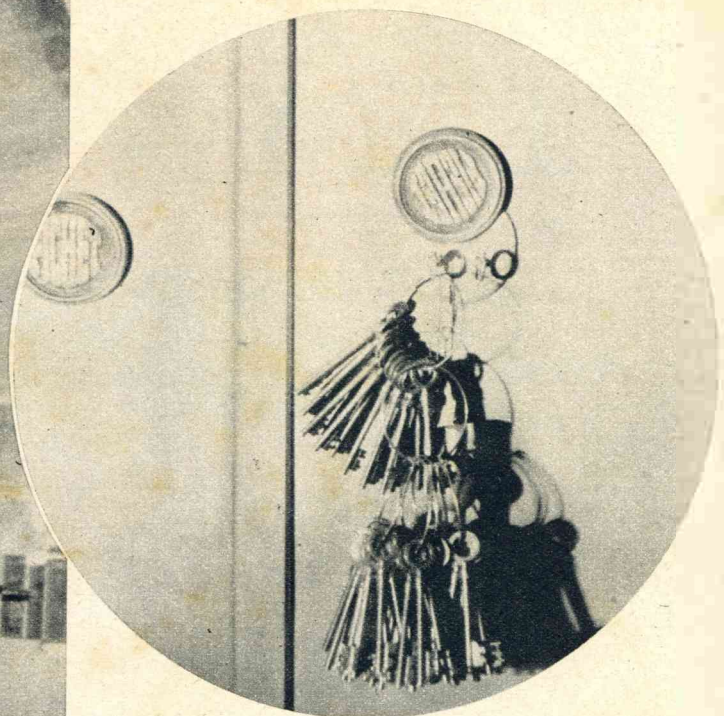
ZIE FOTO'S: GOUDKELDERS VAN DE BANQUE DE FRANCE

Het legertje der in het blauw gekleede beamten, die iederen dag voor miljoenen aan goud onder de gewelven rollen. De karretjes op de foto gaan in de richting der stalen kluisen om er hun kostbaren last te halen.

HET GEHEIM VAN DE BANK VAN FRANKRIJK

Goud! Het is ter beveiliging van de levensader van den Franschen Staat dat alle wonderen, die de moderne techniek van het beton, het staal, de electriciteit enz. heeft geschapen, worden toegepast in dat welbekende gebouw der Banque de France, in de Rue de la Vrillière. De bezoeker, die erin slaagt de toestemming te verkrijgen om de goudkelders der bank te bezoeken, ziet zich, na een ijzeren trap te zijn afgedaald, geplaatst tegenover een stalen deur ter dikte van tachtig centimeters en een drie à vier meter breede gang. Voor de deur staat een elektrische tractor op rails en boven de deur de inscriptie: Toren E. De elektrische

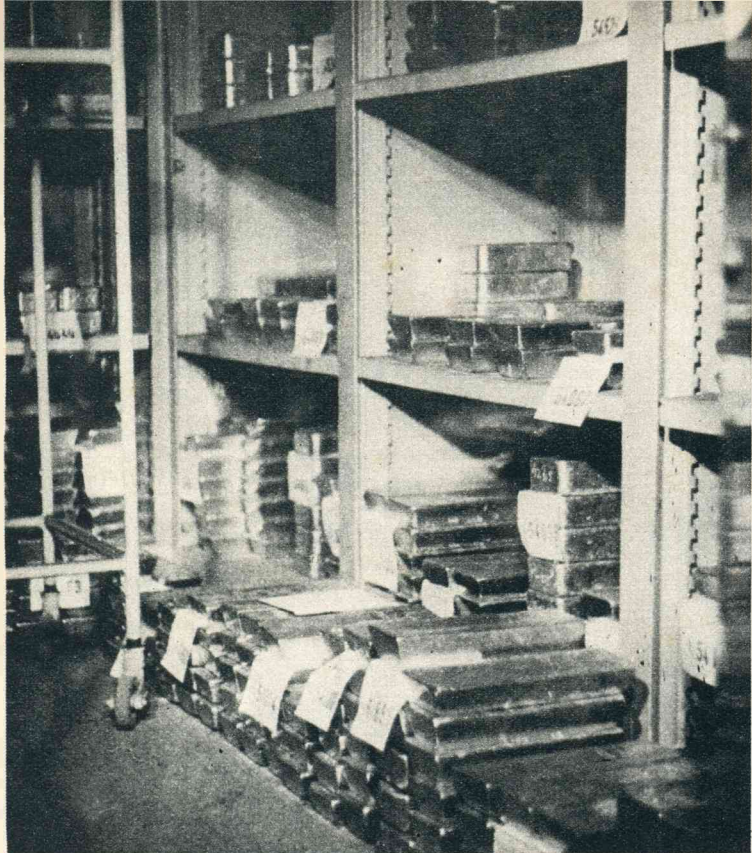

De deur van een stalen brandkast. De deuren zijn alleen te openen door twee sleutels, maar er is geen enkele persoon, hoe hooggeplaatst ook, die beide sleutels tegelijkertijd in handen heeft.

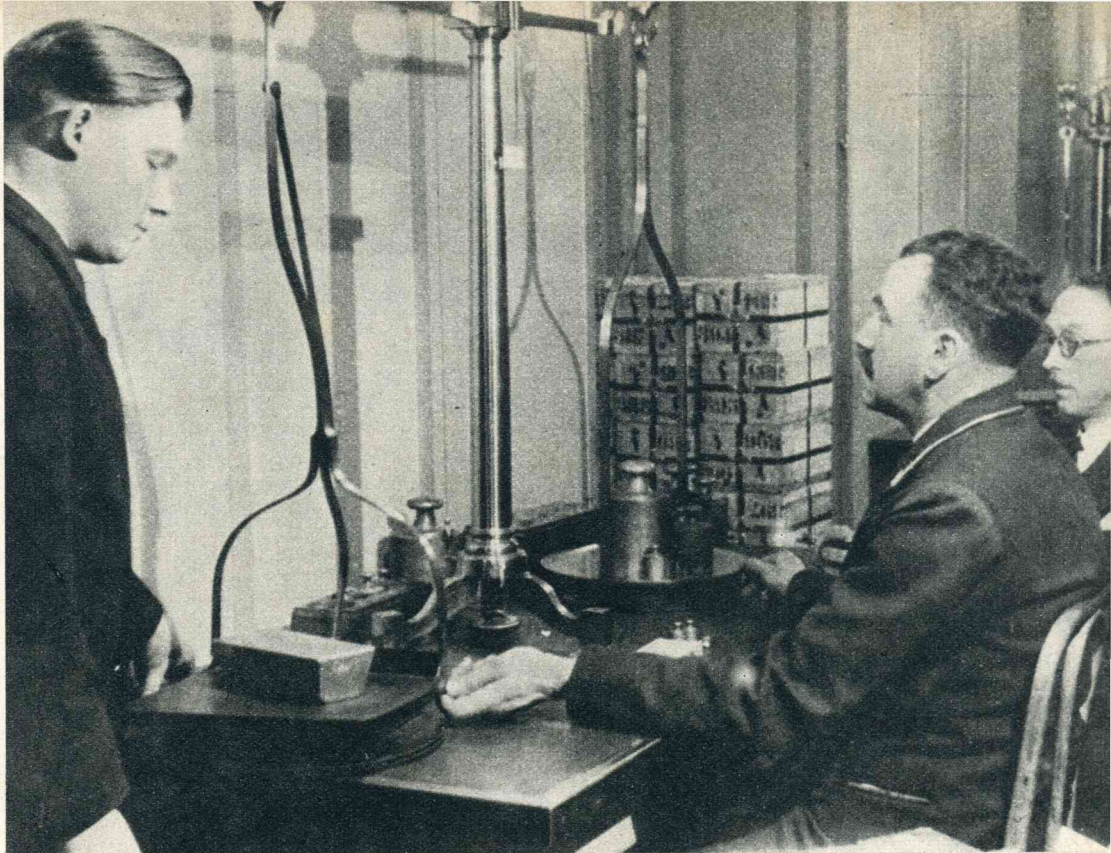
tractor kan aan den anderen kant van de gang een blok staal en beton gaan halen van 17 ton, dat hij in het midden van de gang kan laten staan en waartegen geen modern geweld bestand is. Dit is de eenige toegangsweg tot de 28 meter dieper gelegen kelders, die 'n oppervlakte beslaan van 103 bij 107 meters, en wier gewelven gesteund worden door ongeveer 500 pijlers. Het bouwen van deze ondergrondse ruimten heeft miljoenen gekost en drie jaren

Een der hoofdgangen in de onderaardsche ruimten. Van hieruit leiden tal van zijgangen in linksche en rechtsche richtingen.

Binnenkant van een in beton uitgemetselde goudkamer. De goudklompen zijn zorgvuldig genoteerd en van een nummer voorzien.

Achter veilige stalen hekken wordt het goud zorgvuldig gewogen. Alles geschiedt echter onder toezicht van streng controleerende beamtten.

geduurd. Begonnen in 1924, werd het werk voltooid in 1927.

Een laag zand, een laag rotssteen, een laag water, weer een laag rots; dat zijn de vier lagen, die door den diepen put, die naar beneden voert, worden doorboord. Het water der voormalige „Grange Batelière” stroomt thans rustig boven de goudkamers en het doorsijpelende water vloeit weg via de 500 pijlers in de ondergrondse leidingen onder de voeten van den bezoeker. Er zouden

Een kleine tachtig gouden staven die getoetst zijn op hun goudgehalte en klaar liggen om te worden opgeborgen.

vele pagina's noodig zijn om alle bijzonderheden te vermelden van die uiterst secure installaties, die kleine lampen op accu's, die alle storings melden, de gemakkelijheid waarmee die deuren van acht ton worden bewogen door een simpelen druk van den vinger, enz.

Dit is inderdaad de Maginot-linie van 't Fransche goud. De opstand moge komen, de revolutie losbarsten, bommen mogen uiteenspatten: de beamtten van de Fransche Bank

De deur van den eenigen toegang tot den 28 meter diepen put. De deur — natuurlijk van staal — is tachtig centimeter dik en zoodanig geconstrueerd dat noch dynamiet, noch eenig ander ontploffingsmiddel er ook maar den minsten vat op heeft.

kunnen rustig en veilig doorgaan met het bevochtigen van de vingers, die ongestoord de briefjes van duizend betasten en verschuiven naar de vele bundeltjes; de wagentjes met de glinsterende staven van twaalf tot veertien kilo kunnen verder rollen: de moderne techniek beschut hier op volmaakte wijze tegen het moderne geweld in welken vorm ook.

Een kijkje op de talloze pijlers die de gewelven steunen en ter zelfder tijd als afvoerbuizen dienen voor 't water. Een beamtten rolt 'n goudvoorraad naar de veilige kluizen.

DE ROMAN VAN EEN JEUGDDROOM

door Philip Hilverton

Alle mensen, rijk of arm, droomen in hun leven hun geluksdroom, die schooner lijkt naarmate zij rijker zijn aan verbeelding. Tracy Perkins was een doodarm jongetje, maar rijk aan fantasie, en hij koesterde zich aan twee van die droomen. In den eenen trouwde hij met Margaret Lauriston en trok met zijn bruid onder trompetgeschal en tromgeroffel het oude kasteel van de hertogin van Ealing binnen. In zijn tweeden droom was hij een beroemd dokter, die bij het ziekbed werd geroepen van keizers en koningen.

Die eerste droom was de oudste. Margaret Lauriston was een nichtje van de hertogin van Ealing. Zij woonde op het groote, sombere kasteel nabij Ealing en daarachter stond het huis van Tracy's vader, dat weinig ooglijker was dan een hut. Soms, als Margaret kans zag aan het strenge oog van haar tante te ontsnappen, speelden die twee wel eens samen. Of beter gezegd: Margaret speelde en Tracy kromde zich voor haar als een slaafsch hond. Dat deed hij echter met plezier, want in zijn verbeelding was Margaret met haar blank gezichtje en haar lange, zijge pijpekrullen een soort hemelsch wezen en het groote kasteel de hemel, waar zij troonde.

Margaret was verwend en een kleine dwingeland in die jaren. Slechts zelden was zij aardig voor Tracy. En daarom vergat hij nooit den dag, toen zij hem te hulp riep tegen een denkbeeldigen aanval van een hond en werkelijk eens lief voor hem was. Het dier deed haar niet het minste kwaad, doch blafte haar alleen wat huidruchtig aan. Angstig gilte zij om hulp en toevallig was Tracy in de nabijheid.

Tracy was lang geen held als het een grooten hond betrof, doch op dat oogenblik voelde hij den ridderlijken moed en de doodsverwachting van een man in zich opstaan. Hij snelde toe en ontzette Margaret met een hoop misbaar en een steen. In een opwelling van dankbaarheid sloeg zij spontaan een arm om zijn hals en kustte hem. En daarop trok zij hem mee naar het tuinhuis van het kasteel, waar kasten vol afgelegd speelgoed stonden. Tracy keek zijn oogen uit naar al die heerlijkheden.

„Je mag kiezen wat je wilt, Tracy,” wees zij in het rond.

Maar hoe begeerlijk al dat schoons hem ook leek, thans schudde hij het hoofd. Hij voelde zich een man na de bedreven heldendaad en verhief zich boven die kinderachtige verlangens.

„Als ik zelf geld verdienen wil ik wel met je trouwen,” zei hij ernstig. Hij was toen acht jaar en van die trouwerij had hij op school gehoord. Bijna alle sprookjes eindigden met een trouwpartij en dat scheen dus zelfs voor prins en prinsessen het top-punt van zaligheid te zijn.

„Goed,” zei Margaret — heel gedwee na den schrik, dien zij doorstaan had. „Maar neem dan nu alvast dezen bal, dan heb je voorloopig óók wat...”

Die bal raakte zoek mettertijd, maar de droom week niet uit zijn gedachten. Zelfs niet toen Margaret naar een voorname kostschool ging en hij haar jarenlang uit het oog verloor. Als hij zelf geld verdiende, zou hij met haar trouwen...

Zijn tweede droom viel hem in, toen hij een paar jaar ouder was. Een klein zusje van hem was ziek en hij was er toevallig getuige van, hoe de dokter haar onderzocht met behulp van een stethoscoop. Hij hoorde hem een vreemd woord prevelen en zag vol bewondering toe, hoe hij zijn receptenboekje bekrabbelde met raadselachtige letterteekens. Dat bezoek bracht hem een diep ontzag bij voor de geheimzinnige macht van de medische wetenschap en vanaf dien dag droomde hij ervan ééns een beroemd dokter te zullen zijn...

De gedachte dat Tracy's toekomstdroom, waarin hij zijn hoogste geluk belichaamd zag, ooit eens werkelijkheid konden worden, leek te bespottelijk om er ernstig bij stil te blijven staan. Maar op de woelige wateren des levens is de mensch vaak niet meer dan een speelbal van wind en golven. En niemand kan weten op welken wind zijn toekomst-hulke nog eens zeilen zal. Van Tracy Perkins stond

echter geschreven, dat hij dien wind voorloopig mee zou krijgen...

Tracy was dertien jaar, toen het kleine huisje in de schaduw van het trotsche kasteel op een dag bezoek kreeg van mr. Goffrey, den onderwijzer van Ealing.

„Tracy gaat van school af,” begon hij zonder inleiding.

„Dat gaat ie,” zei John Perkins, die geen man was van veel woorden.

„Ik kom eens vragen wat je van plan bent met hem te doen.”

„Van plan? Hij gaat het land in, net als z'n vader. Wat dacht u?”

Mr. Goffrey schudde zijn grijs hoofd. „Het zou zonde zijn,” vervolgde hij spijtig. „Hij kan goed leeren — een beetje te gemakkelijk zelfs, vind ik wel eens. Als je de verdienste zou kunnen missen, weet ik een weg, om hem iets te laten worden in de maatschappij...”

En daarop weidde hij breedvoerig uit over het oude statuut van Ealing, dat in een beurs voorzag waaruit een begaafde leerling geheel gratis zijn eigen beroepskeus kon volgen. Het was een zorgvol probleem voor John Perkins. Tracy had tien broertjes en zusjes en elke farthing was welkom in zoo'n gezin...

„Vader, mag ik?” bedelde Tracy met schitterende oogen. „Ik zou het liefst dokter willen worden.”

John Perkins aanschouwde de geestdrift van zijn zoon en legde zich erbij neer. „Van mij mag ie,” zei hij met een zucht.

Tracy juichte, maar dat was wat voorbarig. Volgens het statuut moest ook de hertogin van Ealing haar toestemming nog geven. Zij was een oude, trotsche dame, die nog middeleeuwsche denkbeelden aanhing en de dorpsbewoners zoo'n beetje als haar lijfeigenen beschouwde. Toen zij mr. Goffrey's aanbeveling onder de oogen kreeg was juist Margaret met vacante — een vroolijk, levenslustig meisje, dat zich gruwelijk verveelde op het oude kasteel.

„Perkins — is dat niet de naam van den man daar in dat huisje?” vroeg de oude dame haar nichtje.

Margaret was Tracy allang vergeten. „Perkins? Ja, dat kan wel, tante,” zei ze onverschillig.

„Tracy Perkins,” vervolgde de hertogin. „Hij schijnt de bolleboos te zijn voor de beurs van het statuut.”

De naam Tracy hielp Margaret op weg. Zij herinnerde zich eensklaps het armoedige jongetje, dat gehoorzaam als een slaaf vier passen achter haar liep, als zij met haar poppenwagen reed. Haar lakei...

Zij schoot in den lach. „Tracy, tante? O, dien ken ik wel. Is hij de knapste van de school? Koddig — voor zóó snugger had ik hem nooit aangezien...”

Als zij één woord ten nadeele van Tracy had gezegd, zou de oude hertogin een streep door zijn naam hebben gehaald. Maar zij sprak noch in zijn voordeel, noch in zijn nadeel. Het liet haar volmaakt onverschillig wat er van hem werd...

Langzaam en zorgvuldig zette de hertogin haar handteekening onder de aanbeveling. En thans lag het slechts aan Tracy zelf, of hij een van zijn geluksdroomen nog eens verwezenlijkt zou zien.

Het rad van den tijd wentelde rusteloos voort. Tracy Perkins bezocht een andere school en verhuisde naar het College in Cambridge. Met geestdriftigen ijver wierp hij zich op de studie. Hij schreef enthousiaste brieven naar huis en naar mr. Goffrey en elk jaar met Kerstmis kreeg ook de hertogin een brief, waarin hij haar nauwkeurig op de hoogte hield van zijn vorderingen en haar zijn gevoelens van dankbaarheid vertolkte. Hij ontving nooit iets van haar terug, maar dat viel ook niet te verwachten.

Elk jaar kwam hij in de zomermaanden met vacantie naar Ealing. Het kasteel stond dan verlaten — de hertogin vertoefde in een Engelsche badplaats, of op het vasteland van Europa. Hij zag haar in ieder geval nooit en evenmin Margaret.

Zoo verstreken er jaren. Bij toeval kreeg hij op een dag een portret van Margaret onder de oogen. Zij

stond afgebeeld in de „Graphic”, als een van de meerderjarig geworden dames van den Engelschen adel, die dat jaar aan de koninklijke familie zouden worden voorgesteld. Thans was zij een lady: „The Honourable Margaret Lauriston” las hij onder haar beeltenis. Zij was een knap meisje geworden, in wie hij onmogelijk het hemelsche wezen met de lange pijpekrullen van vroeger wist te herkennen.

„Een aardig meisje, vind je niet?” vroeg hij een vriend, terwijl hij hem het portret wees.

„Lady Margaret Lauriston — hm, ja, heel aardig.”

„Ze heeft beloofd met me te trouwen,” zei Tracy met een komiek gezicht, maar in zijn stem klonk de weemoed door, die hem bij die oude herinnering bekreep.

„Te trouwen — met jou?” vroeg de ander verbaasd.

„Ja, is dat zoo gek?” deed Tracy beleedigd. „Ik heb haar leven eens gered en als belooning kreeg ik een bal en haar jawoord. Zij was zeven en ik acht.”

„O, zit het zóó...” grinnikte zijn vriend.

Tracy knipte de foto uit en prikte haar op den wand van zijn kamer. Zijn éérste geluksdroom was allang in rook opgegaan, maar de herinnering aan Margaret deed hem goed. De een of andere grappenmaker vond echter, dat zij op die foto precies op een van zijn geliefde filmsterren leek en kaapte haar weg. En toen verbleekte ook weer de herinnering...

En nogmaals verstreken er vijf jaren. Op een prachtige zomerdag keerde Tracy in Ealing terug. Maar nu voorgoed. Zijn doktersbul werd opgeluisterd door de woorden summa cum laude (met hoogsten lof), maar hij kon haar géén van zijn weldoeners meer toonen als bewijs, dat hij zich hun bescherming waard had getoond. Mr. Goffrey was dood en de hertogin was reeds vóór hem ter ziele gegaan. Ook zijn vader was gestorven en zijn broers en zusters waren her en der over het platteland verspreid. Ealing Castle stond verlaten en waar lady Margaret zich bevond wist niemand. Alle oude banden waren verbroken en Tracy zat alleen in de oude dokterswoning, die als laatste zorg van het statuut van nieuwe meubels en van een keurig instrumentarium was voorzien.

Eén van Tracy's droomen was verwezenlijkt. Hij heette „dokter” Tracy Perkins — al ontbrak dan ook de roem nog aan dien naam.

Op een laten, regenachtigen avond reed hij met zijn auto van Maidenhead naar Ealing terug, toen hij in de bocht van den weg bij Cranford plotseling een zwaaiend lichtje voor zich uit ontdekte. Hij moest zóó krachtig remmen, dat het lichte wagentje naar den wegwant slipte en bijna over den kop was gegaan.

Boos opende hij het portier. „Hallo — wat betekent dat?” voer hij uit tegen een onduidelijke gestalte in een glimmende leeren jas, die midden op den weg met een zaklantaarn had postgevat. „Wilt u ongelukken maken?”

„Liever niet,” antwoordde een rustige, heldere vrouwenstem. „Maar dat zou ervan gekomen zijn, als u doorgereden was. Mijn auto is geslipt, tegen een boom gereden en over den kop geslagen. Hij barricadeert precies het middengedeelte van den weg. Zou u misschien kans zien het gevaarlijke obstakel tusschen de boomen te slepen?”

Tracy was terstond bedaard. Hij stapte uit en nam de situatie in oogenschouw. Twintig meter verder lag het zwaargehavende overschot van wat eens'n luxueuze Mercedes was geweest. Verbaasd liep hij erom heen, terwijl het meisje hem vertelde hoe het ongeluk zich had toegedragen. Er viel geen spoor van zenuwachtigheid in haar stem te bekennen, hoewel zij aan een bijna zekeren dood was ontsnapt.

„Ik geloof dat we allebei van geluk kunnen spreken,” zei hij ernstig. „Mankeert u niets? Ik ben dokter Perkins van Ealing.”

Onder het behuilde oog van een lantaarn ontdekte hij dat het meisje onder haar leeren jekker een verpleegsterscostuum droeg, met het insigne van het Elizabeth Garrett-Vrouwenhospitaal. Zij was slank en knap, hoewel niet meer zoo héél jong.

„Dokter Perkins van Ealing?” vroeg zij. Tracy hoorde niet den toon van verrassing in haar stem.

„Jawel, Tracy Perkins,” zei hij wat ongeduldig.

„Aangenaam, dokter; ik ben zuster Margaret van het hospitaal aan Euston Road,” hernam het meisje met een glimlach. „U bemerkt wel, dat ik er vrij goed afgekomen ben. Behalve een snijwondje aan mijn arm en een geschaafde knie mankeer ik niets. Dat wondje bloedt nogal, hebt u misschien een verbandtrommel bij?”

Mooi Nederland. Gezicht op het dorpje Neerijnen in de Betuwe

Zij stroopte haar mouw op en ontblootte een bloedende wond aan haar onderarm. Tracy legde er vlug een noodverbandje omheen, duwde haar vervolgens zonder veel complimenten op de treeplank van zijn auto en behandelde haar knie met jodium. Toen sloot hij zijn trommel en knikte tevreden.

„Ziezoo, dat kan geen kwaad meer, zuster. Gefeliciteerd met den goeden afloop. En nu zal ik eens probeeren die ruïne uit den weg te ruimen, voor ik u thuisbreng.”

Heimelijk bewonderde hij haar knap gezicht en de volmaakte rust, waarvan zij blijk gaf. IJverig was zij hem behulpzaam bij het lastige karweitje. Een paar maal raakten hun handen elkaar en op een oogenblik, dat zij zich allebei voorover bogen, voelde Tracy een zijge haarlok langs zijn wang kriebelen. Hij snoof een zachten geur van lavendel op en sloot voor een ondeelbaar moment zijn oogen. Een geschikter oogenblik had Cupido niet kunnen kiezen, om een van zijn vurige pijlen af te schieten. En toen Tracy zich oprichtte uit zijn gebogen houding, had de trek van inspanning om zijn mond plaats gemaakt voor een vreemden glimlach....

Tracy zat in zijn eentje in zijn spreekkamer en belde het Vrouwenhospitaal op. Sinds hij afscheid had genomen van zuster Margaret was er nog geen half etmaal verstreken, maar in dien tijd had hij een paar interessante ontdekkingen gedaan. In de eerste plaats had hij ontdekt dat zuster Margaret het liefste en flinkste meisje was, dat hij ooit had ontmoet en in de tweede plaats, dat een dokter, die reeds tegen de dertig begint te loopen, eigenlijk allang getrouwd behoorde te zijn....

„Mag ik zuster Margaret even spreken?” vroeg hij, toen de portier van het hospitaal hem antwoord gaf. Het duurde lang voor zij kwam.

„Met Tracy Perkins, zuster Margaret,” begon hij vertrouwelijk. „Hoe voelt u zich vanmorgen? Geen nadeelige gevolgen van het ongeluk kunnen bespeuren?”

„Niet het minst, dokter; zoo gezond en levendig als een vischje,” kreeg hij schertsend ten antwoord.

„Gehukkig, u is door het oog van een naald gekropen. Ik had u wat te zeggen, zuster. Ik heb vannacht van u gedroomd....”

Er klonk een heldere lach door de telefoon. „Zeer vereerd, dokter. Ik hoop niet, dat ik u als een booze engel verschenen ben.”

„Integendeel — als een goede en lieve engel,” zei Tracy met nadruk. „Als ik mij mijn droom goed herinner, hebben we ook nog getennist. We hebben hier in Ealing een aardige club — tennist u ook?”

„Niet vaak, ik heb weinig tijd. In een verloren kwartiertje — we hebben in den tuin van het hospitaal zelf een tennisbaan, ziet u.”

„Prachtig, prachtig,” viel hij geestdriftig uit. „Dan kunt u me daar wel eens partij geven. Schikt het u morgenvroeg? Ik vind dat een partij tennis wel het minste is wat me toekomt voor mijn menschlievende hulp van vannacht.”

„Morgenvroeg — en uw patiënten dan?”

„Ik heb er welgeteld drie, zuster. En twee daarvan zal ik vandaag niet langer aan het lijntje kunnen houden. Ealing is een erg ongezonde streek voor een dokter en bovendien ben ik pas sinds drie maanden gevestigd. Dat verklaart véél, vindt u niet?”

„Alles!” klonk het lachend terug. „A propos — u hebt natuurlijk recht op honorarium voor uw hulp. Als u met die wijze van verrekken tevreden kunt zijn, komt u dan maar morgenvroeg. Half elf, schikt u dat? Welnu, tot ziens dan, dokter....”

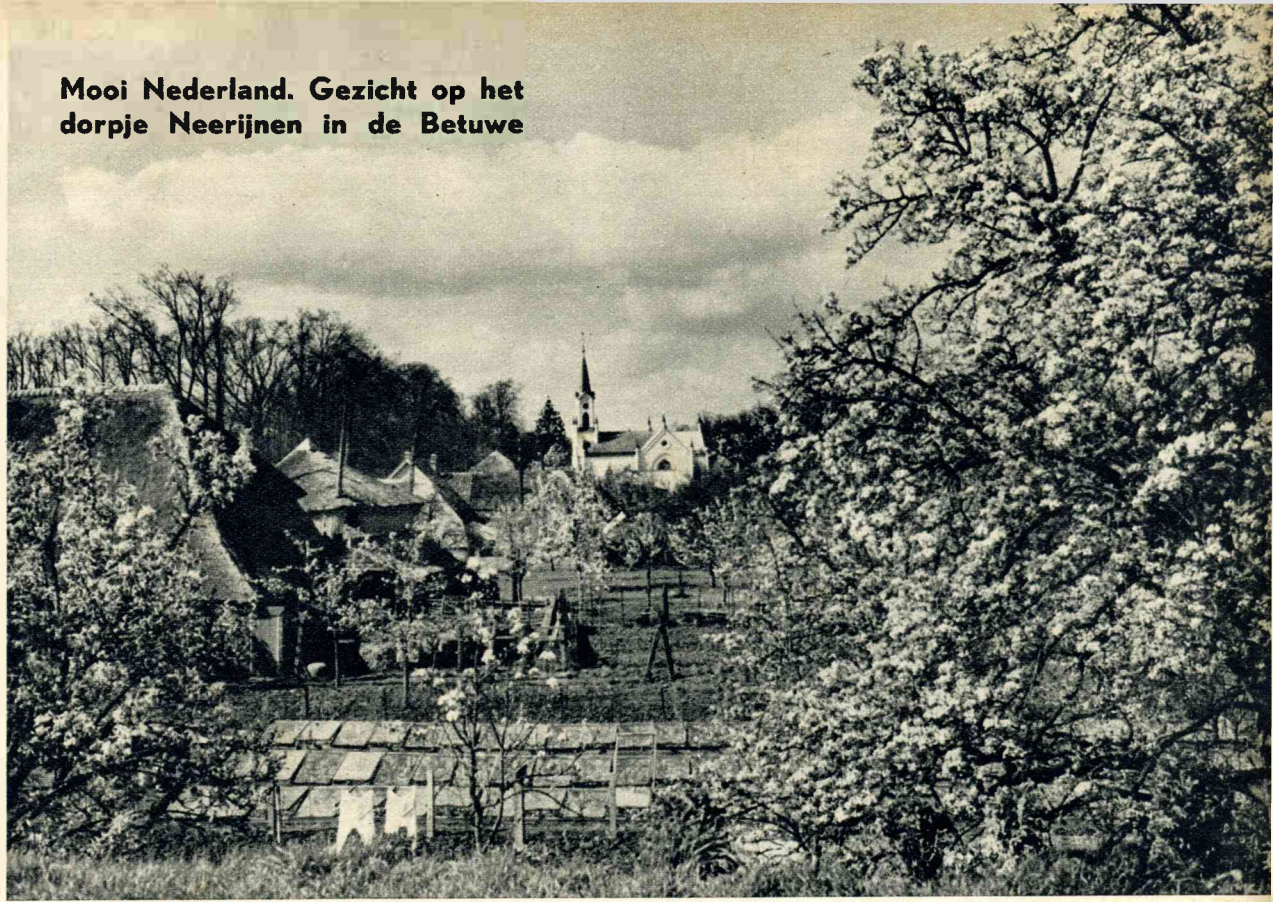
Het was nog een andere Margaret, die hij den volgende morgen leerde kennen. Thans verscheen die rustige zuster hem als een vroolijke en geestige jonge vrouw. Van het spel kwam niet veel terecht en allebei gaven ze de voorkeur aan een wandeling door den tuin. Tijdens die wandeling kreeg hij meer dan eens het zonderlinge gevoel, dat zij allang reeds geen vreemden meer voor elkaar waren.

Hij weidde uit over zijn studietijd, over de moeilijkheden waarmee een pas gevestigde jonge dokter te kampen had en over zijn eenzaamheid. Zuster Margaret luisterde ernstig en niet eenmaal merkte hij de vroolijke glinstering op in haar oogen, waarmee zij hem nu en dan aankeek.

Toen werd zij plotseling weggeroepen. „Nu al?” vroeg Tracy teleurgesteld.

„Dienst, dokter,” trok zij een quasi streng gezicht, terwijl zij hem de hand reikte. Tracy keek haar aan. „Ik hoop dat dit geen afscheid is, zuster Margaret,” zei hij met een mengeling van ernst en scherts in zijn stem.

„Beslist niet,” antwoordde zij en thans merkte hij

duidelijk een paar vroolijk dansende lichtjes op in haar grijze oogen. Wat bedoelde of dacht zij eigenlijk? Dreef zij den spot met hem....?

Hij was niet overtuigd van het tegendeel en wilde zekerheid. „Mag ik u spoedig eens terugzien?” hield hij aan. „Er is volgende week een belangrijke wedstrijd in Wimbledon....”

„Neen, daar kan ik onmogelijk naar toe,” gaf zij onmiddellijk ten antwoord. „Ik heb het erg druk, al kunt u zich dat misschien niet voorstellen. Maar zodra ik eens tijd heb — ik beloof u, dat u in ieder geval van mij zult hooren....”

Hij moest zich tevreden stellen met die vage belofte, maar erg voldaan was hij niet. En de nu volgende weken gaven hem nog minder reden tot tevredenheid. Hij hoorde noch zag iets van zuster Margaret en als hij 't hospitaal opbelde, kreeg hij onveranderlijk ten antwoord, dat ze er niet was. In Spanje was de furie van den burgeroorlog uitgebroken en zuster Margaret hielp bij het inzamelen van gelden voor het uitzenden van een Engelsche ambulance.

Dat was een afdoende verklaring voor haar afwezigheid, maar Tracy kon niet langer geduldig afwachten. Waar hij stond of ging zag hij zuster Margaret en eindelijk besloot hij haar te schrijven. Hij vroeg alleen of en waar hij haar nog eens ontmoeten mocht, maar zoo'n vraag zegt een vrouw méér, dan erin te lezen staat. Hij adresseerde den brief aan het hospitaal, herinnerde zich dat hij niet eens haar familienaam kende en wachtte een volle week vergeefs op antwoord. Toen verloor hij het geduld en belde op nieuw het hospitaal op.

Dezen keer was het niet de portier die hem te woord stond, maar een zuster. „Zuster Margaret is naar Europa vertrokken, dokter,” kreeg hij tot zijn verbazing ten antwoord.

„Allang?” vroeg hij.

„Tien dagen geleden, dokter.”

„Ik had haar een brief geschreven,” mompelde Tracy.

„O, alle brieven worden haar nagezonden,” zei de zuster onmiddellijk. „Als u haar nogmaals wilt schrijven, kunt u den brief gerust naar het hospitaal zenden. „Lady Margaret Lauriston” op het couvert is voldoende.”

Tracy dacht dat de grond onder zijn voeten wegzonk. „U zegt?” stamelde hij. „Lady....”

„Jawel, was u dat niet bekend?” lachte de zuster. „Lady Margaret zit al jaren in de verpleging. In dit hospitaal is zij het hoofd van den verplegingsdienst.”

De telefoon ontviel aan Tracy's hand. Margaret Lauriston! Hij dacht aan die spotlichtjes in haar oogen en werd bitter. Zij had zich vróólijk gemaakt om de pretenties van dien armen jongen uit Ealing, die zich vroeger voor haar gekromd had als een slaaf en die zich alléén bij de gratie van haar voornaam geslacht dokter had mogen noemen....

Dienzelfden avond ontving hij een rondschriven van de Royal Humane Society, waarin jonge medici werden uitgenoodigd zich aan te sluiten als assistent bij een tweede ambulance voor Spanje. Het was een weg om aan zijn bitterheid, teleurstelling en verdriet te ontkomen — hij haatte Ealing en dat trotsche kasteel, waarop hij het uitzicht had en waarvan elke

steen hem aan zijn dwaze vernedering herinnerde. Per kéerende post schreef hij een brief en twee weken later zag hij vanaf de boot de kade van Southampton voor zijn donkeren blik terugwijken.

Op zekeren avond, ongeveer een maand later, werd er in de omstreken van Madrid hevig gevochten. Een der strijdvoerende partijen was genoodzaakt te wijken en verschanste zich in de universiteitswijk. Angst-aanjagend ronkten de vliegmachines, het gedonder van de kanonnen was niet van de lucht en op het tooneel van den strijd vermengde zich het oorverdovend geratel en geknetter van de mitrailleurs en geweren met het hartverscheurend gekerm der gewonden.

De ambulancewagens rukten aan en zochten de gekwetsten op. Tracy liep met een paar verplegers pleinen en straten rond — hier een gekwetste hergend, daar een noodverband leggend en óveral bedreigd door verdwaalde geweerkogels en ontplofende granaten. Ergens in een straat kwamen zij een Engelschen verpleger tegen, die niet tot de tweede, maar tot de eerste ambulance behoorde. De eerste ambulance was kilometers ver buiten Madrid gelegerd en het verbaasde Tracy den man in de stad te zien.

„We zijn met onzen auto afgesneden en teruggedreven,” schreeuwde de verpleger op Tracy's vraag.

Tracy holde al weer verder. De duisternis begon te vallen en overal om zich heen hoorde hij het een-tonige „pang! pang!” vermengd met vloeken en gekerm. Op een gegeven oogenblik, terwijl hij zich over een lichtgewonde heenhoog, klonk er een gil vanuit de duisternis. „Help....!”

Het was een noodkreet van een Engelsche en Tracy dacht onmiddellijk aan een verpleegster. Hij rende weg en opnieuw hoorde hij een langgerekt „Help!” uit de duisternis opklinken. En op hetzelfde oogenblik zag hij zich in den geest verplaatst naar het kasteel van Ealing. Zóó angstig had ook Margaret's hulpgeroep geklonken, toen zij dacht, dat die hond haar zou aanvallen....

Eensklaps zag hij 'n donkere gestalte liggen. Het was een vrouw, een Engelsche zuster, en uit haar hals stroomde bloed....

Hij rukte een noodverband uit zijn tasch en knielde bij haar neer. „Margaret!” schreeuwde hij eensklaps, doodelijk verschrikt.

Margaret Lauriston lag heel stil — alsof zij sliep. Maar Tracy's kreet wekte haar. Zij sloeg haar oogen op, terwijl Tracy werktuiglijk, maar met bevende vingers het noodverband tegen de hevig bloedende halswond drukte.

„Tracy....” fluisterde zij met een glimlach en zacht als een ademtucht. „Ben je 't, of....”

„Ik bèn het,” zei hij met een verstikte stem.

Hij bukte zich diep over haar heen en toen zij dien verschrikkelijken angst voor haar leven op zijn verwrongen gelaat las, begonnen haar doffe oogen te glinsteren als sterren. Bijna onhoorbaar bewogen zich haar lippen. „Kus me, Tracy — dat ik weet dat je 't werkelijk bent....”

Tracy Perkins dacht aan zijn geluksdroomen en dronken van vreugde strompelde hij met zijn kostbaren last den ambulancewagen tegemoet.

's Middags stroomen naast den stal de koopers en de nieuwsgierigen samen bij de vaalt, waar het fok- en melkvee zal worden geveild.

BOERENKOOPDAG OP ☆ WALCHEREN ☆

Jawel, hier van den dijk is 't al te zien, dat er vandaag iets ongewoons aan de hand is in den polder daar beneden: nog in den hooitijd of met Pinkster-drie ziet u zoo'n drukte niet op de smalle, grijze weggetjes door de weiden.

O neen, niet dat de menschen zich zoo haasten: hoe zouden ze trouwens kunnen, wanneer hieronder op den nauwen weg bijvoorbeeld zoo'n enkele hoge, groen en roode boerenkar met een paar bonken van Zeeuwsche paarden ervoor toch het tempo aangeeft, waaraan een tiental auto's daarachter en een ongelooflijk aantal gezapig peddelende fietsers zich zullen te houden hebben?

Neen, drukte beteekent in dit land geen haast en zelfs geen luidruchtigheid: het vreemde van dezen dag is alleen, dat je 'r mis-

Hoog boven de menigte van kijkers en koopers troont op een boerenwagen de notaris met zijn klerken, den oproeper en den eigenaar van 't gedoente.

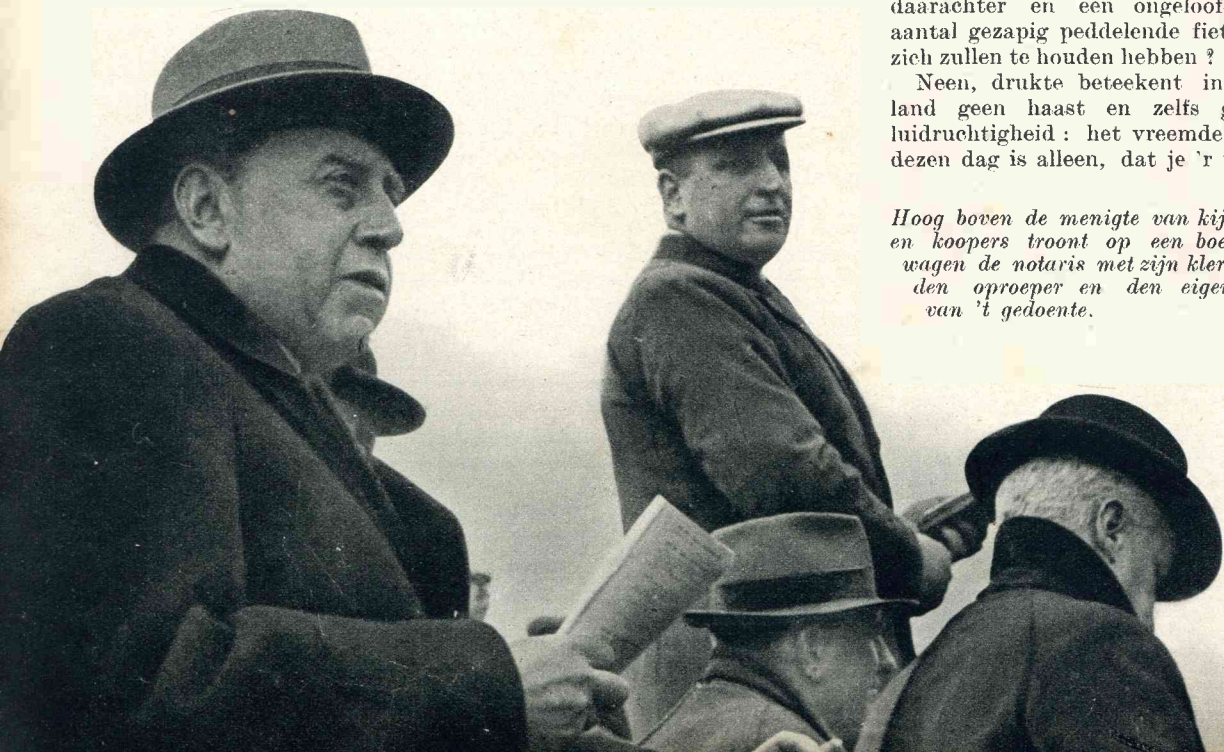

„Da bin toch priesen! Die moj toch mar betale kunnen!”

schien niet eens in de tien jaar zooveel volk tegelijk zult tegenkomen op de smalle weggetjes.

De boeren in de zware, zwarte lakensche pakken, zoo dik en stijf, dat ze na 't uittrekken als harnassen rechtop moeten kunnen staan blijven; zwarte, platte petjes of ronde ruwviltlen hoeden dragen de ouderen nog, de jongeren hebben al meer steedsche petten, een gleufhoed zelfs op, en menigeen draagt er al een goedkoop confectiepak. De weinige vrouwen, die meekomen, zijn in bont gestreepte schorten, met daarover een kleurigen omslagdoek; zware lagen bloedkoraal omsluiten de halzen, en kijk, de meesten dragen de Zondagsche kap.

„Aj noe 's 'n mooien koopdag wil zien, da moe je 's ga kienen op Kleverskerke, 't ende van de maand” — heeft een vriendelijke oude Souburger ons gewaarschuwd. Er zal een groote stal stamboekvee worden geveild. En daar komen al die honderden

En als 't middaguur daar is, worden er in de groote ververschingstenten hooge stapels goudgele krentenmik rondgediend onder de vele honderden aanwezigen.

De huifkar, het oude sieraad van de Zeeuwsche wegen, raakt achter in waardeering bij moderner gerij: nog maar vijftig gulden wordt er voor den prachtige rood en groenen, wit-overhuifden wagen gemaakt.

koopers en kijkers en negotianten op af, die 't stille Kleverskerke zoo'n feestelijk aanzien bezorgen. 't Zijn wel 'ns onplezieriger omstandigheden, waaronder zoo'n koopdag plaats vindt: bij overlijden, bij executie, wegens onderdom. Maar hier is de boer een kwieke, fiksche, jonge kerel. Of ie dan zoo slecht geboerd heeft? vragen we 'n glunderenden ouden Walchenaar.

„Glad nie!” is 't overtuigende antwoord, „maar ie kan nog wel wat beters doen as boeren, weet je?”

's Morgens worden gereedschappen, werktuigen en machines geveild, die op het weiland staan opgesteld. We zien er een monumentalen huifwagen staan, eenmaal de trots van iederen boer. En nog is er menigeen, die ermee naar stad en ter markt trekt als hij vrachten boter of eiers te bergen heeft. En is er een feestelijker gezelschapsrit denkbaar dan in de hooge, ruime, kleurige, beschaduwde huifkar? Maar moderner voertuigen verdringen haar van de Zeeuwsche wegen en we zien dit exemplaar verkoopen voor vijftig gulden, terwijl juist even tevoren een mestkar zevenenvijftig heeft opgebracht.

Dan is het middagpauze: de groote kans voor de zwermen kooplui en voor de in de groote tenten ondergebrachte restauraties, waar formidabele stapels geboterde, goudgele krentenmik worden rondgediend en uit de hand verorberd met koffie, bier of fleschjes limonade.

Maar de sensatie van den dag komt als het vee gaat worden geveild en daarvoor zijn ook na den middag nog steeds nieuwe stoeten van belangstellenden toegestroomd.

De mestvaalt naast den stal is met een zware laag stroo bedekt: hier worden de koeien een voor een voorgeleid ten verkoop, ook al hebben de lief-

hebbers ze dan ook al lang te voren in den stal kunnen bekijken en betasten, om aan de hand van de levensbijzonderheden den prijs te taxeren.

Een groote boerenkar wordt naar de vaalt getrokken en aan het eene einde geposteerd: hoog tronen daarop de notaris en de klerken, die secuur boekhouden van de koopers en de gemaakte prijzen, en naast den boer staat er de vieve oproeper.

Bij ieder dier somt die den completen burgerlijken stand op en het blijkt, dat ook het trouwboekje van elke koe nauwkeurig is bijgehouden. Dan hooren we de diploma's en de medailles, die het dier gewonnen heeft en die, onverplicht, voor enkele guldens per stuk mee over te nemen zijn.

Er zijn er, wie de teederheid van den baas fiksche boerinnennamen heeft gegeven, als Trui of Mina, naar vorstelijken trant onderscheiden als Trui I, II, VI of IX. Den trots van den eigenaar op kwaliteiten en prestaties hooren we in benamingen als Boterton of dergelijke. Of een romantische inval doopte een dier als Blanea.

„Wie zet die 's in?” vraagt de oproeper. „Driehonderd gulden?” Maar meestal dwingt de strakke geslotenheid der omstanders hem, terug te gaan tot tweehonderdvijftig, of tot tweehonderd. „Allee, vrienden, voor zukken vee! Tweehonderd gulden! Tweehonderdtien! Tweehonderdtwintig!” Met den blik volgt de oproeper oogen en monden van alle liefhebbers, een knikje, een mondbeweging, een

nauwelijks gemompeld „ja” beteekent, dat de prijs weer tien gulden hooger springt.

Als 't bieden even stokt, wordt de eigenaar geraadpleegd: wanneer die tegen den geboden prijs geen bezwaar heeft, klinkt 't: „Vrienden, 'k è 't goeie woord, tweehonderdtachtig gulden en 't goeie woord; we gaan verder, wie biedt er meer dan tweehonderdtachtig, tweehonderdnegentig, driehonderd gulden...” En opnieuw loopt de prijs bij tien- en honderdtallen op, bij het prijsgekreunde fokvee tot dicht aan de vijfhonderd toe. Dan wordt het bieden trager, de oproeper kijkt de bidders onderzoekend en animeerend nog een laatste tientje uit den mond, om te eindigen: „Vierhonderdtachtig gulden — niemand meer dan vierhonderdtachtig gulden?... Vierhonderdtachtig gulden eenderwerf — vierhonderdtachtig gulden anderwerf —

Een secure notarisklerk houdt boek van de namen der koopers en van de gemaakte prijzen.

hoor 'k niemand beter? — Wel bedacht?...” En als met een slag van den stok de koop aan den hoogsten bieder is toegewezen, wordt weer even de gespannen stilte verbroken door een algemeen gemompel en een lachende opmerking van: „Nou, die ei centen genógt!”

Straks, als de koopdag is gedaan, de tenten worden afgebroken, de veroverde aankopen worden weggevoerd, de kijkers en koopers zijn weggestroomd — dan ligt er het groote, massale boerengedoente zoo vreemd en zoo stil... De boer en de vrouwe gaan heen, die hier tientallen van jaren hebben geleefd, gewerkt, heel dat groote bedrijf, heel die landstreek bezielend en gedreven.

Morgen komt de nieuwe boer, een nieuwe vrouwe, nieuwe opvattingen, nieuwe regels, nieuwe wetten. Een nieuw leven zal er beginnen op 't oude erf...

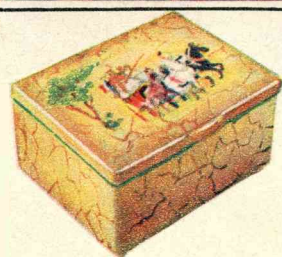
F. d'ALBEMARLE.

De oproeper leest van lippen en oogen der omstanders af, of er nog verder geboden wordt.

Een NIEUWE, fijne D.E. melange!

Wel doet de nieuwe Pickwick-Thee den ouden naam D.E. eer aan! Zij heeft dien zachten smaak, dien verkwikkenden geur, die U van D.E. kent en verwacht. Evenals alle D.E.-soorten, is ook de nieuwe Pickwick-Thee „Op 3 punten beter”: bevrijd van alles, dat den zachten smaak schade kan doen, rijk van afschenk, en gemengd volgens aloude ervaring. Probeer deze nieuwe, fijne melange van D.E. In pakjes van 1 ons: 35 cent.

Het fraaie Engelsche Theekistje, een sieraad zonder eenige reclame-opdruk, is gevuld met 2½ ons van deze aller-fijnste Pickwick-Thee. In alle goede zaken tijdelijk verkrijgbaar voor fl. 1.-

DOUWE EGBERTS THEE

Zoo is de Oosthoek van Zuid- Beveland

*Het oude Bath ligt
half verscholen tus-
schen het verse
groen van zijn rijk
geboomte.*

*Rechts: Op wande-
ling door de Ril-
landsche straten.*

*En in den onafzien-
baren ouden polder
van Bath gaat het
voorjaarswerk zijn
haastigen gang: er
komen handen te
kort, als de vrouwen
nu niet helpen.*

In Rilland zitten we ook niet stil!

*De hoop van
Krabbendijke.*

DE KRONING VAN Z.M. KONING GEORGE VI

Boven: de gouden staatsiekoets verlaat Buckingham Palace op weg naar de Westminster Abbey — in 't midden het prachtige Victoria-monument. Beneden: foto genomen terwijl de koninklijke stoet langs de Mall trekt.

Nu het zachte groen de lanen langs de Middelburgsche singels tooit, nu lokken de wallen de jeugd het meest voor haar spel.

Een nieuwtje, dat vroolijkheid schijnt te wekken onder de goedlachse Zeeuwsche schoonen.

Van 't Zeeuwsche Leven

Zoo wordt in Vlissingen de lente het huis binnen gehaald.

Winter en zomer kunnen we den schaapherder langs de Zeeuwsche dijken en wegen ontmoeten met zijn kudde, die elk onnut en vergeten grassprietje weggraast: de Zeeuwsche schapenfokkerij is de laatste jaren zelfs verder opgeleefd.

Rechts: Kinderspel tusschen de schilderachtige oude huisjes van Sint Joosland.

Het goudzoekersschip „Dawson”, waarmee men in 1899 de verschillende expedities op de binnenrivieren van Alaska op touw zette.

GOUDZOEKERS IN ALASKA

De kleine glinsterend-gele microbe, die in staat is een der gevaarlijkste koortsen op te roepen die het menschelijk lichaam kunnen teisteren, nl. de goudkoorts, schijnt nog niet dood te zijn. Weliswaar is de sage van Klondyke in Alaska en den grooten stormloop van 1898 reeds lang verwaagd in de nevelen van het verleden en is Dawson City, de eens zoo bloeiende en welvarende goudstad, afgezaakt tot de afmetingen van een onbeteekenend nest, dat eenmaal van de aardrijkskundige kaarten zal worden weggeschrapt, maar de jacht naar het goud, de onweerstaanbare drang, die telkens een nieuwe hoop voedt en nieuwe verwachtingen wakker roept, is niet verdwenen.

Goudzoekers, die binnen de veilige wanden van hun ruw getimmerde hut 't zand waschen. Dit gebeurt vooral tijdens den barren winter. De kou heeft de goudkoorts niet gestild, want steeds blijft die tergende mogelijkheid en onzekerheid open: dat nu het moment van 'n gelukkige en loonnende vondst er zal zijn.

Rechts: Het zand wordt gewasschen en getoetst op mogelijk goudgehalte. Met 'n beetje geluk is het mogelijk dat de inhoud van zoo'n bakje voor drie of vier dollar stofgoud of goudkorrels oplevert.

Telkens en telkens weer duikt de mare op dat er zich in Alaska, dat land van het

eeuwige goudsprookje, nog reusachtige goudschatten moeten bevinden die op hun ontdekker wachten en telkens weer probeeren tientallen jagers naar het goud die geheimzinnige schatten te bemachtigen.

Omstreeks den tijd der middernachtzon zitten ze aan de beken, de zelfgegraven slooten en wassen het zand om sporen van goud te vinden. Heele wouden worden geveld en de grond omgeploegd en omgewoeld in dat dolzinnige graven en zoeken naar steeds meer goud. Naar het heet, moeten op de grenzen van het eeuwige ijs reusachtige schatten verborgen liggen aan platina, radium en andere kostbare metalen en de begeerige handen van den mensch trachten die schatten aan de natuur te ontfutselen. Een twijfelachtige doodende arbeid, zooveel te zwaarder als men bedenkt dat men slechts luttele weken in 't jaar in die streken kan verblijven en werken. Het blijft een open vraag of het den mensch, zooals in 1898, zal gelukken eerstdaags de sporen van al die gedroomde schatten te ontdekken onder den centenaarslast ijs en sneeuw, die ze misschien verbergt. Maar de koorts laat den zoeker niet los. En hij gaat er heen met zijn honden en sleden, zijn auto's, zijn vliegtuigen en alle middelen van vervoer en transport die de moderne techniek en wetenschap hem ter beschikking stelt. De kreet „goud, goud” klinkt weer over de vlakten en 't ijs van Alaska, maar niemand weet welke roepstem antwoord zal geven op dat verlangen dat geen verzadiging kent.

OP WEG NAAR GOUDLAND

Deze tube bevat een schat!

Is schoonheid niet de meest kostbare schat? Welnu, Velouté de Dixor garandeert voor elke huid een matte, schoone teint en een duurzame donzigheid. Het is een éénig product. Samengesteld uit een fijn poeder en een zeer zachte, heilzame crème, dringt Velouté diep in de huidporiën. Binnen 10 seconden verleent zij Uw huid voor den geheelen dag een frissche, teere teint en een duurzame matheid.

VELOUTÉ de DIXOR

De originele combinatie van crème en poeder.

Verkrijgbaar vanaf 30 cts. in 5 tinten: Blanche, Naturelle, Ivoire, Ocre en Soleil-Doré.

GRATIS Om proeftuben te ontvangen van de drie voornaamste kleuren is het voldoende naam en adres te zenden, alsmede f 0.25 aan postz., aan de Import. voor Nederland: N.V. v.d. Laaken's Handel-Mij., Leidschekade 98. A. Amsterdam-C. Tel. 36372.

Ter oplossing van OVERTOLLIG HAAR...

Het scheermes snijdt het haar af langs de oppervlakte der huid — het laat grove haarstoppels achter, die weer sneller en dikker aangroeien.

Deze nieuwe toilet-crème lost de keratine op in het haar en in de haarwortels. Verwijderd het haar onder de oppervlakte der huid. Laat geen stoppels achter — geen grove wederaangroei.

Een opzienbarende nieuwe vinding van een beroemden scheikundige. Het haar valt eenvoudig uit! U behoeft de huid slechts met deze crème te bedekken — wasch de plek daarna af met water — elk spoor van haar is verdwenen. De huid blijft zacht en fluweelachtig glad, alsof de leelijke haargroei nimmer had bestaan. De scheermesmethode is ouderwetsch en gevaarlijk. Pasta's en poeders met een onaangename reuk zijn eveneens verouderd. De moderne wetenschappelijke methode is het gebruik van een toiletc crème, die verkocht wordt onder den naam Nieuwe Witte Vieto (nieuwe, verbeterde formule). Koop nog heden een tube en maak voor altijd een eind aan het hinderlijke, overtollige haar. In tuben van 40 en 75 cent en f 1.25 bij drogisten, kappers en parfumeriezaken.

GRATIS: Door een speciale overeenkomst kan elke lezer van dit blad een speciaal pakket NIEUWE VIETO ABSOLUUT KOSTELOOS bekomen. Zendt 5 cent in postzegels ter dekking van porto, verpakking en andere kosten. Adres: Firma B. Meindersma (Afd. U. 4.) Den Haag.

bij de
WORTELS

Doorsneden der huid

HET DIAMANTEN HALSSNOER

door Hellinger

Jim gaf zijn gedrukte uitnodiging aan den butler die hem met een buiging naar de vestiaire verwees. Terwijl hij zijn militaire overjas aan den bediende gaf, keek hij eens rond. In de verte kon hij de tonen hooren van een goed bezet orkestje en het geroezemoes van menschenlijke stemmen. Naar schatting moesten er minstens een vijfhonderd genoodigden aanwezig zijn op de huwelijksreceptie van Angela Carstairs.

Terwijl hij naar de deur liep, streek hij de laatste plooi van de cadetten-uniform der West-Point-school. In het receptiesalon zag hij geen enkel bekend gezicht behalve dat van detective Roordan, die hem trouwens niet kende. En terwijl hij, net als de overigen, bewonderend langs de tentoongestelde huwelijksgeschenken wandelde, hoorde hij plots iemand vlak naast hem zeggen: „Bent u Robert Pennington?”

Jim keerde zich om en keek in een paar blauw violette oogen.

„Ik ben Betty Straus, het nichtje van Angela. Ze heeft me opgedragen naar u uit te zien. De tijd dat we als kinderen samen speelden ligt al zoo ver achter den rug dat zij bang was dat zij u niet zou herkennen. Ik zei dat ik u beslist zou herkennen, maar, eerlijk gezegd, het zou me beslist niet gelukt zijn.”

Jim glimlachte.

„Hoe zou u ook iemand kunnen herkennen die heelemaal niet Robert Pennington is?” vroeg hij. „Robert was verhinderd en zond me in zijn plaats. Ik ben cadet Barrett. Ik wou me net aan uw nicht en haar moeder voorstellen. Wilt u zoo vriendelijk zijn dit voor me te doen?”

Het meisje wierp hem een verrukkelijken glimlach toe en schoof haar arm door den zijnen. Jim had een gevoel of de uniform hem bijzonder flatteerde en misschien droeg zijn klein snorretje er ook toe bij de aantrekkelijkheid van zijn uiterlijk onweerstaanbaar te maken.

Jim werd voorgesteld aan een oudere dame om wier hals een schitterend diamanten halssnoer lag, dat geschat werd op driemaal honderdduizend dollars. Een halssnoer dat Jim fascineerde. Jim boog, maar zijn oogen lieten 't halssnoer niet los. Als hij eens...

Iemand raakte zijn elleboog aan. Het was de butler die net aankwam met een zwaar met allerlei cocktails beladen dienblad en die voorzichtig zijn weg zocht tusschen de vele genoodigden die de Carstairs omringden. Jim zette zijn eigen glas neer en volgde den butler op den voet.

Mevrouw Carstairs nam een glas en toen de butler zich omwendde naar Angela versperde Jim hem precies den weg. Met een onhandige beweging, die men heelemaal niet gewend was van hem, stapte hij op zij en in het volgende oogenblik lag het dienblad, met alles wat erop stond, tegen den grond.

„Mijn japon!” riep Angela.

Jim drong vlug naar voren.

„Neem mijn zakdoek,” suggereerde Jim, die hem aan mevrouw Carstairs gaf.

Iemand trad nader met een schoonen

doek en begon de doordrenkte satijnen japon af te doppen. Op dit oogenblik klonk een scherpe gil.

„Mijn halssnoer!” riep mevrouw Carstairs. „Mijn halssnoer is verdwenen!”

Haar vingers plukten zenuwachtig aan haar dikken hals. Hamilton Carstairs vloog op zijn vrouw toe. Roordan en zijn staf detectives doken van nergens en overal op. Een politiefluitje klonk schel op.

„Alle deuren van het salon dicht,” brulde Roordan. „Niemand mag weg voordat allen aan den lijve onderzocht zijn. Barry en Andersen, jullie nemen de mannen onder handen. Is hier een telefoon, mijnheer Carstairs? Ik zal een dame laten komen van ons hoofdkwartier om de aanwezige dames te visiteren.”

Een oudere dame protesteerde luid: „...behandeld te worden als een gemeene misdadigster...”

„Is dit werkelijk noodzakelijk?” vroeg mijnheer Carstairs aan Roordan.

„U wilt het halssnoer toch terughebben?” zei Roordan ongeduldig. „Laten we voortmaken en geen tijd verspillen.”

„Een oogenblikje, inspecteur.” De interruptie kwam van den kant van een ouderen heer die rustig naar voren trad. Roordan keek hem niet bepaald vriendelijk aan, want hij had maling aan die pedante kwasten die bij dergelijke gelegenheden altijd opduiken.

„Voordat u begint de genoodigden lastig te vallen,” zei hij, „zou ik er u attent op willen maken dat het de genoodigden 'n heelen boel onaangenaamheden zou besparen als u er toe wilde overgaan, eerst dien jongen man in de uniform der West-Point-cadetten te onderzoeken.”

Jim vroeg zich verwonderd af hoe de oude heer hem had doorzien. Had de cadet, dien hij op straat had neergeslagen en in het struikgewas had neergelegd, aangifte gedaan van het geval, terwijl de schotwonde in zijn arm hem toch voor ettelijke uren buiten gevecht had moeten stellen?

Roordan's vlugge vingers waren al aan het werk en vonden het halssnoer. Jim voelde zijn knieën knikken. Dit had het hoogtepunt van zijn misdadigers-loopbaan moeten worden en het leek er veel op dat er thans een punt achter zou worden gezet.

„Kolonel,” riep mijnheer Carstairs, „u bent 'n toovenaar. Roordan, mag ik u voorstellen aan kolonel Harris, gepensionneerd officier? Hoe heeft u dat om 's hemelswil klaargespeeld, kolonel?”

Jim voelde hoe de greep van den detective om zijn arm steviger werd toen hij even bleef staan om te luisteren.

„Ja,” grinnikte Roordan, „je zou natuurlijk graag hooren hoe je tegen de lamp bent gelopen, niet?”

„Het was vrij eenvoudig,” glimlachte de kolonel. „Vrij eenvoudig, jonge man, wanneer je ten minste op de hoogte bent met de voorschriften van de West-Point-cadettenschool. Die voorschriften immers bepalen dat een West-Point-cadet geen vrouw mag hebben, geen hond en... geen snor!”

Het is niet te ontkennen:

SLECHTE ADEM KOMT VAAK VAN SLECHT ONDERHOUDEN TANDEN

Een euvel, schadelijk voor Uzelf, zéér onprettig voor Uw omgeving, en dat toch zoo gemakkelijk te verhelpen is. Uw tandarts zal U zeggen dat slechte adem in de meeste gevallen wordt veroorzaakt door bedervende voedselrestjes die tusschen de tanden achterblijven, zelfs al borstelt U ze geregeld na iedere maaltijd.

Slechts een schuim, dat tot in de meest verborgen hoekjes doordringt en alle ongerechtigheden oplost, kan volmaakte reiniging geven. Colgate's Tandpasta geeft zulk aromatisch schuim in rijke hoeveelheden. Bovendien bevat deze beroemde tandpasta een bestanddeel dat de tanden prachtig polijst zonder het tandglazuur aan te tasten. Gebruik Colgate's Tandpasta - en U zult verbaasd staan hoe snel Uw tanden hun natuurlijke glans en hagelblanke kleur herwinnen.

Door Colgate's Tandpasta een zuivere, frissche adem en gezonde, blanke tanden! Dus: ... twee vliegen in één klap!

**TWEEMAAL
Uw geld terug!**

Als U na het gebruik van één tube Colgate NIET VOLKOMEN TEVREDEN bent over de bereikte resultaten, zend dan de lege tube aan COLGATE, Amsterdam-C. Wij betalen U het DUBBELE van de aankoop-prijs terug.

IN TUBES
VAN 25,
40, 65
¢

Vraag naar
„COLKEET”!

COLGATE

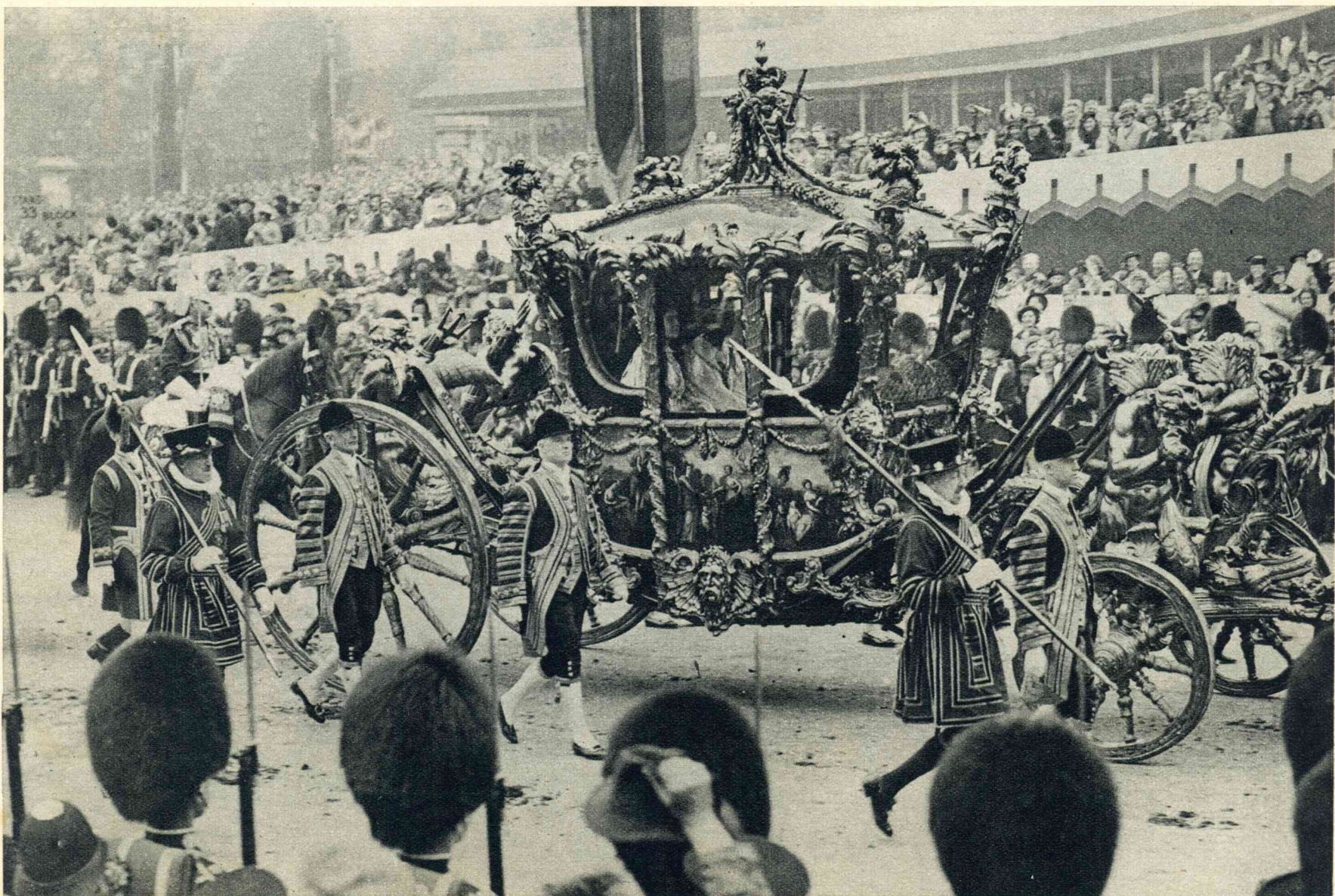
DE KRONINGSPLECHTIGHEID

Het moment dat koningin Elizabeth door den aartsbisschop van Canterbury gekroond wordt. Links boven de koning in staatsiegewaad op zijn zetel, omgeven door hoogwaardigheidsbekleeders.

Boven: Koning George en koningin Elizabeth met de prinsessen Elizabeth en Margaret Rose op het balkon van Buckingham Palace de huldiging in ontvangst nemend van de Londensche bevolking. Beneden: Koning George en koningin Elizabeth in de gouden koets toegejuicht door miljoenen onderdanen, die zich aan weerszijden der straten hadden opgesteld.

Jan Klaussen is op de Hulster kermis een graag geziene gast, bij kleine en even goed bij groote kinderen.

ZEEUWSCH-VLAAMSCHE KERMIS

Wel moet het een vreemdeling zijn in 't Zeeuwsche land, die alweer de Zeeuwen met de koele Hollanders over één kam wou scheren en van ons beweren zou, dat we van feesten geen kaas gegeten hadden. Laat hem maar 'ns komen naar een Bevelandsche vogelschieting, naar een zomersche Walcherscherienkrieërieë, naar een Schouwensche vroegjaarsche stra. Daar zal hij leeren, dat Zeeuwen feesten kunnen, zoo goed als eeuwen lang hun voorouders het hebben gekund: eeuwen van karakteristiek Zeeuwsch volksvermaak, eigen Zeeuwschen humor, onvervalschte Zeeuwsche jolijt, leven er in zulke kleurige en luidruchtige, soms stijlvolle landelijke feesten voort.

Maar is hem dat niet genoeg, neem hem dan mee naar om 't even welke stadsche of boerenkermis, en laat hem zien, hoe er de kalmste Zeeuw kan loskomen, dollen en lachen, hoe er het stroefste gezicht uit de plooi, de stijfste sukkel uit den band springen, en op het marktplein de kreten van pret de luidruchtige muziek overstemmen.

Hoe harder en zwaarder het werk, hoe slaafscher de dagelijksche gang, des te noodiger zijn er

Voor ons is 't ook kermis — waar gaan wij samen 'ns heen?

En hebt u ooit het ware kermisgevoel gekregen, zonder oliebolletjes geroken en geproefd te hebben?

Natuurlijk, overdag is de paardenmolen de groote attractie voor de jeugd — maar vanavond zullen de steigerende rossen toch zwaarder last te dragen krijgen!

In Overslag behoort de gaaischieting tot de onmisbare kermisfeestelijkheden.

Rechts: En wie er den gaai bemachtigt, dien zal, als den held van 't feest, deze kermis nog jaren heugen.

die paar dagen van afwisseling, van volkomen ontspanning per jaar, waarin zoo grondig de schade aan dolle pret en dwaze jolijt wordt ingehaald, dat er weer een half, een heel jaar op geteerd kan worden.

Maar nergens méér hebben de Zeeuwen hun kermis van noode dan die beneden de Schelde, in de oude polders van Zeeuwsch-Vlaanderen. Ze hebben er in het nauw contact met luchtiger en vroolijker, luidruchtiger en goedlachscher Zuiderburen een smaak in feestelijke jool, een behoefte aan daverende pret gekregen zoo sterk, als wij ze op de eilanden niet kennen.

En omdat een jaar van wachten ze dan ook te lang zou vallen, vieren ze er niet alleen op de plaatsen van beteekenis een voorjaars- en een najaarskermis, maar laschen ze er te hooi en te gras ook nog maar 'ns een wijkkermisje in.

En zoo moet het toch al heel raar loopen, wanneer je als rechtgeaard Zeeuwsch-Vlaming op een goeden dag het onmiskenbare kermisgevoel in je voelt tintelen, en je zoudt er niet ergens in de buurt een plekje kunnen bereiken, waar het feest juist in vollen gang is, en waar ze je maar al te graag zullen ontvangen om deel te nemen aan de algemeene verbroedering, die de volle overgave van vroolijkheid en plezier er teweeg brengt.

In de groote steden, ja, daar heeft de kermis zich moeten moderniseeren, daar hebben de spuldebazen de buitenissigste nieuwigheden en dure fratsen moeten verzinnen om de menschen te lokken en nieuwsgierig te maken. Nieuwsgierig naar de pret!

Neen, wij hebben in Zeeuwsch-Vlaanderen de nieuwsgierigheid, wij hebben vreemde, dure nieuwigheid niet noodig: wij hebben aan onze eigen gezonde vroolijkheid, aan onze dartele dwaasheid genoeg om te feesten, dat 't tot over de grenzen en over de Schelde davert.

Hoe slechter de tijden, hoe zwaarder de druk — hoe grooter de behoefte om een dag, een week lang den ernst te vergeten en onbezorgd de luchthartige blijdschap te vieren, die ons weer voor maanden in staat zal stellen ook zware tijden voor licht te tellen.

Die hebben geen last van duizeligheid!

Links: Prijsbollen, het oude Vlaamsche spel, is in Overslag ook een wezenlijk bestanddeel van de kermisviering.

En als de stemming mocht verflauwen, dan zorgt de dorpsmuziek voor nieuwe animo.

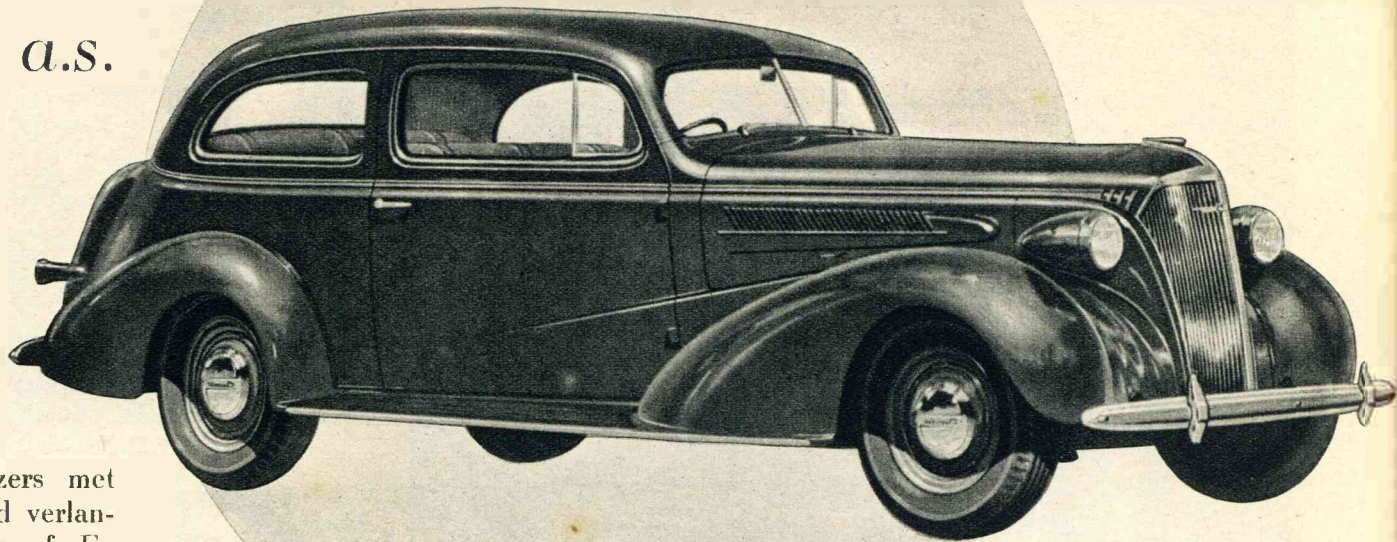

10.000 GULDEN AAN PRIJZEN!

*Vijf December a.s.
de groote dag!*

De aankondiging van onze nieuwe, monster-prijsuitdeeling op 5 December a.s. heeft een storm van enthousiasme doen opsteken in de kringen van onze abonné's.

"Nu reeds wachten al onze lezers met kloppende harten en vol brandend verlangen dien surprise-avond-bij-uitstek af. En geen wonder! Dan toch worden onder onze abonné's meer dan tienduizend gulden aan prijzen uitgedeeld.

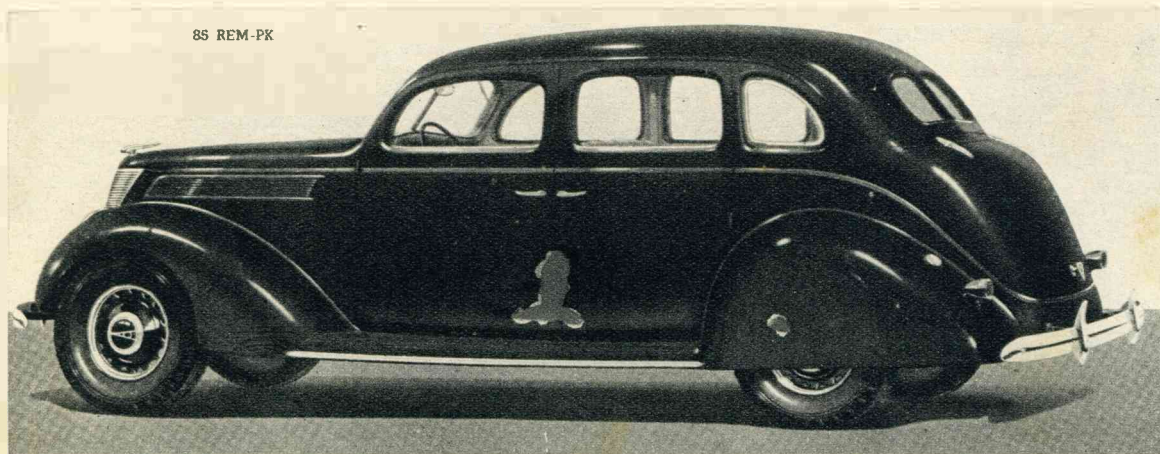
Wie zal de gelukkige winnaar worden van de FORDOR TOURING SEDAN DE LUXE, 8 cylinders, 85 rem pk., 4 deurs? Catalogusprijs . . . f 2125

Wie zal zich op dien avond de CHEVROLET TOURING COACH, 6 cylinders, 85 rem pk., 2 deurs, zien toebedeeld? Catalogusprijs . . . f 1950

Wie zullen de gelukkige winnaars zijn van de TWEE geldprijzen à f 1000? f 2000

Aan welke acht abonné's zullen de ACHT geldprijzen à f 500 worden uitgedeeld? f 4000

DIT ZIJN PRIJZEN DIE EENIEDER ZONDER UITZONDERING WELKOM ZIJN!!

Houdt de groote Panorama-verrassing op 5 Dec. a.s. in uw gedachten! Zij kán voor u het glanspunt van den surprise-avond zijn!

N naast een zeer groot aantal brieven van abonné's, die hun instemming hebben betuigd met de aangebrachte wijziging in onze regelmatige prijsuitdeelingen, vragen enkelen ons, waarom wij niet op den ouden voet zijn voortgegaan.

„Ik was juist aan de beurt voor een prijs,” voegen zij aan hun vraag toe.

Voor al hen is hetgeen nu volgt bestemd.

„Ik was ongeveer aan de beurt”.

Het moet onzen lezers en lezeressen toch duidelijk zijn, dat een dergelijke gedachtengang niet juist is.

Wanneer wij over driehonderd-duizend abonné's vijfhonderd prijzen hebben uit te deelen, dan behooren er velen tot de gelukkigen, maar vanzelfsprekend ontvangt een zeer groot aantal niets.

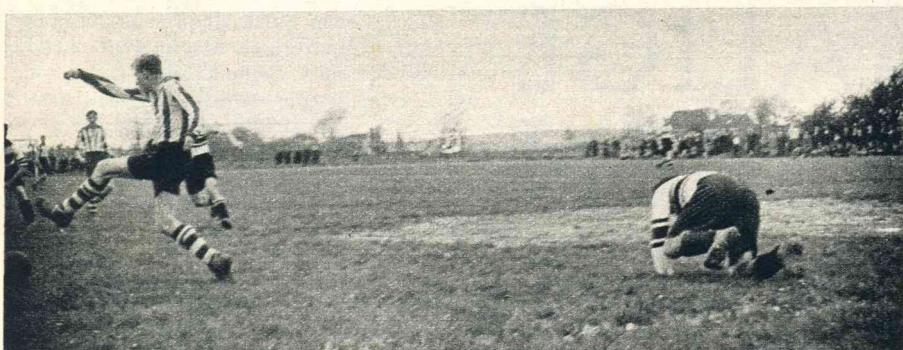
De prijsuitdeelingen moeten een attractie voor onze abonné's beteekenen: iets dat men bij het blad, dat toch werkelijk zijn geringen abonnementsprijs dubbel waard is, op den koop toe krijgt. Zij, die de prijsuitdeelingen anders dan als een aardigheid, een attractie te méér beschouwen, handelen onjuist en zullen telkenmale, dat zij niet tot de gelukkigen behooren, ontevreden zijn.

Alle abonné's hebben precies dezelfde kans. De prijsuitdeeling geschiedt zonder aanzien des persoons. Wij achten dit de eerlijkste manier en het mag ook niet anders.

Van het feit, dat de competitie tijdens de Pinksterdagen op Walcheren zoo goed als stil lag, heeft Vlissingen geprofiteerd door het organiseren van een internationalen wedstrijd. Een club van beroepsvoetballers uit Tourcoing was overgekomen om Vlissingen te bekampen en we moeten erkennen, dat Vlissingen een goed figuur sloeg, al zuten de Franschen herhaaldelijk voor het Vlissingsche doel. De keeper van Vlissingen redt.

Sport van de week

Nog een moment uit dezen prettig gespeelden wedstrijd. De Vlissingsche achterhoede gaat er met den bal vandoor.

Het tweede elftal van Terneuzen, waaruit het eerste elftal de reserves zal moeten putten om degradatie te voorkomen.

Een gevaarlijk schot, dat de keeper van Vlissingen nog juist wist te keer.

Vlissingen boft, doordat de keeper van Tourcoing een teruggespeelden bal mist, die in het doel verdwijnt.

Wij verzoeken uw aandacht!

In het volgend nummer van Panorama wordt met de publicatie aangevangen van een humoristisch vervolgverhaal van RICHARD CONNELL:

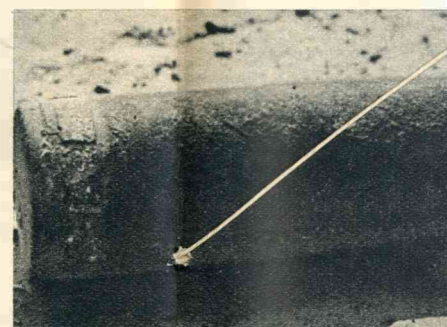
RIDDER ZONDER VREES OF BLAAM

Dit verhaal trok in Amerika om de geestige wijze, waarop de auteur het historisch geworden type van den Engelschen edelman en dat van de Engelsche en Amerikaansche zakenlieden in het zonnetje zette, en om de verbluffende manier, waarop hij den romantisch aangelegden held van zijn werk door daverend nonsensicale avonturen en verwickelingen heen naar een „happy end” meesleepte, dermate de aandacht, dat er in Hollywood een film naar vervaardigd werd, waarin GARY COOPER de hoofdrol vervult. Het verheugt ons dat wij er in geslaagd zijn dezen Amerikaanschen „schlager” aan onze trouwe feuilletonlezers voor te leggen en houden ons overtuigd, dat zij er menig vroolijk oogenblikje aan zullen beleven.

Rechts: een kanonbal uit het jaar 1870 en eerst thans opgediept van slagvelden. Daarnaast: handgranaten en pistolen voor het afschieten.

Meer dan twintig jaren zijn voorbijgegaan sinds het begin van den wereldoorlog en de eens door allerlei moderne projectielen doorploegde bodem van Noord-Frankrijk is langzaam weer omgetooverd in bloeiende landerijen, herrezen steden en dorpen, waar het leven zijn gewonen gang gaat en slechts hier en daar verre herinneringen zijn overgebleven aan een oorlog, die vier jaren lang de wereld met afgrijzen vervulde. Men kan zich pas een juist denkbeeld vormen van de reusachtige massa materiaal, die in dien wereldstrijd verbruikt werd, als men bedenkt dat thans, na negentien jaar, nog steeds ijverig wordt gewerkt aan het veilig bergen van de gevaarlijke restanten, die de erfenis van dien strijd zijn geworden. Granaten, bommen, handgranaten, geweren en geweerkolven, kogels en patronen, allerlei resten van vernielingswerktuigen, het wordt alles zorgvuldig uit-

Close-up van een gevaarlijk specimen uit den bodem is opgegraven. Een Duitse vonden te Couchy-le-Château.

moordtuig dood en den groot met zich overblijfs risico tot

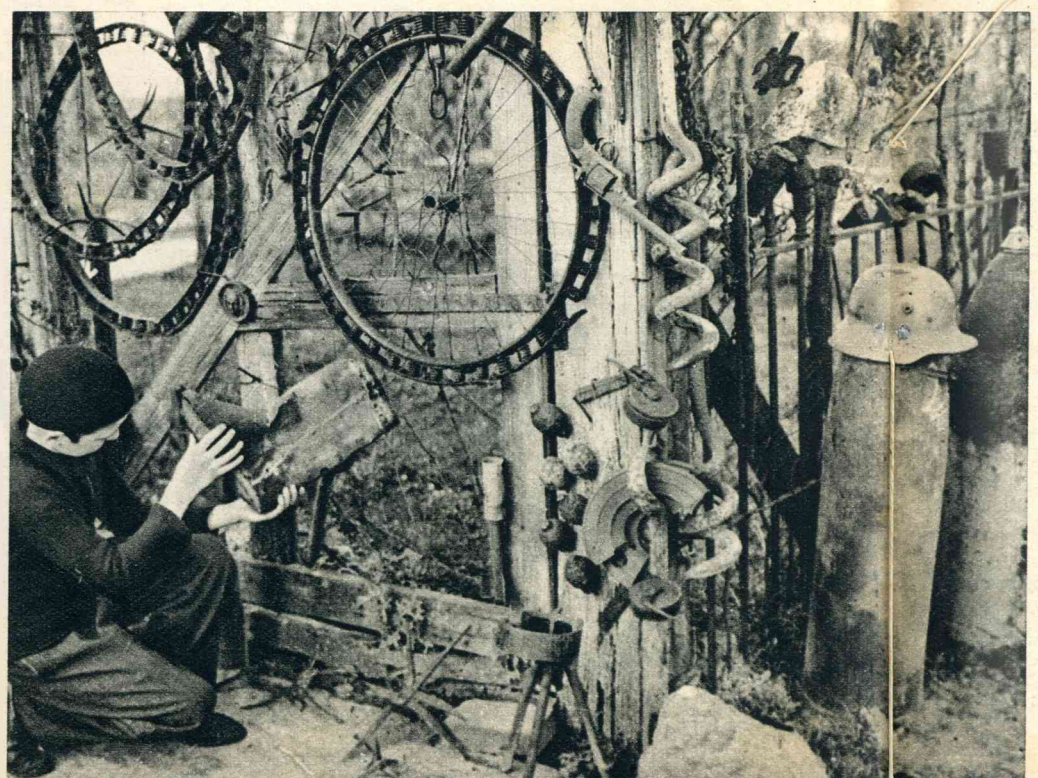
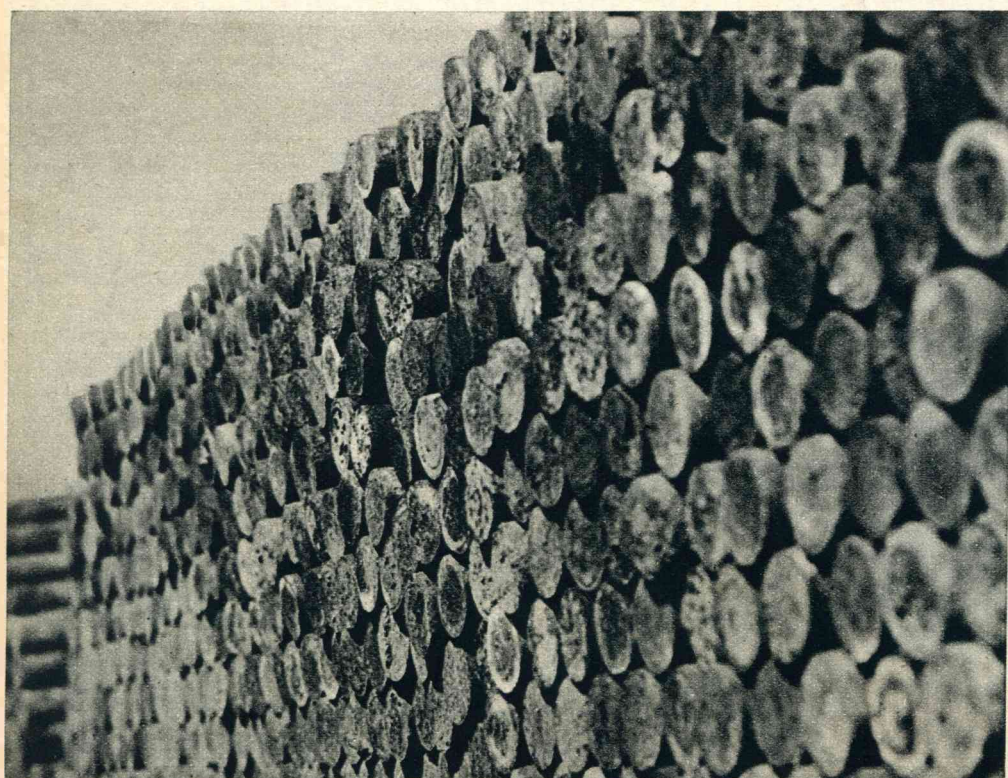
Postduif innerings "Ami", de het verlor aan kapit

VONDSTEN OP DE VOORMALIGE SLAGVELDEN

Een ruïne uit den grooten oorlog. In verschillende van die muurpanden heeft men hier en daar nog granaten gevonden, die in de steenen zijn blijven steken en niet ontploft zijn. Onze foto toont wat er is overgebleven van het Fransche kasteel te Couchy. Alle vernielingswerktuigen worden thans zorgvuldig verwijderd voordat men tot het bewerken van den grond of het herstellen van den bouw overgaat.

Dat er nog heel wat gevaarlijk tuig wordt gevonden bewijst de stapel granaten op deze foto. Ze worden met de uiterste zorgvuldigheid gesorteerd en behandeld om zoo spoedig mogelijk van hun gevaarlijke lading te worden ontdaan.

Oorlogsherinneringen in het museum van Couchy-le-Château. De raderen links moeten fietswielen verbeelden, waarvan de velgen met veeren zijn bezet om het gebrek aan gummi goed te maken. De laars links op de foto is vervaardigd uit een soort stalen omhulsel.

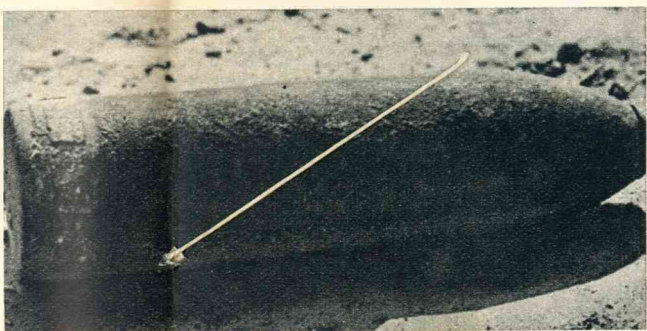

bal uit het jaar 1870 en eerst thans opgediept van een der voormalige kast: handgranaten en pistolen voor het afschieten van lichtkogels.

De gevonden projectielen worden verzameld op een speciale plek, waar ze naderhand onder toezicht van deskundigen tot ontploffing worden gebracht.

ig jaren
ijgegaan
gin van
en de
moderne
ploegde
-Frank-
eer om-
loeiende
n steden
et leven
gaat en
ar verre
overge-
oorlog,
ang de
en ver-
ich pas
ld vormen van de reusachtige massa
ien wereldstrijd verbruikt werd, als
thans, na negentien jaar, nog steeds
erkt aan het veilig bergen van de
n, die de erfenis van dien strijd zijn
n, bommen handgranaten, geweren
kogels en patronen, allerlei resten van
en, het wordt alles zorgvuldig uit

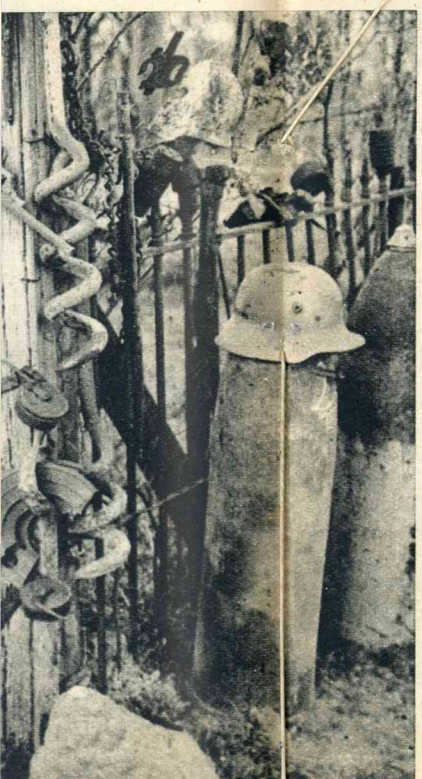
Close-up van een gevaarlijk specimen dat na zooveel jaren uit den bodem is opgegraven. Een Duitse granaat gevonden te Couchy-le-Château.

den bodem gezift, opgestapeld hier en daar in speciaal gereserveerde kampeementen, waar alles wat nog enig gevaar zou kunnen opleveren voor het nageslacht van den oorlog onder deskundig toezicht onschadelijk wordt gemaakt. Negentien jaar lang heeft dit griezelig opruimingswerk al geduurd en nog steeds duikt nu en dan een bericht op dat hier of daar een ploeg op een granaat is gestooten, dat kinderen bij het spelen of het graven een of ander

moordtuig uit den grond hebben opgediept. Vaak is de dood ernee gemoeid. Soms brengen deze nawceën van den grooten oorlog slechts lichamelijk letsel of verminking met zich. De maatschappij doet haar best om deze overblijfselen met bekwaren spoed en een minimum van risico tot het verleden te doen behooren. Er zijn musea

Postduif en gesneuvelde kapitein hebben beide een herinneringsplaat gekregen. Op de eene staat „Aan „Cher Ami“, de postduif, die sneuvelde tijdens de redding van het verloren bataillon.” Op de andere: „Ter herinnering aan kapitein Robert C. Fuller U.S.A. opdat wij hem niet zouden vergeten.”

Château. De raderen links moeten fiets-
ezet om het gebrek aan gummi goed
tijd uit een soort stalen omhulsel.

opgericht, waarin het nageslacht zich blind kan staren op de methodes uit vroeger jaren en die langzaam uitgroeien tot ware arsenalen van verre herinneringen. Het wordt lente en zomer over den eens dorren en doodelijken bodem waaruit de doodelijke kieren worden weggesneden en langzaam maar zeker overwoekert de milde natuur het oude leed. De voormalige slagvelden worden gezuiverd van al het onkruid, dat er vier jaar lang werd ingeworpen met al de geraffineerdheid van de moderne techniek en misschien komt ook de moderne mensch langzamerhand tot het klare inzicht, dat het wijzer is zijn krachten te wijden aan het leven dan ze te verspillen aan het helpen van den dood.

Een stapel niet ontplofte granaten die thans hun beurt afwachten om naar het gereserveerde terrein te worden getransporteerd en onschadelijk te worden gemaakt.

DE PRINSES VAN NEW YORK

door
Cosmo Hamilton

Er kwam een taxi. Terwijl lady Merstham haar hoed opzette droeg Allan de bagage in den wagen en wachtte kalm. Hij stond keurig, rustig te rooken, toen lady Merstham instapte.

Allan wou haar volgen, maar er viel hem iets in. „n Oogenblikje,” zei hij.

Snel ging hij weer naar binnen, de trap op naar zijn kamer, en hij kwam terug met een handkoffer.

„Wat is 't adres van die Julia, die vroegere kame-nier van u?” vroeg hij zijn moeder.

„Drury Lane 80,” zei zijn moeder.

Allan gaf dat adres aan den chauffeur.

„Waar wou je heen?” vroeg lady Merstham.

Allan wees naar den koffer. „Zoo ziet u hoe nuttig 't is, nooit iets weg te gooien,” zei hij. „Onze pakjes van dat bal-masqué verleden jaar.”

„O!” zei lady Merstham.

„Begrijpt u?” zei Allan. „We sturen bij Julia de taxi weg, veranderen van nationaliteit, nemen een andere taxi en pakken den boot-trein van twee-twintig.”

„Is dat veilig?”

„Absoluut. De andere detective zit Marla achterna, en ze schijnen zoo zeker van hun zaak te zijn, dat er geen anderen op ons werken. Onzen jongen vriend onder tafel vinden ze misschien vanavond pas. 't Is niets ongewoons, dat we de huiskamer sluiten, als we uitgaan. We zijn genoeg vóór om heelhuids in Parijs te komen. De eenige kans, dat ze ons per radio omroepen, is dus, dat die andere detective terugkomt, met of zonder Marla. Lascelles hoort pas overmorgen wat, als onze naam in de politieberichten staat, en dan hebben we 't geld in Fransche papertjes omgewisseld. In Parijs met duizend pond lijkt me nog zoo kwaad niet.”

Er was even stilte.

„Blijven we in Parijs bij elkaar?” vroeg lady Merstham een beetje benepen.

„Dicht bij elkaar, als alles goed gaat,” zei Allan. „U, met uw prachtige grijze pruik, huurt een lenke woning in de Vaugirard-huurt, en ik neem met snor en baard een kamertje ergens bij 't Odéon. U bent een weduwe uit Rennes, madame Lamarchand, en u leeft van een pensioentje, ik ben Emile Tournailleur uit Lyon, die zich in de kunst komt bekwamen. Zoo komen we eindelijk van de beschaving af, en begin ik te werken voor mijn brood. Wie weet brengt 't geld van Lascelles nog wel een beroemden schilder of teekenaar voort.”

De taxi reed den morsigen zoom van Drury Lane in en stopte eindelijk voor een vrij net huis.

Twintig minuten later kwam een bejaard vrouwtje, netjes in 't zwart, met grijs haar en een bleek gezicht, naar buiten, gevolgd door een slanken jongen Franschman met krulhaar, knevel en een baardje. Hij droeg de kleeren, die den Parijschen artist plegen te worden toegeschreven. De twee liepen, ieder een koffer dragend, de straat door, tot zij een snorrende taxi ontmoetten.

„Allo!” zei Emile Tournailleur.

De chauffeur stopte, en kreeg in gebroken Engelsch opdracht, naar 't station te rijden. Hij hoorde de passagiers achter zich Fransch spreken, lachen en toen zwijgen.

Aan 't station hielp Tournailleur de oude dame uitstappen, gaf de bagage aan een kruier, reikte het vrouwtje geld, om twee enkele derde klas Parijs te koopen, en liep zelf naar het wisselkantoor.

De kruier zette de koffers in een coupé, waarin al een heer en een dame zaten. De beide Franschen stapten in. De heer en de dame kregen den indruk, dat het grijze vrouwtje een krachtige ontroering probeerde te onderdrukken. Zij hadden gelijk. Ze dacht aan den man, die jaren geleden haar liefde had gewonnen, en dien zij nu achterliet.

De trein reed weg, en zij verborg haar gezicht achter de Fransche krant, die haar zoon aan 't boekenstalletje gekocht had. Zij kon geen woord zien, want haar oogen stonden vol tranen.

De jonge man naast haar keek een Fransch moppenblad door. „Pff!” zei hij bij zichzelf. „De wereld wemelt van de teekenaars, maar in de voorste rij zijn er nog plaatsen genoeg.”

Geoffrey zat in zijn cel te peinzen over de toekomst. Dat kostte hem moeite, want voor zijn oogen stond

steeds Marla, met een hooiberg achter zich, met schitterende oogen en gouden haar. Dat beeld was zijn héél persoonlijk eigendom. Het zou altijd de eereplaats in zijn herinnering blijven innemen.

Wat er gebeurd was, bekommerde hem niet zoozeer, als hetgeen er gebeuren ging. Greet hechtte blijkbaar niet 't minste geloof aan Marla's ware persoonlijkheid. De man had zich nu eenmaal in 't hoofd gehaald, dat zij zich met oneerlijke bedoelingen den naam Stanton had aangematiigd, dus vond hij, dat ze gestraft moest worden, zoo mooi als ze was.

Toen zij laat in den middag voor den politie-rechter moesten verschijnen, ontdekte Geoffrey, met verwondering en spijt, dat noch zijn vader, noch mevrouw Raffan er was. Ook van de Mersthams was er niets te bespeuren.

Detective Greet bracht in 't kort de aanklacht uit, vertelde wat er gebeurd was, toen hij in de Halvemaanstraat kwam om het meisje te arresteerden, en hoe na de jacht buiten Londen de arrestatie had plaats gehad. Ook vertelde hij zijn edelachtbare, hoe men Johns in de kleine huiskamer gevonden had, geboeid en met een prop in zijn mond, en dat de andere leden van de beruchte bende ontkomen waren. Op zijn verzoek werd tot gevangenhouding der arrestanten bevolen, opdat de Mersthams gevat en voorgeleid zouden kunnen worden.

Met schrik en verbazing ontdekten Geoffrey en Marla — die gesmeekt had, geen woord over het geval aan haar ouders te seinen, zóó zeker voelde zij zich, dat haar onschuld zou blijken — dat zij niet vrij werden gelaten, om hun troost te zoeken in de Savoy, maar naar de gevangenis van Brixton werden overgebracht, om daar den nacht, en misschien nog meer nachten, door te brengen.

De terugreis naar Londen van mevrouw Raffan was door een paar toevalligheidjes vertraagd, en kolonel Kingsward was dien heelen dag niet thuis geweest. Mevrouw Raffan en de kolonel werden ongeveer op hetzelfde moment ingelicht over de arrestatie der jongelui. Maar toen was het zoo laat, dat geen van beiden meer iets doen kon. Zij begaven zich echter zoo snel mogelijk naar Halvemaanstraat 63. Daar troffen zij elkaar, ontdekten, dat het huis onder politiebewaking stond, en gingen toen samen naar het Savoy-hotel, om ijverig te beraadslagen over hetgeen hun verder te doen stond.

Zij kwamen tot de conclusie, dat zij vóór alles Marks of Lewison aan moesten klampen. Hun winkel was natuurlijk gesloten — kolonel Kingsward ging dus naar de telefoon. Toen hij 't adres van Lewison gevonden en hem thuis opgebeld had, kwam hij bij mevrouw Raffan terug.

„Lewison zal ons ontvangen,” zei hij. „Ik heb mijn chèque-boek bij me, maar misschien is 't wel goed, dat u 't uwe ook meeneemt. Mijn middelen zijn nogal beperkt. Ik ben maar een officiërtje, ziet u.”

Terwijl dus Marla in een cel zat, starend naar de afnemende strook licht op den muur, en Geoffrey in een andere cel heen en weer liep, razend en moedeloos, reden de twee oudere menschen naar een der buitenwijken, een bezorgde vader, en een vrouw, plaatsvervangster der moeder, nog veel ongeruster.

Toen zij hun bestemming naderden, werd de kolonel opgewekt. Als hij en mevrouw Raffan de juweelen betaalden, die Marla gekocht had, zou de aanklacht ingetrokken worden, meende hij — dan was de kwestie opgelost.

De taxi stopte voor een villa — de juwelierszaken schenen goed te gaan — en weldra stonden de kolonel en mevrouw Raffan in een soort wintertuin, een groote ronde serre, schitterend verlicht. Tegen een achtergrond van klimop, met een fluweelen jasje aan, stond Ludovic Lewison.

„Waaraan dank ik de eer van dit bezoek?” zei hij vriendelijk.

Kolonel Kingsward gaf hem een hand. „Ik heb gezegd, dat u zich tot mij kon wenden, als u inlichtingen over de Mersthams wou hebben,” zei hij. „Ik was bereid u een dienst te bewijzen. Weet u 't nog?”

„Ja zeker!”

„Nu kom ik u vragen, mij een dienst te bewijzen,

door deze dame en mij van een groote ongerustheid af te helpen.”

Lewison keek verwonderd. Hij wou zich nog nergens toe binden, dus boog hij maar. Mevrouw Raffan drong een snik terug.

„Hebt u de avondbladen gelezen, meneer Lewison?” vroeg de kolonel.

„Ah!” zei de juwelier, „nu begin ik 't...”

„De jongeman, die weggereden is met het meisje, als de vrouwelijke verdachte aangeduid, is mijn zoon.”

„Lieve hemel!” zei Lewison. „Hoe is 't...”

„En de jongedame, zich noemende Stanton, héét Stanton, en is mijn dochter... ik bedoel,” zei de kolonel, even grinnikend om zijn vergissing, „ik wou zeggen, ze is de dochter van Hutchinson Stanton, den staalkoning, en zij reist onder geleide van deze dame. En deze dame is mevrouw Demster Fiske Raffan, uit New York.”

Lewison kreeg een kleur. Hij had zooveel te zeggen, dat hij niets zei.

De kolonel haalde zijn chèque-boek te voorschijn, en mevrouw Raffan het hare. „Als u zoo goed wilt zijn op te geven, hoeveel uw vordering op juffrouw Stanton bedraagt, zullen wij uw rekening aanstonds voldoen.”

Lewison haalde een notitieboekje te voorschijn, telde een paar getallen op. „Tweeduizend achthonderd,” zei hij.

„Wat?” riep de kolonel. „Ik kom niet verder dan duizend.”

„Ik kan de rest precies halen,” zei mevrouw Raffan.

Levendig begaf Lewison zich naar een ander vertrek. Hij kwam terug met een vloeiblad en een vulpen. Terwijl de chèques geschreven werden, hield hij zijn vinger op een belknop. Er kwam een bediende.

„Mijn wagen,” zei Lewison. „En mijn jas en hoed — direct!” Hij keek de chèques met zorg na en stak ze bij zich. „Wilt u met me meerijden?” vroeg hij. „Waarheen?” vroegen de kolonel en mevrouw Raffan tegelijk.

„Naar Scotland Yard.”

NEGENTIENDE HOOFDSTUK

Het was druk in het zaaltje, toen de politierechter binnentrad. Er moest een zaak behandeld worden, die in de ochtendbladen met vette kopregels vermeld stond. Detective Greet was aanwezig, en Johns, en Jenkins, en de huisknecht uit de Halvemaanstraat, en Lewison, en een bediende van den pandjesbaas in de Shaftesbury-avenue, en Aubrey Rowlandson en kolonel Kingsward en mevrouw Raffan. Ook de heer Lascelles, die zich al in verbinding had gesteld met Scotland Yard, was verschenen.

Er had zich een heele menigte verzameld in en om het sombere gebouw. Daaronder bevond zich een statige, stevige man in ernstig zwart — Wem. En op het gezicht van Wem lag een uitdrukking van verbazing en teleurstelling.

De zaak van Marla en Geoffrey zou het eerste vóórkomen. Rustig, met de kin omhoog, kwam Marla binnen. Een agent bracht haar naar haar plaats. Een minuut later werd zij gevolgd door Geoffrey Kingsward, die naast haar plaats nam. Hij zag er uit, alsof hij niet geslapen had. Hij was bleek, moe en bezorgd.

„O, prinses!” fluisterde hij.

Marla gaf geen antwoord, maar haar glimlach maakte heel den kwaden nacht goed, dien Geoffrey in de cel had doorgebracht.

„U hebt het woord, detective Greet,” zei de rechter.

Greet stond op. „Met uw goedvinden wou ik een verklaring afleggen, edelachtbare,” zei hij. „Ik heb gisteren uitstel van behandeling gevraagd, om drie menschen te kunnen voorleiden, die al jaren bekend staan als de bende Merstham. Ik kan dat niet doen. Ze zijn ontsnapt.”

Er kwam gemompel in de zaal. Geoffrey en Marla keken elkaar snel aan. Zij wisten niet, of 't hun spijten of verheugen moest.

„Intusschen wou ik een paar feiten rapporteeren,” hernam Greet. „Gisteravond tien uur zeven is meneer Lewison, van Marks en Co, de firma, waar de juweelen gekocht waren, bij me geweest, met kolonel Kingsward, den vader van den jongen man in de beklagdenbank, en een zekere mevrouw Raffan,

een dame, die beweerde, dat de vrouwelijke verdachte onder haar toezicht stond."

"Onder haar toezicht," zei de rechter. "Hoe kan die mevrouw Raffan een meisje, dat onder haar toezicht staat, met zulke personen als de Mersthams laten omgaan?"

"Dat zal ik u vertellen, edelachtbare. Kolonel Kingsward en mevrouw Raffan hebben me eenige inlichtingen gegeven, onder andere, dat zij de firma Marks en Co. de volle rekening betaald hebben. Verder verklaarden zij, dat de vrouwelijke verdachte inderdaad de persoon is, voor wie zij zich uitgeeft, namelijk juffrouw Marla Stanton, dochter van Hutchinson Stanton, New York."

"Hm!" zei de rechter ongelovig.

"Toen ben ik in den auto van meneer Lewison met ze mee gereden naar het huis, dat de Mersthams gehuurd hadden — daar konden ze me bewijzen toonen, zeiden ze. Ik heb die bewijzen gezien. Er lagen brieven, die juffrouw Stanton van haar vader en moeder ontvangen had. Ik heb ze meegebracht."

"Geeft u maar hier," zei de rechter. Eenige brieven werden hem overhandigd.

"Vervolgens heb ik een dagboek gelezen, dat de jongedame heeft bijgehouden van 't moment af, dat ze met de Lucania uit New York vertrok. Als u edelachtbare dat in wil zien, zult u lezen, hoe juffrouw Stanton aan boord met de Mersthams in kennis is gekomen, en hoe mevrouw Raffan een avond, dat ze bij hen dineerde, naar Glasgow werd geroepen en juffrouw Stanton bij hen achterliet."

"Geeft u mij dat dagboek," zei de rechter.

Marla kreeg een kleur. "O!" zei ze zacht. "Ik had 't alleen voor vader en moeder geschreven!"

De rechter zag de brieven in en las bladzij na bladzij van het dagboek. Er kwam geen verandering in zijn gelaatsuitdrukking, maar toen hij het boek dichtsloeg keek hij over zijn bril heen naar 't meisje, dat in de beklagdenbank stond, en er was een glans in zijn oogen.

"Uitstekend. Greet," zei hij. "Nog iets?"

"Ik ben tot de overtuiging gekomen, dat juffrouw Stanton 'n slachtoffer van de Mersthams is geworden, edelachtbare — dat zij niet wist, dat zij een onrechtmatige daad beging. Aangezien de rekening van de heeren Marks en Lewison ten volle betaald is, verzoek ik u edelachtbare, de aanklacht tegen deze jongedame af te wijzen."

"Ah," zei de rechter.

"Wat den heer Geoffrey Kingsward betreft..."

"Ja?" zei de rechter. Hij keek schuin naar Geoffrey en zag een gezicht, rood van opwinding en opluchting. "Wat den heer Geoffrey Kingsward betreft?"

Greet glimlachte flauwtjes. "Meneer Kingsward studeert in Oxford, edelachtbare. Door met juffrouw Stanton weg te rijden, heeft hij natuurlijk met raad en daad geholpen bij de ontsnapping van een persoon, tegen wie een bevel tot hechtenis was uitgevaardigd. Maar zooals u edelachtbare weet, zijn jonge studenten nogal onstuimig..."

De rechter glimlachte. "Ja," zei hij. Toen zette hij zijn bril af en sloeg zijn armen over elkaar. "Detective Greet is van meening, meneer Lewison is van meening en ik ben van meening," zei hij, "dat twee jonge menschen onschuldig in een ongeoorloofde transactie verwickeld zijn geraakt. Ik hoef geen getuigen te hooren of verder op de zaak in te gaan. Als u weer voor me verschijnt, zal 't zijn als getuigen tegen de personen, die misbruik van u gemaakt hebben. Laat dit voor de toekomst een

waarschuwing voor u zijn. U bent ontslagen van rechtsvervolging."

Kolonel Kingsward drong naar voren en greep zijn zoon bij beide handen, toen deze uit de beklagdenbank kwam. Mevrouw Raffan volgde hem snikkend. Zij kon echter Marla's handen niet grijpen, want die hield het meisje tegen haar gezicht gedrukt. Voor de tweede maal in achtenveertig uren tijds dropen er brandende tranen door haar vingers. De prinses van New York was tenslotte maar een meisje...

De trein naar Liverpool vertrok dien middag om twee-veertig, en de Berengaria vertrok naar New York om half acht.

Mevrouw Raffan en Marla stonden op het perron naast een eerste-klasrijtuig. Marla's blik was op den toegang naar het perron gevestigd. Nu en dan keek zij op naar de klok.

"U hebt toch getelegrafeerd, niet?"

"Getelegrafeerd?"

"Ja, aan Geoffrey!"

"Of ik... Nee, dat heb ik niet!"

"O, mevrouw Raffan!" Marla's gezicht betrok.

"Maar ik heb den kolonel een telegram gestuurd."

Marla kwam weer bij. "Wat hebt u er in gezet?"

Mevrouw Raffan dacht na. "Ik kan me de woorden niet precies herinneren," zei ze, "maar 't kwam hierop neer, dat we om twee-veertig vertrokken."

"Hebt u 't naar zijn huis gestuurd?"

"Ja," zei mevrouw Raffan.

"O!" zei Marla. "Nu begrijp ik 't. Geoffrey zou met zijn vader in de Leger- en Vloot-club lunchen — als ze 't telegram krijgen, zijn we al weg."

"Ik heb hetzelfde telegram naar de Leger- en Vloot-club gestuurd," zei mevrouw Raffan geruststellend. "t Zal best in orde komen, kind."

"Maar waarom zijn ze er dan niet?" vroeg Marla, bijna schreiend.

"Ze zijn er," zei mevrouw Raffan.

Marla keerde zich om. Met opluchting en vreugde zag ze den kolonel en Geoffrey Kingsward aankomen. Geoffrey holde vooruit. "Waarom ben je hier? Waar ga je heen? Je kunt niet weggaan. Marla. Ik laat je niet gaan!"

"Ik ga naar huis," zei Marla zacht. "t Idee kwam ineens op. Ik wil naar vader en moeder."

"Maar mevrouw Raffan is er nu toch, en..."

Marla lachte zacht en nam Geoffrey bij den arm. "Maar mijn vader en moeder verlangen naar me, en ik naar hen ook. Geoff," zei ze.

"Dan moeten we... scheiden," zei Geoffrey.

"Ja. We moeten scheiden."

"En ik zie je nooit meer."

"Weet je dat zeker?"

"Ik kan niet naar Amerika komen."

"Maar ik kan naar Engeland komen."

Geoffrey had wel duizend dingen te zeggen, en die waren allemaal hetzelfde: ik heb je lief; ik heb je lief. Waar iedereen bij was wou hij haar in zijn armen nemen en dicht tegen zijn hart drukken. Het zinnetje, dat hem herhaaldelijk in de ooren had geklonken, kwam nu weer in hem boven. "Je hebt geen schijn van kans, jog." Hij beheerschte zich.

"Met welke boot ga je?" vroeg hij beleefd.

"De Berengaria," zei Marla, eenigszins verbaasd om de verandering van toon.

"Dan wensch ik je een prettigen overtocht. Doe mijn groeten aan je vader en moeder, wil je? Och nee... ze kennen me niet."

"Als ze mijn dagboek gelezen hebben, kennen ze je wel."

Vervolg op pag. 26

MAAK UW TANDEN BLANK ZONDER GEWELD!

Pastol maakt Uw tanden parelblank, zonder het glazuur te beschadigen. Dit heerlijke Nederlandsche tandmiddel lost het tandsteen op: de leelijke laag die de blankheid van Uw tanden verduistert. En... deze tandsteen-oplossende werking is päs versterkt. Ga óók Pastol gebruiken!

"Natuurlijk zitten ze keurig, want ze zijn

altijd nieuw!"

.. en toch was Mijnheer van der Aa geen millionair!

"Millionair zijn, en altijd nieuwe boorden dragen".... verzuchtte Mijnheer van der Aa vroeger, wanneer hij zijn

geheelen boorden voorraad doorzocht, maar geen enkelen boord vond, die volmaakt in orde

was. Die vertoonde de tastbare eigenschappen van een zaag; deze glom als een spiegel, van dien waren de hoekjes gebroken, weer een andere - die er op het oog zoo goed uitzag - leek wel een remblok, want de das liet zich bij het strikken niet verschuiven.

Zijn collega van der Bee, ja, die zag er altijd keurig uit; het leek wel of die alléén nieuwe boorden droeg! En van der Bee was toch óók geen millionair! Hoe kon dat nu?

Mevrouw van der Aa heeft Mijnheer van der Bee's geheim opgelost! Ze heeft gewoon Mevrouw van der Bee er naar gevraagd en vernomen,

dat haar echtgenoot inderdaad alleen nieuwe boorden draagt. Mey's boorden n.l., die - met fijn linnen overtrokken - eenvoudig vervangen worden, zoodra ze vuil zijn. De prijs? Geheel geen bezwaar! Dus kocht Mevrouw van der Aa ook Mey's boorden voor haar man, en hij draagt ze met veel genoegen, ziet er altijd tip top uit en snoeft tegen zijn vrienden: „Natuurlijk zitten ze keurig, want ze zijn altijd nieuw!"

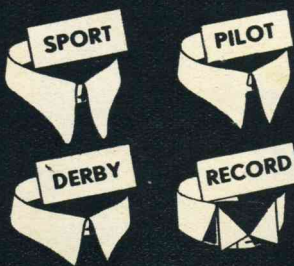

Mey's Boorden zijn in iedere plaats verkrijgbaar in de winkels met Mey's reclame.

Vraag echter beslist Mey's Boorden, want deze zijn niet te evenaren!

Ook kunt U zich door een proef overtuigen, indien U onderstaande coupon nauwkeurig invult, een 6 cts. postzegel bijvoegt en in gesloten envelop opstuurt. Zend de coupon nog vandaag!

Mey's BOORDEN - altijd nieuw!
P. STUK 13-14 CENT - P. DOZIJN FL. 1.50-1.60

Aan den Gen.-Vert. J. W. Raeymakers, Claes de Vrieselaan 12a, Rotterdam.

(Vergeet niet een 6 cts. postzegel bij te voegen en de envelop te sluiten!)

Zend mij franco een exemplaar van Uw model Sport/Derby/Pilot/Record (aanstrepen welk model). Mijn maat is.....

NAAM:

ADRES:

PLAATS: P. 1

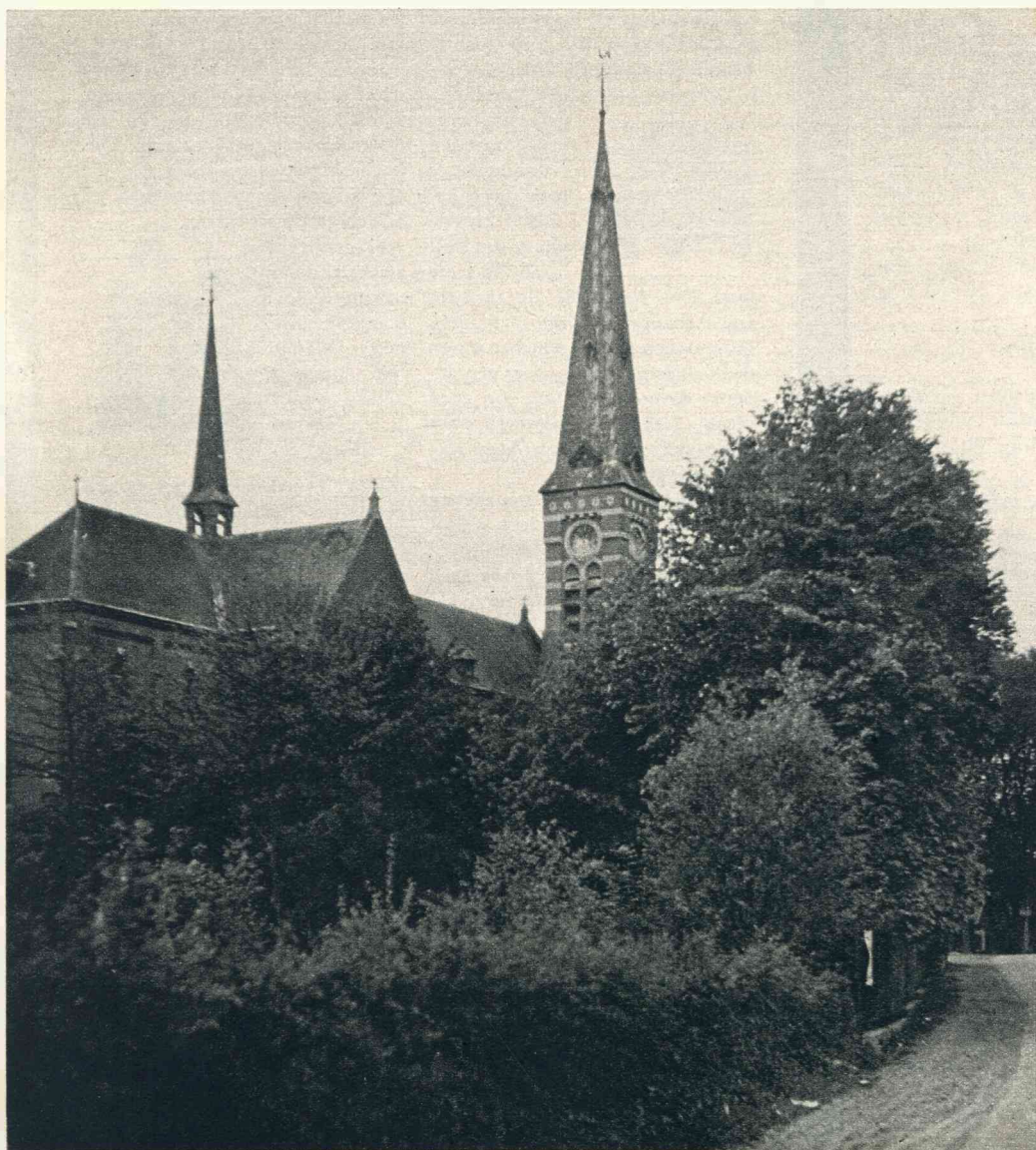
*Met de koeien op stap :
een tafereeltje langs den
dijk naar Overslag.*

*Niet moeilijk te raden,
dat 't vandaag marktdag
is in Hulst.*

Langs de Vlaamsche Grenzen

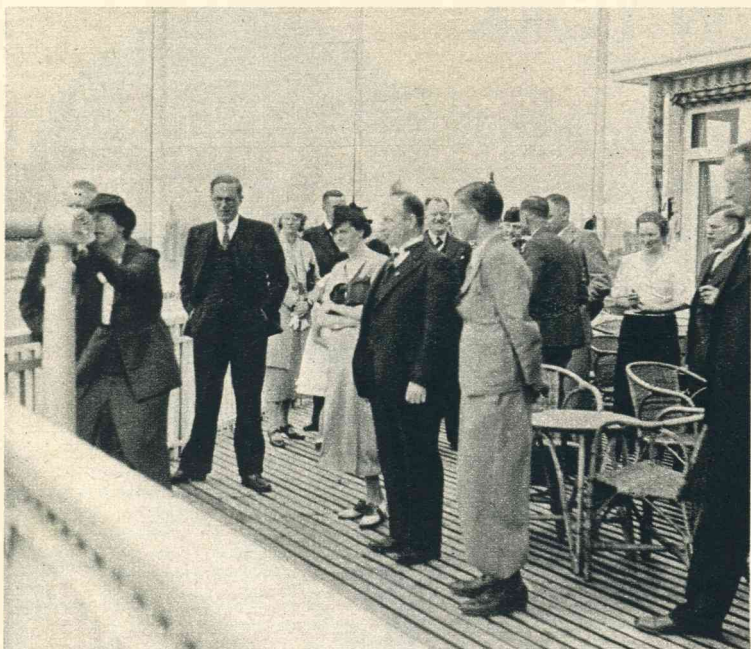
*'t Is mooi nu in het volop beboschte land langs de grens in 't Oosten van Zeeuwsch-Vlaanderen.
De kerk van 't stille Zuiddorpe gaat tusschen al het geboomte schuil.*

*De ploegen vlaswiedsters trekken nu door 't land, van boerderij
naar boerderij, om overal het onkruid uit het vlas te houden. In
Zuiddorpe troffen we zoo'n ploegje aan 't werk.*

In Koewacht weten ze mee te praten van wagens opladen.

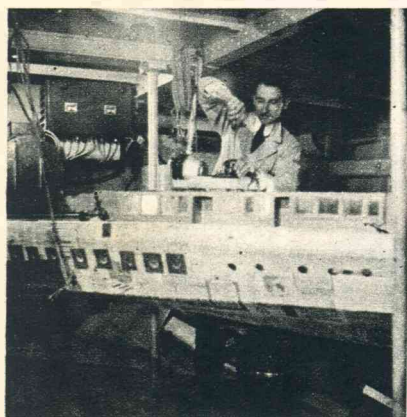

Op Zaterdag 15 Mei werd de Vlissingse pier wederom geopend. Groep genoodigden bewondert nogmaals het uitzicht vanaf de pier.

Als nieuwe attractie werd een kijker in gebruik gesteld op de Pier. De burgemeester van Vlissingen opent de rij der kijkers.

Zeeuwsch Nieuws

Een motorboot van krantenpapier. De hofmeester van de provinciale boot naar Zierikzee vervaardigt 'n motorboot van kranten, om deze later werkelijk in gebruik te nemen, hoe ongelooflijk 't ook lijkt. De scheepsbouwer aan het werk.

Te Souburg werd op Maandag 17 Mei het bondsconcours georganiseerd van den Zeeuwschen Bond van Muziekgezelschappen. Een der deelnemende vereenigingen trekt door het dorp.

Rechts: De jury had 'n moeilijke taak.

Het publiek was in grooten getale opgekomen.

ZEEUWSCHE OMROEP

Hallo! hallo! hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten, in welken vorm ook, is geoorloofd.

Men meldt ons uit Grijskerk, dat het gemeentebestuur zooveel uitgegeven heeft voor de uitrusting van de brandweerlieden, dat de begroting moest worden gewijzigd.

Aangezien hier slechts zelden 'n brand is, waardoor de motten wel eens hun slag konden slaan, wil men het daarheen leiden, dat de spuitgasten ook in uniform mogen loopen, wanneer de zon rood ondergaat.

Van 1236 verschillende zijden ontvangen wij hoog-enthousiaste mededeelingen over gehonden politieke bijeenkomsten.

Daar de politiek in den aether niet toegestaan is bepalen wij ons tot den wensch, dat de sprekers hun keel niet zoo forceeren zullen, dat ze tegen 26 Mei a.s. zelf hun stem kwijt zijn!

Onze correspondent te Kloosterzande bericht ons, dat daar wegens het zilveren feest van de handboogsociëteit een jubelschieting heeft plaats gehad.

Het succes dezer manifestatie, dat na ieder rondje toenam, is zoo volkomen geweest, dat men nu bezig is een anti-lawaai-week te organiseren.

Uit Goes seint men ons, dat een militaire vlieger, wiens hart aldaar verloren is geraakt, geregeld boven de oude Ganzenstad jeugdige capriolen maakt.

Wijl heel de burgerij mede van deze amoreuze acrobatiek profiteert, wil men uit liefde-gaven een fonds samenstellen om daaruit vergoedingen voor de vermorde benzine in de legerkas te storten!

Men meldt ons uit Ellewoutsdijk, dat zich in dit kleine dorpje op één dag twaalf ingezetenen in den ondertrouw lieten opnemen.

Vrijheidsberooving op dergelijke schaal is in die gemeente nog nooit voorgekomen.

Te Sluiskil heeft de buurtvereniging „Eensgezindheid“ een massale actie opgezet voor een nieuw postkantoor.

Met hart en ziel is vooral het bestuur daarvoor in de weer, omdat het overtuigd is van het nut voor de kinderen van de leden, die tijdens den bouw gratis met zand kunnen spelen!

Sluis is weken lang in spanning geweest over een ontdekte geheime gang bij den Steenen Beer, die, naar men hoopte, voeren zou naar de een of andere schatkamer.

Omdat men niets dan water en puin vond, won het vermoeden veld, dat men in een oud riool aan het peuten was en zijn de werkzaamheden stopgezet.

Ook de huid van 'n Steenen Beer moet men niet verkoopen voor het beest geschoten is!

Wegens 'n verstopping in de inwendige onderdeelen, heeft de motorspuit te Ierseke, waarmede een officieele demonstratie moest worden gegeven, geweigerd water te geven.

Op advies van een werktuigkundig ingenieur bewerken de autoriteiten de patiënte nu met wonder-olie.

Tot de volgende week, dames en heeren!

Houdt Uw Baby smetteloos blank

Jonge moeders zijn er altijd trotsch op als het huidje van haar baby gaaf en gezond blijft. Dit immers wijst op 'n goede verzorging van den kleine. Het geheim van een gezond huidje is de teere plaatsen te behandelen met Purol en het huidje koel en droog te houden met Purol-poeder, dan wordt het nooit rood of branderig en gaat nimmer stuk.

PUROL

zuivert - verzacht - geneest

Purol (wit en geel) in doozen 30 en 60 ct. Tube 45 ct. Purolpoeder in bussen 40 en 60 ct.

Bij Apothekers en Drogisten

Heerlijk en-gemakkelijk!

Met een paar lepels Salata zijn koude „restjes“ ineens omgetooverd in een heerlijk sla-tje.

Salata is een nieuwe aanwinst in de keuken, het is een soort vloeibare Mayonnaise met pittigen smaak - erg goedkoop in het gebruik, omdat Salata olie, azijn en ei vervangt.

Probeer Salata vandaag eens. De kleine flesch kost slechts 25 cents en met dat eene fleschje kunt U talrijke nieuwe schoteltjes maken.

DUYVIS' SALATA

Receptenblaadje voor Salata. Schrijf een briefkaart aan de N.V. Oliefabrieken T. Duyvis Jz. Koog a.d. Zaan, met de woorden: Receptenblaadje Salata en duidelijk Uw naam en adres.

DE PRINSES VAN NEW YORK

Vervolg van pag. 23

„Heb je ons verblijf tusschen de hooibergen ook beschreven? Of ben je dat vergeten?“

„Vergeten!“ riep Marla.

„Waarom niet?“ zei Geoffrey kortaf. „'t Is al zoo'n tijd geleden.“

„Gisteren,“ zei Marla.

Geoffrey bleef even stil. „Gisteren?“ zei hij. „Hoe is 't mogelijk... Die vijftien jaar, dat ik je ken, zijn eigenlijk maar vijftien dagen. Enfin, zoo 't is is 't. Er gebeurt iets en 't is voorbij. Daar zal een mensch vroeg of laat wel aan wennen, denk ik. Misschien ben ik een oud mannetje, als je me terugziet.“

„Als je een oud mannetje bent,“ zei Marla, „zul je dan nog weten, wat je in die kloostergangen tegen me gezegd hebt, en naar me toe komen, als ik zeg, dat ik je nodig heb?“

„Al moest ik op kruiken komen, of in een ziekenwagentje,“ zei Geoffrey, met een hapering in zijn stem.

„Ik mag vergeten wat ik wil,“ zei Marla, „maar dat nooit.“

Zij wendde zich snel naar het rijtuig. Geoffrey hield haar tegen. „Ga niet weg. Ik kan 't niet hebben... O, pardon. Mevrouw Raffan wenkt. Laat ik je niet ophouden.“

Zonder op Marla te wachten repte hij zich naar den coupé.

„Vijf minuten,“ zei de kolonel. „U treft 't, mevrouw Raffan; u houdt den coupé alleen.“

Marla kwam bij hen. Zij hijgde een beetje. „Kolonel Kingsward,“ zei ze, „zoudt u iets voor me willen doen?“

„Al wat u maar wilt.“

„Een van de bedienden in de Halve-maanstraat heeft mijn hondje. Zoudt u er voor willen zorgen, tot ik terugkom?“

„Ik heb hem vanmorgen gehaald,“ zei Geoffrey. „Hij gaat vanmiddag met me mee naar Oxford.“

„Geoffrey!“

„Ik vind 't een leuk beestje. Hij zal best aan me wennen.“

Mevrouw Raffan reikte den kolonel haar hand. „Tot ziens, kolonel,“ zei ze. „Ik kan u nooit genoeg danken voor al uw vriendelijkheid... Tot ziens, Geoffrey.“

Geoffrey boog zich over mevrouw Raffan's hand. Toen kreeg Geoffrey Marla nog even alleen. „Trek je handschoenen eens uit,“ zei hij.

„Beveel je me dat of vraag je 't?“

„Ik vraag 't,“ zei Geoffrey.

„Ik vind 't leuker als je beveelt,“ zei Marla. Zij trok haar handschoenen uit. „Mag ik je hand even vasthouden?“

Marla stak hem de hand toe.

Geoffrey had aan zijn eenen pink een zegelring. Hij trok dien af en deed hem aan Marla's wijsvinger. „Souvenir,“ zei hij.

„Marla!“ riep mevrouw Raffan.

De kolonel hielp haar instappen, de conducteur deed het portier dicht, en de laatste woorden van afscheid werden uitgeroepen, vóór de trein het station uit stoomde. Marla hield haar mooie gezichtje naar hen toe gekeerd, tot het perron voorbij was.

Kolonel Kingsward nam zijn zoon bij den arm, maar hij zei niets, want hij begreep.

Dien nacht sliep Usa, het hondje, zalig voor Geoffrey's bed. Als 't diertje een beetje ouder was geweest, een beetje oplettender en niet zoo gauw moe, had het kunnen opmerken, dat zijn nieuwe meester dol was op lichaamsbeweging; hij liep althans door de kamer heen en weer, terwijl de stadsklokken achter elkaar alle uren van den nacht wegsloegen.

TWINTIGSTE HOOFDSTUK

De zomer verging en het bruin en rood van den herfst hing droefgeestig aan de takken. Geoffrey had Oxford voorgoed verlaten. Hij had de laatste veertien dagen van zijn vakantie vóór zich; daarna zou hij in Londen afstudeeren. Hij had met zijn vader den zomer in Devonshire doorgebracht. Zij hadden samen gewandeld, samen golf gespeeld en samen levensvragen besproken.

Geoffrey stond op den drempel van zijn carrière. Zijn prettige jaren van voorbereiding waren voorbij. Hij was nu een man, gereed om zijn plaats in te nemen in den zwaarderen strijd om de hoofdprijzen, en hij was van zins, zijn vader en zijn hoogeschool tot eer te strekken.

Met dat al was er een gezicht, een onvergetelijk dierbaar gezicht, dat altijd verscheen in de boomen, aan den hemel, waar hij ook keek. Hij nam een boek, en zag, dat het titelblad Marla was. Hij sloeg kranten en tijdschriften open, en ontdekte overal portretten van haar. Iedere zang van vogels klonk „Marla“. Haar naam werd gefluisterd door den wind, en het licht van de zon had nooit zoo'n goudkleur als het goud van haar haar. Al zou hij haar ook nooit weerzien, toch zou hij zijn leven tot het einde doorgaan met Marla in zijn hart.

Het was zes maanden geleden, dat hij met zijn vader uit dat station was gekomen. Hij had in dien tijd maar twee brieven met Amerikaansche postzegels ontvangen. De eerste bevatte het bericht van Marla's aankomst. De tweede bevatte een kort verslag van den koppigen strijd, dien de staalkoning voerde om zijn positie te herwinnen, en van het welslagen zijner pogingen. Toen er verder geen brieven meer kwamen, hield hij op, dagelijks naar de post uit te zien.

„Ze vergeet me,“ dacht hij.

En nu, vanmorgen, lag er een brief met het poststempel New York op de ontbijttafel. Maar het schrift op de envelop was het eigenaardige, steile schrift van Silas Herring.

„Ze vergeet me,“ herhaalde Geoff.

Maar toen hij met zijn vader van het golfveld terugkwam in het hotel, om te lunchen, werd hem een telegram overhandigd.

De kolonel zag Geoffrey's hand heven, toen hij het las, en hij zag in Geoffrey's oogen het licht komen, dat maar één persoon wakker kon roepen. Het telegram was hun uit Londen nagestuurd. Het luidde:

Ik heb je nodig, Marla. Hotel Maurice, Parijs.

De kolonel liep naar een kastje en pakte een spoorboek. „Eén uur,“ zei hij. „Er gaat hier een trein om één-dertig, die is acht-zeven in Londen. En er gaat om negen uur een boottrein — morgenochtend vijf-vijftig in Parijs.“

Geoffrey stootte de kamer uit. De kolonel glimlachte, ging naar de tafel, schreef een chèque voor twintig pond en belde. Er kwam een kelner.

„Ik wou dit dadelijk geïnd hebben.“

Vier briefjes van vijf pond. Bestel een taxi voor den trein van half twee, en laat mijn rekening brengen.“

„Gaat u vertrekken, meneer?“

„Ja, we vertrekken allebei. Pas maar op den tijd.“

Met twee treden tegelijk beklom de kolonel de trap, en met de ervaren handen van een man, die gewend is aan plotselinge orders, pakte hij zijn koffer.

ALWEER RUW OM DE KIN!

MIJN BAARD GROEIT ZOO GAUW... EN MIJN HUID IS TE GEVOELIG OM TWEE MAAL DAAGS TESCHEREN...

'T GAAT MIJ NET ZOO. MAAR IK GEBRUIK PALMOLIVE SCHEERCRÈME, EN DAN IS EENMAAL GENOEG!

DE VOLGENDE MORGEN

DAT IS TOCH WEL GRONDIG „UIT“SCHEREN. EN VAN SCHRIJVEN GEEN SPRAKE... 'K BEN BE-NIEUWD OF MIJN KIN VANAVOND NOG SCHOON IS!

DIE AVOND

ZOO ZOO! GEEN STOPPELS VANAVOND?

DAT WAS EEN GOEDE RAAD, KEES! VOOR MIJ NOOIT MEER IETS ANDERS DAN PALMOLIVE SCHEERCRÈME!

EEN SNEL-GROEIENDE BAARD...

moet met zorg worden geschoren. Bij een gevoelige huid is dat alléén mogelijk, als U de verzachtende Palmolive Scheercreme gebruikt. De groote hoeveelheid olijfolie, die er in verwerkt wordt, maakt de baard zóo soepel, dat U zich in enkele minuten volkomen schoon scheert, zonder kans op naschrijnen. Met als aangenaam resultaat dat U er ook 's avonds nog even welverzorgd uitziet als 's morgens!

Tijd om zich te kleeden had hij niet.

Geoffrey ontmoette zijn vader op de trap. Beiden waren uiterlijk kalm en onverstoorbaar, maar inwendig kookten zij alle twee. Ze haalden den trein, en gebruikten zwijsend hun lunch, terwijl zij door het vruchtbare land reden, waarop de hand van het najaar lag.

De reis duurde zes uren. Maar eens in al dien tijd liet Geoffrey blijken, hoe 't woelde in zijn geest. Zij hadden naar de Octoberzon gekeken, terwijl zij daalde achter glooiende bergen van rooden hemel.

Geoffrey viel opeens uit: „Ik zou werken als een paard — ik zou alles willen doen, als ze...”

Toen werd hij nog stiller dan eerst. De oude heer knikte maar, en rookte toen door. Zoo had hij kunnen doen, als hij luchtkasteelen had aangehoord over de match Oxford-Cambridge, of een ander onpersoonlijk geval. Maar diep in zijn hart was de grijze man bewogen. Hij had zelf liefgehad en hij was blijven liefhebben, al was zijn vrouw dood. Het was het beste in zijn leven, dat vol goede dingen was.

Hoezeer hij hoopte, dat Geoffrey winnen zou, toch was hij zenuwachtig. Hij wist, dat Marla's vader er weer ongeveer bovenop was. Het leek hem zeer twijfelachtig, of een millionnair toestemming zou geven tot het huwelijk van zijn dochter met een man, die haar niets kon aanbieden dan zijn liefde.

De trein was iets te laat. Zij hadden maar drie kwartier tijd in Londen, en daar ging het diner af. Al zeer vlug stonden zij weer voor een trein, nu om afscheid te nemen. Dit stelden zij uit tot de laatste minuut, en toen deden zij het nog maar matig.

„Tot ziens, ouwe jongen,” zei de kolonel.

Geoffrey greep zijn vaders hand.

„Tot ziens, ouwe heer,” zei hij...

De Parijsche klokken hadden zes geslagen, toen Geoffrey wakker werd en merkte, dat zijn trein langzaam het Gare du Nord binnenreed. Door het grijze licht van den vroegen morgen zag hij de kruiers in hun blauwe kielen en gendarmes in blauwe jassen.

Hij liet zich door een kruier naar de douane-loods brengen en wachtte, tot de man zijn gemerkte bagage weer opnam en hem naar een taxi bracht.

Parijs was nog niet heelemaal wakker. Gapende mannen veeiden de vloeren der restaurants of schikten de tafeltjes en stoelen op de terrassen. Er was nog geen tumult van druk verkeer, er liepen nog geen stroommen voorbijgangers. 't Was mooi droog weer, met niets droevigs in de lucht, en de kleuren der huizen, zonneshermen en reclames deden vroolijk aan.

Geoffrey liet zich naar het Grand Hotel rijden en nam daar een kamer. Hij nam een bad, trok een ander pak aan en ging op straat, waar het nu druk was met mannen en meisjes, onderweg naar hun werk.

Geoffrey ging zitten ontbijten op het terras van Café de la Paix, maar zijn gedachten waren in Hotel Maurice in de Rue Rivoli. Hij liep daarheen, toen hij zijn broodjes en zijn koffie ophad, maar bleef nog een uur onder de kolonnade heen en weer lopen — 't was nog te vroeg voor een visite. Zonder te zien, wat de winkels bevatten, keek hij door

de ramen. Hij zag geen sieraden, geen ansichten, geen pijpen en geen boeken. Hij zag niets dan Marla's gezicht. Eindelijk, toen het tien sloeg, stapte hij het hotel in en vroeg naar juffrouw Stanton.

Vijf minuten later kwam een groote man met scherpe trekken en grijs haar de vestibule in, keek snel rond, zag Geoffrey en trad op hem toe met uitgestoken hand. Hij werd gevolgd door een dame, een klein, knap, grijs vrouwtje, wier gezicht straalde van verwachting.

„Meneer Kingsward?”

„Ja.”

„Blij u te zien, meneer. Prachtig! Prachtig!”

Geoffrey's hand doorstond de pijn der hartelijkheid, en toen hij de oude dame begroette, werd die hand gegrepen door twee handen, die bijna teeder waren.

„Meneer Kingsward!” zei ze. „O, meneer Kingsward!”

„Dit is een groote dag, meneer, een groote dag. U hebt zeker gevlogen? 't Lijkt me amper een uur geleden, dat Marla getelegrafeerd heeft.”

Druk pratende geleidde het tweetal Geoffrey naar hun salon. Waar was Marla?

In de suite der Stantons was er geen spoor van Marla. Geoffrey ging tusschen meneer en mevrouw Stanton zitten. Hij luisterde naar hun opmerkingen over de Mersthams, over de Engelsche justitie, over hooibergen, ratten, blikjes sardientjes, brood zonder boter, zijn vader en hemzelf. Hij gaf zoo goed mogelijk antwoord op een trommelvuur van vragen. Hij aanvaardde telkens en telkens hun dank voor iets, dat hij naar eigen meening zoo slecht gedaan had, en was 't van harte met ze eens, toen zij zich verheugden om Marla's bevrijding uit de strikken van Allan Merstham.

Maar waar was Marla?

Toen hij eindelijk den moed bij elkaar kreeg, om die vraag te stellen, keek de staalkoning zijn vrouw aan. „Da's waar ook!” zei hij. „Heeft Marla dat briefje aan mij gegeven of aan jou?” „Aan jou, Hutch,” zei mevrouw Stanton stellig.

„Ik geloof 't niet.” Maar Hutch zocht in al zijn zakken.

„Je hebt gelijk. Hier is 't.” Mevrouw Stanton had het in haar tash gevonden. Zij gaf het Geoffrey.

„Lees maar,” zei Stanton. „Marla vond 't nogal dringend, leek me.”

En Geoffrey las:

„Ik weet, dat je met den eerst mogelijken trein zult komen, en vanmorgen hier zult zijn. Om twee redenen ontmoet ik je liever niet in 't hotel. Ik vind de meubels leelijk, en ik ben dol op den tuin van het Luxembourg. Je kunt me in de zon vinden, bij het standbeeld van een meneer met een gekleede jas aan, en ik voer de musschen. Laat vader en moeder je niet ophouden. 't Zijn mijn ouders, niet de jouwe. Ik ben zoo ver weg gegaan, omdat de musschen nergens zoo'n honger hebben als in 't Luxembourg.”

Geoffrey stond op. „Wilt u me excuseren?” zei hij.

„Zeker! Op één voorwaarde. Dat u hier terugkomt om samen te lunchen.”

Vervolg op pag. 29

maar de tandbederver grijpt zijn kans!

U kunt 'm niet zien, dien doods vijand van Uw gebit. Hij verbergt zich in de kleinste tandgroeven. Spijsresten, die tusschen de tanden achterblijven, leveren hem zijn voedsel. Onzichtbaar verricht hij zijn vernielend werk.

Poetst Uw tanden met Odol tandpasta en U ontleent hem zijn voedsel, omdat het rijke schuim van Odol tandpasta de voedselresten verwijderd.

Om den tandbederver tot in zijn kleinste schuilplaatsen grondig te vernietigen, moet U met Odol mondwater spoelen. Het voorkomt tandbederf, de haard van talloze ziektekiemen.

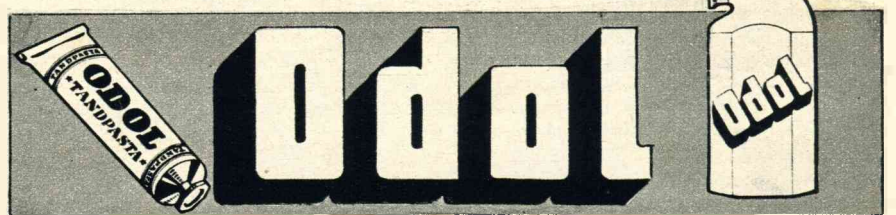
Maar Odol mondwater doet méér:

Door zijn sterk antiseptische eigenschappen vernietigt 't niet alleen de bacteriën, die de tanden aantasten, maar desinfecteert ook mond- en keelholte en geeft 'n zuiveren, frisschen adem.

Poetst Uw tanden met Odol tandpasta. Spoelt Uw mond 2 x daags met Odol mondwater.

Odol tandpasta fl. 0.35 - fl. 0.60 per tube.

Odol mondwater fl. 1.25 - fl. 1.75 per flacon.

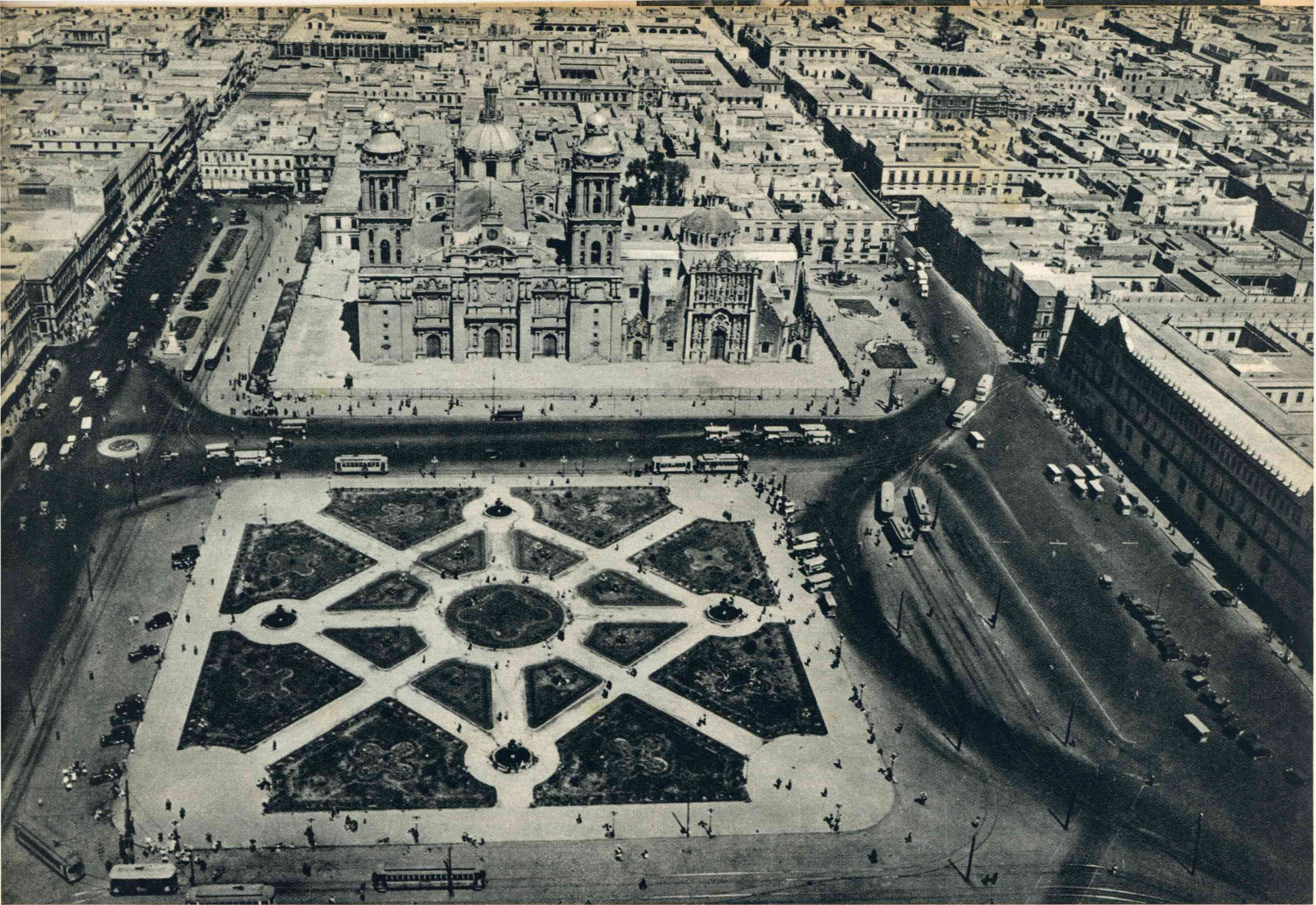
NEDERLANDSCH FABRIKAAT - N.V. ODOL COMPANY AMSTERDAM

Annonces betreffende

Geneesmiddelen en Geneeswijzen

worden in dit blad slechts opgenomen, indien zij vooraf voorzien zijn van het stempel „Geen bezwaar” tegen de plaatsing, afgegeven door de Commissie van Contrôle op de Aanprijzing van Geneesmiddelen en Geneeswijzen, waarvan het Secretariaat is gevestigd: Segbroeklaan 33, 's-Gravenhage.

PANORAMA, Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der periodieken De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureaux: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. AMSTERDAM, N. Z. Voorburgwal 262, Telefoon Interc. 33170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Interc. 30540. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Tel. Interc. 111666. Giro nr. 43141. UTRECHT, Biltstraat 142. Telefoon Interc. 13475. Giro nr. 149597. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telef. Interc. 1215. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Telef. Interc. 5851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstraat 5, Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

MEXICO-CITY

De oudste wereldstad van Noord-Amerika, zoo wordt vaak de hoofdstad van den gelijknamigen bondsstaat genoemd, welke met haar meer dan een miljoen inwoners de grootste stad is van 't zilverrijke land.

Mexico-city, zooals de plaats door de Amerikanen wordt aangeduid, om haar te onderscheiden van den staat, is een alleszins merkwaardige stad. Er zijn hier dingen gebeurd, welke, indien ze niet waren opgeteekend in de annalen der geschiedenis, ongelooflijk zouden klinken. Het neemt een groote plaats in den geest van den doorsnee-Amerikaan in, ten gevolge van de uiterst belangrijke diplomatieke betrekkingen, welke het met Washington onderhoudt, gesproken uit zooveel oude, onopgeloste geschillen tusschen beide republieken. Maar wat het uiterlijk aangaat, vertoont het oppervlakkig gezien wel eenige gelijkenis met de andere Latijnsch-Amerikaansche hoofdsteden. Men vindt er oude paleizen en kerken, parken, schildrijen-galerijen en bibliotheken; colleges, kloosters, groote dagbladen en radiozendstations, men ontmoet er diplomaten, soldaten, en verkeersopstoppen zijn er in de drukste straten der oude binnenstad aan de orde van den dag, om nog niet te spreken van de ontelbare revoluties, die sinds tientallen jaren als 't ware niet van de lucht zijn geweest, want het volk is er vurig en oproerig. Mexico is een stad van handel en industrie, men koopt en verkoopt er, maakt er zeep, soda-water, schoenen, overhemden, suikerproducten, sigaretten, meubels, machines, lederwaren, geneesmiddelen en textielgoederen.

Neem plaats in een van zijn vele bioscooptheaters of schouwburgen, en ge ziet er echt Amerikaanse „shows”; zwem of dans er, speel er golf of tennis in een club, of land op het Balbuena-vliegveld in een der lijntoestellen van El Paso, en, behalve dat ge Spaansch in plaats van de taal der Yankees om u heen hoort, zoudt ge u evengoed in Denver of een andere Amerikaansche stad kunnen wanen.

Maar vermengd met al dit gestandariseerd modern gedoe vindt men de overblijfselen van een vier eeuwen oude Spaansche en een nog veel oudere Aztekenbeschaving. Men komt er de sporen van tegen, zoo nu en dan, in de platte, drie-hoekige Azteken-gezichten, die men ziet, onopvallend voortschuivend door de drukke straten. Wanneer men het verre verleden onderzoekt, komt men tot de bevinding dat zekere historische gebeurtenissen hun stempel drukten en hun invloed deden gelden op de bestemming en het leven van het Amerikaansche continent, vele eeuwen lang. Hier was het, dat het christendom zijn eerste wortels schoot in Noord-Amerika, toen de idolen der Azteken in altaren werden veranderd, en een schitterende maar wreede heidensche cultuur plaats maakte voor de Europeesche beschaving.

Cortez zelf, de veroveraar van het zilverland, bouwde den eersten suiker-molen niet ver van Mexico-city, en zijn conquistadores brachten er tal van dieren uit hun land van afkomst heen, en leerden den Azteken nieuwe landbouwmethoden. De komst van Cortez zette in beweging economische en andere krachten welke nog op heden van invloed zijn van Californië tot Panama.

Doch verplaatsen wij ons thans naar het middelpunt der aloude stad, de Plaza de la Constitución, het groote plein, dat den voorgrond vormt van onze luchtfoto. Sinds de dagen van Diaz en Cortez was dit plein, waar eens het paleis stond en de verschrikkelijke foltertempel van den Azteken-keizer Montezuma, vermaard om hetgeen er zich afspeelde. Het is nog altijd het grootste plein van Mexico, het meest levendige in de geheele republiek, waar de voornaamste wegen der stad en omgeving samenkomen.

DE WERELD IN VOGELVLUCHT

Behalve als Plein der Constitutie is het ook bekend onder den naam van het Zócalo, Plaza Mayor en Plaza de Armas. Het was hier dat in het jaar 1325 de Azteken voor het eerst de symbolische slang en arend zagen en hun eerste tempels bouwden. Hier vond in 1521 het bloedigste aller gevechten plaats tusschen Azteken en Spanjaarden, toen Spaansche krijgsgevangenen aan de afgoden werden geofferd. Meer slachtoffers dan op eenige plaats ter wereld werden hier ter dood gebracht. Men vond in één tempel meer dan 100.000 schedels, en men neemt naar schatting aan, dat hier ieder jaar meer dan 20.000 menschen werden geslachttofferd. Hier werd in 1822 Iturbide tot keizer uitgeroepen. Hier ontplooidde de Amerikaansche generaal Winfield Scott de Stars- en Stripes-vlag in 1847, en hier was het, dat twintig jaar later de ongelukkige keizer Maximiliaan zijn droef vaarwel sprak tot zijn vrienden, alvorens buiten de stad voor het vuurpeloton te worden geleid. En zoo leidt de geschiedenis verder over deze bloedige worstelplaats van een Diaz naar een Madera, naar een Carranza, naar een Oberon en een Calles, getuige van allerlei regimes, van oproer en geweld.

Elken dag komen hier in trams, auto's of te voet duizenden menschen, en aan den westkant, links op onze foto zichtbaar, bloeit de oudste markt van de stad. Sinds 1524, toen de stedelijke overheid den handelaren toestemming gaf om portieken te bouwen ter bescherming van hun op de stoepen uitgestalde koopwaar tegen de felle zon, heeft de kleinhandel hier gebloeid. Ook de openbare briefschrijvers, onder de analphabetische bevolking nog een zeer gewilde instelling, vonden hier een plaats uit de zon. Onder deze portieken of galerijen wordt gewinkeld, gehandeld, vinden kleine ambachtslieden met hun stalletjes hun klanten. Hier ontmoet men ook de talrijke bedelaars, met een markant Spaansche uitdrukking de „pordioseros” genoemd. Aan de zuidzijde van 't plein bevindt zich de bloemenmarkt.

Doch als een koningin op een commercieel schaaakbord staat, in het midden van de vierkante huizenblokken, de oude kathedraal van Mexico-city, op de plaats waar eens de trotsche kolommen van den Azteken-tempel ten hemel rezen. Op de plaats ook, waar in de zestiende eeuw, opgetrokken uit steenen van den heidenschen tempel van Tlaloc Huitzilopochtli, de eerste katholieke kerk in Mexico verrees. De huidige kathedraal is 'n bouwwerk, waaraan achtereenvolgens door zeven menschengeneraties is gearbeid; vandaar dan ook de eigenaardige ongelijkheid van bouwstijlen in de verschillende onderdeelen. Ze werd voltooid in 1667, en men noemt haar wel de „Sint Pieter van Mexico”. Rechts van het plein bevindt zich het National Palace, het paleis van den president van Mexico, waar zijn ondergebracht de ministeries van oorlog en marine en van financiën. De gevel is opgetrokken van rose en bruine lava-steen.

Op onze foto ziet men links boven de kerk van Santo Domingo, het overblijfsel van een vroeger klooster der paters Dominicanen. Op het kleine nevenplein, rechts van de kathedraal, staat de fontein ter nagedachtenis van Bartolomé de las Casas, den heldhaftigen Spaanschen priester, die zijn heele leven besteedde aan de bescherming der inboorlingen van de Nieuwe Wereld tegen de verdrukking der veroveraars.

Mexico-city is inderdaad wonderlijk. We konden hier natuurlijk slechts enkele indrukken weergeven van deze stad vol bruisend leven, de moderne hoofdstad eener groote republiek, maar ongetwijfeld voldoende, om iedereen te overtuigen van haar rijkdom aan historische herinneringen en belangrijkeheid in menig opzicht.

DE PRINSES VAN NEW YORK

Vervolg van pag. 27

Geoffrey lachte en boog en ging. Toen hij onder de kolonnade was, holde hij, tot hij een leeg taxi vond.

„Hé!” schreeuwde hij. Hij sprong in de taxi, voor die stilstond, en riep: „Luxembourg!” en smiet het portier dicht. . . .

„Jij!” zei Marla. „Jij niet, schrokkebrok. Je hebt al drie stukjes achter elkaar gehad.”

Zij gooide een stukje biscuit naar een klein, mager vogeltje. Het sprong, maar een ander kwam er al tusschen, en een legertje vogels schoot aan om de volgende kruimel.

Marla lachte. Ze hadden allemaal zoo'n honger! Ze zat op een bank onder een groep linden, met haar rug naar het hoge hek van de straat. Zij wachtte zonder ongeduld en keek naar de spelende kinderen, naar de musschen en de bloemen, en naar den ouden gendarme met zijn langzamen tred. Zij was niet ongeduldig, omdat ze bij zichzelf zei: „Geoffrey is Geoffrey — hij komt.”

Zij zag oude en jonge mannen, vrouwen en kinderen, groote kinderen en babies, en iedereen interesseerde haar: maar met bijzondere aandacht keek zij naar een langen slanken man met een snor en een baardje, met lang haar en een grooten slapen hoed, die wandelde met een grijze dame in 't zwart, met een bleek gezicht vol groeven van verdriet.

Zij meende iets eigenaardig bekends te vinden in het gezicht van die vrouw en in den loop van den man, die zoo druk praatte, zooals Franschen dat doen. Maar de vogels leidden Marla af, en daardoor zag zij de verbazing niet, waarmee de lange man staan bleef en den mond opende.

„Wat is er?” vroeg het dametje.

„Marla!”

Lady Merstham vergat, dat zij madame Lamarchand was, en greep de hand van haar zoon. „Arme jongen,” zei ze. „Waar was ze?”

„Daar links onder de boomen — ze zit de musschen te voeren. De wereld is groot, maar alle wegen leiden naar Parijs. . . .”

Hij zuchtte, keek nog even naar het meisje met

den troep vogels aan haar voeten, deed een stap verder, stak zijn hand in zijn zak en haalde een sigaret te voorschijn.

Een oude man kwam naar hem toe gesloft. Hij was erbarmelijk mager onder zijn lompen. Zijn witte haar was lang en ongekamd, en een borstelige witte baard overdekte zijn hoekige kin. Zijn bloote voeten gluurden door zijn schoenen heen. Hij strompelde naar den artist en zijn moeder toe, nam nederig zijn hoed af en smeekte om „een centje ter liefde Gods. . . . meelijden met een armen grijsaard. . . .”

De vrouw schudde het hoofd en liep door. De artist, getroffen door het schilderachtige voorkomen van den oude, liet een zilverstuk in zijn bevende begeerte hand vallen.

„Zilver!” mompelde de oude man. „Zilver, George!”

Tournailleur bleef stokstijf staan, keek een oogenblik speurend in het bedelaarsgezicht, sprong naar voren, greep hem bij de schouders, hield hem op een afstand en keek hem in de oogen.

„Vader!” riep hij. „'t Is vader!”

De oude man keek schichtig en bang. Hij begon te beven. Hij probeerde zich los te wringen.

„Vader!”

De oude man knipperde met zijn oogen en legde zijn hand tegen zijn voorhoofd. Er kwam een vonk van ontwakend begrip in zijn dofte oogen. Zijn mond ging open. Hij hijgde. Zijn handen tastten vooruit. „Allan!” riep hij. „Allan!” en slap viel hij in de armen van den zoon, op wien hij zoo trotsch was geweest.

Het grijze vrouwtje keerde zich om, en zag haar zoon met zijn last naar de naaste bank loopen. Even leken haar voeten vast te zitten aan den grond.

„'t Is vader!” riep Allan. „'t Is vader!”

Lady Merstham snelde toe en wierp zich op haar knieën aan de voeten van den ouden bedelaar. . . .

Er viel een schaduw voor Marla en alle musschen schoten de lucht in. Zij keek op.

„Goeden morgen,” zei ze. „Je hebt al mijn vogels weggejaagd.”

Geoffrey had niets te zeggen. Hier was Marla — eindelijk.

„Ik zou gewacht hebben, tot je kwam, al had 't tot vanavond toe geduurd.”

Geoffrey bleef voor haar staan, met zijn hoed in zijn hand. Zij was een prinses. Marla bekeek hem. Er speelde een zenuwachtig lachje om haar lippen.

„Je bent een man,” zei ze. „Ik zou je haast niet herkend hebben.”

Geoffrey kwam naast haar zitten. Hij sprak nog steeds niet.

„Nu, kun je niet spreken?” vroeg Marla.

Geoffrey lachte.

„Dus je hebt vader en moeder gesproken, en ze zijn in de Rolls met je mee gereden van de Halvemaanstraat naar den hooiberg, en ze hebben je 't spiegel-tje voor me vast zien houden, en ze hebben je naast me in de beklagdenbank zien staan. Ze hebben geprobeerd je zoo lang mogelijk bij zich te houden, is 't niet?”

Geoffrey knikte.

„Bevallen ze je?”

Geoffrey's tong kwam los. „Zooals de boom me bevalt, waar de roos aan groeit.”

„Niet kwaad gezegd, voor een advocaat,” zei Marla.

En toen bleef het weer stil. Er viel een bruin blad op Marla's schoot.

„De tijd vliegt snel,” zei ze. „Heb je echt niets te zeggen?”

Hij keek naar zijn ring aan haar vinger. „Dus je bent me niet vergeten,” zei hij.

„Nee.”

Het oude zinnetje vloog hem door 't hoofd: „Je hebt geen schijn van kans, jog.” Maar Geoffrey vond, dat er een nieuwe uitdrukking lag in Marla's oogen. Hij zou 't probeeren, en als hij faalde, was hij toch nog rijk in al wat de hoofdzaak was, want Marla zou zijn vriendin blijven. Hij vatte haar hand. Wat deed het er toe, wie het zag? De gendarme was in de buurt, en de spelende kinderen, en de musschen, hunkerend naar kruimels.

„Prinses,” zei hij. „O, prinses, ik heb je lief! Is er een beetje kans voor me?”

Marla trok den ring van haar middelvinger en stak hem aan den vinger naast haar pink.

„Marla! . . . Marla! . . .”

Toen zij weer opkeek, waren er tranen in haar oogen, maar haar mond lachte.

„Ik hou van je,” fluisterde zij.

EINDE

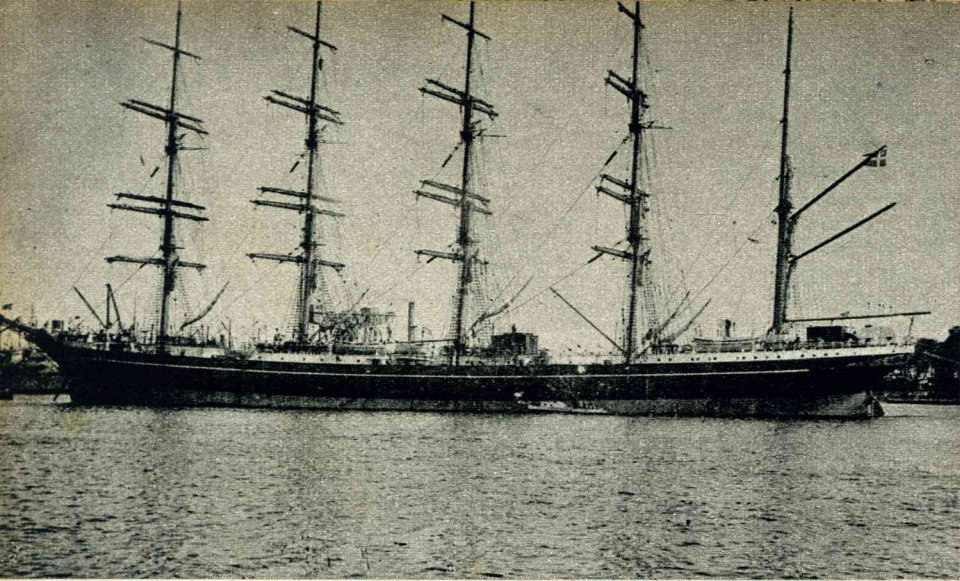
Een verkondheid
werd in 1895 al
met **ASPIRIN**
bestreden!

BAYER

20 ORIGINEELE TABLETTEN 0,5 g.
ASPIRIN
Naam wettig gedeponeerd

**HET PRODUCT
VAN VERTROUWEN**

**BUISJES MET ORANJE BAND
20 TABL. 75 CT**

DE TRAGEDIE VAN DE KOBENHAVN

WAAREN WANNEER IS HET SCHIP VERGAAN?
WAT WERD ER VAN DE BEMANNING?

De zee bergt vele geheimen. Van havenkroeg tot havenkroeg doen vele verhalen de ronde: van geheimzinnige verdwijningen op zee; van spookschepen, die alleen in vliegende stormen worden gezien, bemand met reeds jaren doodgewaande matrozen. Het zijn verhalen van schepen, die op 'n zonnigen morgen bij kalme zee uitvoeren voor 'n verre vaart: maar het einddoel werd niet bereikt, in geen enkele haven werden de schepen nadien nog gezien. Zij zijn vergaan, maar men weet niet wanneer. Zij zijn gezonken, maar men weet niet waar. Van de bemanning werd geen spoor meer ontdekt en men weet niet of zij gestorven is of misschien gestrand op 'n klein, onbekend eiland.

Van tijd tot tijd als in een speelsche bui licht de zee 'n tip op van den zwarten sluier dezer droeve geheimen. Dan spoelt zij 'n wrakstuk aan land, het lijkt of een kleedingstuk van een der verdrinken matrozen. De menschheid ademt op als zij aan deze kleine, stomme details een deel van het geheim kan achterhalen, want niets is pijnlijker dan onzekerheid, vooral in de kringen waar men 'n verdwenen man, vader of verloofde of bloedverwant bedolven weet ergens, ergens op den bodem der eindloze wereld-zeeën.

Thans, nu de meeste schepen voorzien zijn van een radio-installatie, is de luisterende wereld dikwijls — zij het machteloos — getuige van den heldenkamp, die ergens op de opgezweepte wateren wordt gestreden. Enkele, in korte, haastige draadloze gesprekken uitgezonden oproepen om hulp schilderen sterker dan vele woorden de wanhopige worsteling tegen den bulderenden dood. Vaak komt de redding nog juist op tijd ter plaatse, maar vaak ook is het reeds te laat en heeft de menschheid alleen den troost te weten waar en wanneer en hoe het drama zich voltrok.

De verhalen van spookschepen worden schaarscher in onzen modernen, nuchteren tijd. Maar ondanks de veiligheid waarmede de groote oceaanstoomers hun baan door de zeeën ploegen, ondanks de radio, kustwacht en kruisers, die de zeevarenden op naderend onheil wijzen, blijft de zee haar geheimen kennen, die niemand oplost; verdwijnen er schepen, waarvan niemand weet waar en wanneer en of zij zijn vergaan.

Waar ergens in de wijde wateren van de groote Stille Zuidzee ligt het wrak van het prachtige Deense opleidingsschip Kobenhavn? Het zal thans wel bedekt zijn met zand en wier en allerlei ontuig, want het is reeds acht jaren geleden spoorloos vergaan. Of is het gestrand voor de Zuidwest-Afrikaansche kust, waar in het jaar 1932 door een expeditie zeven verbleekte geraamten werden gevonden, bedekt met flarden van 'n bleek-blauwe matrozenkleeding, terwijl in de onmiddellijke nabijheid de splinters lagen van 'n reddingsboot?

Waren dit de overblijfselen van 'n aantal manschappen van 't Deense opleidingsschip Kobenhavn? Waren deze zeven moedigen er werkelijk in geslaagd na het vergaan van hun schip in 'n reddingsboot de verschrikkingen van den Atlantischen Oceaan te overwinnen en gestrand op deze barre kust, hongerig en dorstig, terwijl het

meest nabije drinkwater eerst vijftig mijlen diep in 't land lag?

Niemand zou het met zekerheid kunnen zeggen, want het was niet mogelijk ook maar één onderdeel thuis te brengen en de matrozen konden evengoed hebben behoord tot de bemanning van 'n Noorsche walvischvaarder, die in 't jaar 1932 op de hoogte der Zuidwest-Afrikaansche kust was vergaan.

Of was de Kobenhavn vergaan in 't zicht der Australische kust en heeft zich de kapitein der Finsche bark niet vergist, die in 1934, toen hij de haven van Sydney binnenliep, rapporteerde, dat hij op de kust wrakstukken had zien liggen, die den naam Kobenhavn droegen? Men heeft niet eens de moeite genomen zich van deze mededeeling te overtuigen.

Wel was de naam van het tragedie-omwoven opleidingsschip die dagen weer op ieders lippen. 't Was toen reeds meer dan vijf jaren geleden dat het schip spoorloos verdween en de wrakstukken ervan konden in dien tusschentijd reeds een reis rond de wereldzeeën gemaakt hebben! Het eenige waar men in die dagen definitief toe besloot, was het schip op de lange, lange lijst te plaatsen van schepen, die rusten op den bodem der Stille Zuidzee.

De Stille Zuidzee!

Menige bevaren, pootige zeeman zal u met wilden schrik in de oogen kunnen vertellen hoe het daar op die wateren tijdens de winterstormen spoken kan! Hij ziet ze weer vóór zich, terwijl gij met hem aan 't bier-beladen tafeltje zit in de haven van Rotterdam, Amsterdam, Hamburg of waar gij maar wilt. Hoe de storm door de masten raast, hoe het schip stampet en slingert, zoodat de matrozen zich nauwelijks op het dek kunnen bewegen. Hoe dan met zware vlagen de storm tot een orkaan uitgroeit, terwijl de zwart-groene zee bedekt is met sneeuw witte kammen. Wolken van schuim slaan sissend over het dek, waar de matrozen zich vastklampen aan de reeling om niet te worden meegesleurd, de tanden op elkander bijtend om 't niet uit te schreeuwen van de wilde pijn, want het water snijdt en kerft de huid als scherpe messen. Wee dengene, die zich achteloos over het rollende dek beweegt: het is zijn laatste gang! Zoo'n storm kan uren duren, maar ook dagen.

Was de vijfmaster Kobenhavn in zoo'n vliegende storm geraakt en met man en muis vergaan? Niemand weet het. Want het opleidingsschip voer ver achter de drukke verkeersroutes der oceanbooten.

Op 14 December 1928 was de Kobenhavn uit Denemarken vertrokken. Het was een goed schip, een vijfmaster, met zestig manschappen aan boord, waaronder vijfenveertig Deense cadetten. De romp was in staalconstructie gebouwd, terwijl zes waterdichte schotten en 'n hulpmotor van 650 pk. de veiligheid verzekerden.

De zon gleed streelend over de tuigage en door honderden enthousiast nagewuifd koos de Kobenhavn zee met Fremantle in Australië als einddoel. Een afstand van negenduizend mijlen.

Het was een prachtig schip, bemand met de enthousiaste jeugd, in de eerste jaren van mannelijke kracht, die de reis als een pleizier tocht beschouwde, als een spel met wolken, wind en water. Er was geen enkel teeken aan boord, dat op eenig naderend onheil wees. Er heerste tucht, orde, discipline, maar ook warme kameraadschap.

Vijfenveertig dagen waren met een normalen overtocht gemoeid. Maar de vijfenveertig dagen gingen voorbij en men had van de Kobenhavn nog steeds geen nieuws. De dagen rijden zich aanee tot weken, de weken tot maanden, de maanden tot jaren en nog steeds had men van de Kobenhavn geen nieuws.

Thans is er nog geen nieuws en van alle zonderling verhalen die langs de kusten der Stille Zuidzee van mond tot mond en van geslacht op geslacht worden verteld, is dat der Kobenhavn wel het merkwaardigst, het meest geheimzinnig, het meest raadselachtig.

Slechts één enkel feit staat over 't opleidingsschip,

sinds het de vaderlandsche haven verliet, vast en dat is dan ook alles. Dat is de ontmoeting op volle zee, negenhonderd mijlen ten Westen van het eiland Tristan da Cunha, met den Noorsche stoomer Wilhelm Blumer, toen de Kobenhavn haar Kerstgroeten zond en tevens haar positie opgaf.

De draadloze zendinstallatie van de Kobenhavn was blijkbaar zwak of defect, in ieder geval school er toen reeds iets geheimzinnigs in, want toen de Wilhelm Blumer probeerde met haar in contact te komen, gaf de Kobenhavn geen antwoord.

Deze Kerstgroet was 't laatste teeken van leven, dat de wereld van de zestig manschappen opving, want het schip voer in den dood.

In dat jaar werd de Stille Zuidzee bijzonder gevaarlijk gemaakt door ijsbergen, die geheel of voor het grootste gedeelte onder het water dreven en de eenige, de meest voor de hand liggende verklaring van den geheimzinnigen ondergang der Kobenhavn is: aan te nemen dat het opleidingsschip op zulk een ijsberg liep en zoo'n groot lek maakte, dat het spoedig daarna zonk.

In dien winter van 1928—1929 konden de viermaster Herzogin Cecilie en de Grace Hawar in die wateren slechts met stoutmoedige stuurmanskunst de gevaarlijke ijsbergen ontvluchten, terwijl een ander zeilschip, dat in die dagen die wateren doorkruiste, op één dag tweehonderd ijsbergen rapporteerde!

Het zou dus een zeer voor de hand liggende veronderstelling zijn, dat de Kobenhavn op 'n ijsberg was gelopen en met man en muis vergaan, als niet de Engelsche zendeling op 't eiland Tristan da Cunha bij hoog en bij laag had blijven beweren, dat hij de Kobenhavn had gezien, blijkbaar stuurloos drijvende tusschen de gevaarlijke klippen voor het eiland.

Onderwijl hadden verschillende booten de zeeën tusschen Kaap de Goede Hoop en Kaap Hoorn reeds afgezocht om te trachten eenig licht te brengen in de geheimzinnige verdwijning van de Kobenhavn. Doch hoe men ook zocht: het mysterie bleef en door het verhaal van den zendeling werd de tragedie steeds groter.

Mr. Philip Lindsay, de Engelsche zendeling, beweerde bij zijn terugkeer te Londen, dat hij op 21 Januari 1929 de Kobenhavn voor de kust van Tristan da Cunha, die dien morgen in een lichten mist gehuld was, gezien had. Het schip had slechts één ontrafeld zeil, het werd blijkbaar niet bestuurd en ook liet zich niemand der bemanning zien. Zóó dreef het reddeloos zijn ondergang tegemoet op de gevaarlijke klippen.

De zendeling beweerde, dat het onmogelijk een kwestie van gezichtsbedrog kon geweest zijn, want naast hem stond een aantal inboorlingen, die het hulpeloze schip eveneens zagen, terwijl zij door de ruwe zeeën niet in staat waren hulp te bieden. Vlak voor de kust, binnen een kwart mijl afstands, verdween het schip opeens en noch de zendeling, noch de inboorlingen ontdekten daarna nog iets, ten teken, dat 't schip onder hun oogen om zoo te zeggen vergaan was.

Wat was er gebeurd?

Waar waren de manschappen?

Hadden zij het schip verlaten en waar waren zij dan gebleven? Waren zij allen zonder uitzondering in volle zee gestorven aan pest of 'n onbekende ziekte? Vragen, vragen en nog eens vragen, waarop niemand een afdoend antwoord wist te geven, terwijl de meest fantastische verhalen de ronde deden door de havenkwartieren der geheele wereld.

Men ging denken, dat de zendeling toch zich vergist had en de Finsche bark Ponape voor de kust van 't eiland had zien vergaan. Doch ook dit bleek niet mogelijk te zijn en zoekapiteins, die de klippen van Tristan da Cunha kennen, beweerden dat het best mogelijk was, dat 'n schip, dat voor dit eiland op 'n klip liep, plotseling spoorloos wegzonk in de diepte. Maar... het wrakhout, dat op het eiland aanspoelde was niet afkomstig van de Kobenhavn en dus...

Het raadsel der geheimzinnige verdwijning werd hoe langer hoe groter!

Opnieuw ging men met verdubbelde energie aan het zoeken; alle klippen en alle eilanden der Stille Zuidzee werden doorzocht in de hoop althans iets van de manschappen of wrakstukken te vinden.

Doch allen keerden met leeg handen terug.

De groote Stille Zuidzee borg een diep geheim méér op haar bodem. Een stomme tragedie van menschelijk leed: van zestig manschappen in den bloei van hun jeugd, uitgevaren op 'n blonden morgen voor 'n tocht van het hooie Noorden naar het verre Zuiden.

Een prachtig overzicht van het geweldige, ongeveer honderd hectaren groote tentoonstellingsterrein, waar de Seine dwars doorheen stroomt. Dit terrein, waar tientallen naties een denkbeeld zullen trachten te geven van de beschaving van gisteren en morgen, van wat de moderne wetenschap heeft bereikt en nog zal trachten te verwezenlijken, is toegankelijk gesteld door een dertigtal ingangen, waarvan de eere-ingang wordt gevormd door het middenstuk van het voormalige Trocadéro. In minder tijd dan noodig is om dit te schrijven is het hier mogelijk van Zwitserland naar België, van Duitsland naar Rusland, van Nederland naar 't Vaticaan te stappen. De verschillende complexen van dit reusachtig geheel zijn ingedeeld in een veertiental groepen en een vijftienentwintig klassen die alle hun speciaal motto hebben. Ten behoeve der bezoekers heeft men op 'n diepte van negenentwintig meter 'n ondergronds tooneel gebouwd met 'n zaal waar ongeveer vijfendertighonderd toeschouwers een plaats zullen kunnen vinden.

DE TENTOONSTELLING ☆ TE PARIJS ☆

Het gerestaureerde Trocadéro. De bezoeker, die de tentoonstelling betreedt via dezen eere-ingang, loopt hierbij over het dak van een reusachtige feestzaal, die men in de rotsen heeft uitgehouwen, en over een prachtige weg, die langs het groote, schitterende bassin langzaam afdaalt naar den Eiffeltoren tot aan de Porte Maillot. Het Trocadéro is, zooals men weet, nog 'n overblijfsel van de wereldtentoonstelling van 1876. Men heeft het hersteld en uitgebouwd in den vorm van twee halfronde vleugels en achter het gebouw bevinden zich talrijke complexen waar Corsica, Kameroen en Syrië den toeschouwer verrassen met de producten hunner beschaving. In de uitgestrekte boschgroepeeringen in de buurt van het Trocadéro kan men ook tal van zeldzame visschen bewonderen in hun natuurlijke omgeving, o.a. ook tal van diepzeevisschen die zich in 't onder zeer hoogen druk staande water in hun element gevoelen. Het aldus herstelde Trocadéro behoort eveneens tot de weinige gebouwen die de tentoonstelling zullen overleven en voor de latere geslachten getuigenis zullen afleggen van wat de thans levende moderne mensch heeft kunnen en durven presteeren.

VOELDE ZICH ELLENDIG ALLEMAAL KOLONEL!

Nu rheumatische
pijnen verdwenen
en
goede humeur
teruggekeerd

Gekweld te worden door spit, jicht of rheumatische pijnen, daar is zelfs het beste humeur niet tegen bestand, zonder Kruschen Salts tenminste! Hier is een bekentenis, die voor zichzelf spreekt:

„Voordat ik Uw merkwaardig Kruschen Salts nam, voelde ik mij oud en ellendig. Ik had aanvallen van spit in mijn rug, rheumatische pijn in mijn beenen, knieën en één arm, en zenuw-rheumatiek van mijn rechterschouder langs mijn geheelen arm tot aan mijn vingerloppen toe. Een paar maanden geleden begon ik met 's ochtends in mijn eerste kop thee Kruschen Salts te nemen. Spit en rheumatische pijn zijn nu aan banden gelegd, en ik blaak van gezondheid. Mijn vrouw zegt dat ik geheel verjongd ben, en onlangs werd nog bij een oudleerlingen-diner van mijn school door verscheidene „veteranen” in hun toespraken opgemerkt, hoe goed ik er uitzag. Voor menschen op mijn leeftijd (60) is Kruschen Salts een zegen. A. B. te W.”

(Origineele brief ter inzage.)

Rheumatische pijnen ontstaan maar al te dikwijls door onvoldoende ver-

wijdering van afvalstoffen uit het lichaam, waardoor schadelijke stoffen als urinezuur gelegenheid krijgen zich op te hoopen. De zes minerale zouten, waaruit Kruschen Salts bestaat, sporen de afvoerorganen, lever, nieren en ingewanden, op geheel natuurlijke wijze aan tot actieve werking, zoodat de gevaarlijke afvalstoffen snel en afdoende worden weggevoerd. Het bloed wordt hierdoor gezuiverd, Uw rheumatische pijnen zullen langzaam maar zeker geheel ophouden, om niet meer terug te keeren.

KRUSCHEN SALTS

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en erkende drogisten à f 0.40, f 0.75 en f 1.60 per flacon, omzetbelasting inbegrepen. Let op, dat op het etiket op de flesch, zoowel als op de buitenverpakking de naam Rowntree Handels-Maatschappij, Amsterdam, voorkomt.

Shirley Temple speelde een rol: „De kleine kolonel”. Maar buitendien is zij kolonel! Bij den staf van Kentucky!

Het wémelt in Amerika van kolonels — Kentuckiaansche kolonels. Heeren, die amper weten, hoe een sabel of een geweer er uitziet — Will Rogers, Paul Whiteman en Eddie Cantor bijvoorbeeld (hun mannenmoed niet te na gesproken) — dragen den kolonelstitel, hun door den gouverneur van Kentucky vereerd; en dames óók — de danseres Sally Rand, de befaamde Mae West, en de beroemde Shirley Temple!

De staat Kentucky heeft nu al meer kolonels dan miliciens — en er worden er iedere maand een vierhonderd bijgemaakt door den ijver van gouverneur Ruby Laffoon. Het kantoor van den assistent-staatssecretaris C. W. Wilson is een kolonelsfabriek. De machinerieën zijn: een blauw machine-lint, twee dozen zegels, een stempelmachientje en een aantal stapels blanco aanstellingsbrieven, die 14 dollarcenten per stuk hebben gekost.

Gouverneur Laffoon is natuurlijk niet inééns zoo diep gezonken, dat hij een danseres of een leuk kind aan 't hoofd stelde van een brigade. Hij is afgegleden langs een hellend vlak. Hij begon met den kolonelsrang te verleen aan een paar beroemdheden, om reclame te maken voor Kentucky — aan mannen als Farley, postmeester-generaal, Tom Mix, Jack Dempsey, Carl Laemmle, Morton Downey, den tenor. Maar de beroemdheden, die in aanmerking kwamen, schijnen eerder op te zijn geweest dan de voorraad aanstellingsbrieven. Zonde van die 14 centen per brief! Dus ging de gouverneur maar door, hij strooide de snelle promoties als confetti uit over het land. Jansen en Pietersen en Van Dijk, iedereen werd kolonel bij den staf van den gouverneur. De aanstellingen hingen aan de wanden bij voornamen zakenlieden in Chicago, New York en Los Angeles, maar ook aan de muren van kruidenierswinkels, kappers-salons en garages. Gouverneur Laffoon heeft, sinds het begin zijner ambtsvervulling in 1931, meer kolonels aangesteld dan alle vorige gouverneurs van Kentucky samen. En die staat kreeg in 1792 zijn eersten gouverneur, Isaac Shelby, die geen geschikten persoon voor de kolonelsfunctie bij zijn staf kon vinden.

Die aanstellerij in 't groot lijkt een soort ontwijding, het lijkt een koddige dwaasheid — maar het is in werkelijkheid een slimme politieke zet. De Kentuckianen zijn rare luijes: zij plegen een gouverneur met muziek en kromme ruggen in te halen, en met een storm van smaadredenen weg te sturen. De populariteit van Ruby Laffoon echter volgt een stijgende lijn. Hij heeft een machtig leger van kolonels gemobiliseerd! Er is niet één kolonel in Kentucky — en er zijn er daar duizenden — die tégen hem zou stemmen. En ook buiten zijn eigen staat is zijn populariteit groot. Toen zijn vrouw eens in New York kwam, werd zij ontvangen als een koningin. Haar kamers stonden vol bloemen. Auto's stonden voor haar klaar. Schouwburgkaartjes (loge) werden iedereen middag bezorgd. Deftige lieden kwamen op bezoek en noodden tot bezoek. Kunstenaars wilden haar schilderen, de eerste modisten wilden haar kleeden.

Zij vond het prettig — maar Ruby zelf was 't om geen voordeeltjes te doen.

„Ik zou kunnen krijgen, wat ik hebben wou,” zei hij eens, „maar ik wil niets dan een goed bestuur. Ze zeuren me gek met uitnodigingen voor dit en voor dat... Maar ik heb geen kolonels aangesteld, om er door te profiteeren — alleen om Kentucky meer aanzien te geven!”

In het begin van zijn ambtsvervulling had hij moeilijkheden met de ambtenarij. Er waren er al velen, die zonnen op middelen, om den gouverneur te wippen. Maar Laffoon benoemde een iegelijk, wiens steun hij noodig had, tot kolonel van zijn staf, en zijn aanhang werd groot en machtig.

Wie het kolonelsbaantje te gewoon vond, mocht zijn eigen titel kiezen. Een jonge man, Floyd Clark geheeten, werd al dat ge-kolonel om hem heen beu. Hij ergerde zich, omdat die kolonels vanuit de hoogte op een normaal burger neerzagen. Hij beklagde zich daarover bij een vriend van Laffoon, en kreeg ten antwoord: „Wacht maar — de dag der wrake is nabij!”

Veertien dagen later kreeg Floyd van gouverneur Laffoon een aanstelling als admiraal, volslagen admiraal van de Kreupelhoutvorkkreek, 'n klein stroompje nabij zijn woonplaats, Carlisle. De stad brulde van den lach.

De vloot van Kentucky bestond toen uit vier jongedames, die zich bekwame kano-vaarsters getoond hadden, en drie matrozen. Zij zijn de hoofdfiguren van de vloot, want zij zijn slechts met drieën. Van iederen anderen rang — luitenanten, kapiteins, commandanten, admirals enz. — zijn er massa's. Ieder kreekje heeft zijn admirals. Het aantal marine-officieren loopt in de duizenden.

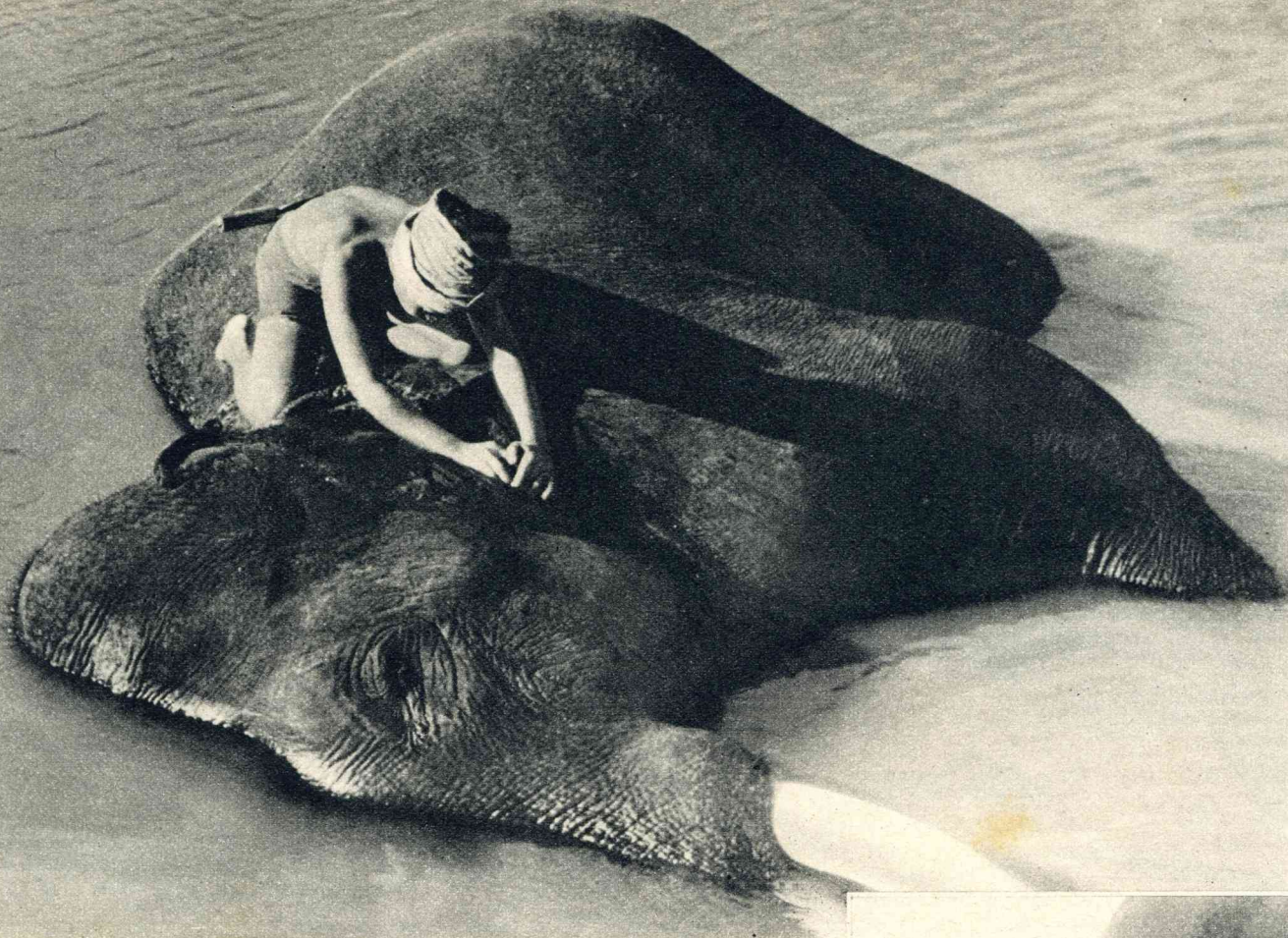
Natuurlijk rees er verzet ook: een klacht, dat Laffoon de grondwet schond. Maar een staats-inspecteur, door den gouverneur aangesteld, toonde aan, dat de gouverneur zelf zijn staf mag aanstellen — tien officieren, maar in geval van nood zooveel hij maar wou. „Geval van nood?” Ja — Kentucky moest broodnoodig meer bekend worden, meer vrienden maken! En Kentucky wérd meer bekend, kréég meer vrienden; er kwamen toeristen, Kentucky kwam in de krant en op de film, bij de wedrennen te Louisville werd het steeds drukker. Bravo! riep heel de staat.

Gouverneur Laffoon wist zijn tegenstanders weg te werken, of door een titel in vrienden te veranderen — zoo kreeg hij stevig de macht in handen, en toen gebruikte hij die, om te verbeteren, wat verbetering behoefde: het onderwijs, de belastingen, de ambtenarij. Bij iederen maatregel vlogen de kogels om hem heen, maar iederen kogel beantwoordde hij met een aanstelling tot kolonel, en de schutter werd zijn vriend! Iedere verdienstelijke Kentuckiaan kan iemand voordragen voor een kolonelsbenoeming. De naam wordt goedgekeurd door den gouverneur of diens secretaris, en de aanstellingsbrief wordt ingevuld door meneer Wilson, bedrijfsleider van de kolonelsfabriek.

Ieder lid van den staf wordt automatisch lid van de „Hooge Orde van Kentuckiaansche Kolonels”, een organisatie, die zich met ijver pleegt te wijden aan het jaarlijksch diner te Louisville. Niet iedereen heeft tijd en geld, om daaraan deel te nemen, maar tot de aanwezigen behoort stéeds gouverneur Laffoon, hoewel hij ongeveer de eenige voornamen persoonlijkheid in de Vereenigde Staten is, die geen kolonelstitel bezit!

HEL, 'T WAS IN DEN MEI

Gewillig als een klein kind laat de kolos zich door 't knaapje verzorgen. Rustig ondergaat hij zijn Zaterdagsche badkuur.

De Olifantenknaap (ELEPHANT BOY)

Het heeft ontzettend veel moeite gekost om een hoofdpersoon te vinden voor de verfilming van Kipling's beroemden roman „Toomai of the elephants". Heele landstreken heeft men afgezocht, om tenslotte toch maar een kereltje te nemen, dat in den stal van het Britsch-Indische filmhoofdkwartier werkte. Deze bescheiden jongen heeft zoo voldaan, dat men hem onlangs met veel luister in Londen heeft ingehaald en hem contractueel aan de UNITED ARTISTS (L. C. Barnstijn) heeft verbonden voor andere groote filmwerken.

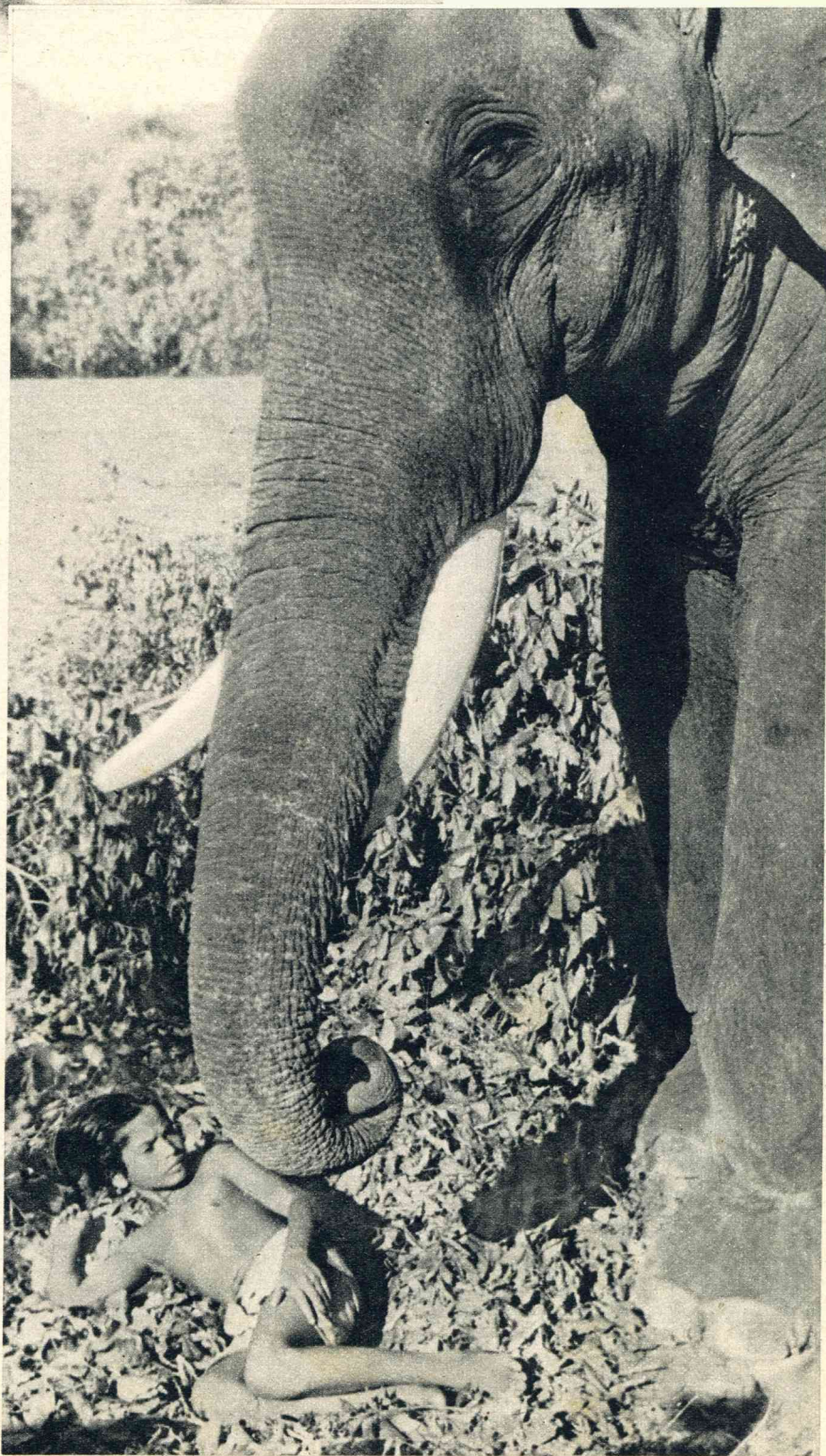
Het is alleen al 'n gang naar deze film waard om te zien, hoe dit kleine donkere manneke uit het verre Britsch-Indië met den enormen olifant Kala Nag om-springt. Het geweldige beest laat zich als een kind door het ventje leiden en verzorgen en doet verder alles wat de regisseur Robert Flaherty (dezelfde die indertijd „Nanook", „Taboe", en „Man of Aran" verfilmde) van hem eischt. Dat was trouwens noodig ook, want van het spel van den olifant en den jongen hangt het succes van de geheele film af. Hij en zijn olifant moesten

Sabu, de kleine Britsch-Indische wees, die, door zijn spel als Toomai, door United Artists contractueel aan zich werd verplicht. In Londen, waar het kereltje momenteel voor de „binnen-opnamen" vertoeft, is hij de lieveling van het groote publiek geworden.

één zijn in genegenheid. Het drama speelt zich af bij 'n expeditie, welke uitgezonden is om olifanten te vangen. De leider daarvan heeft Toomai's vader geëngageerd en vanzelfsprekend gaat dan ook de zoon mee. De vader wordt door 'n tijger gedood en dan is de eenige vriend, dien Toomai bezit, de olifant Kala Nag. Als een der drijvers uit wraakzucht besloten heeft den olifant te doden, vlucht de kleine Toomai met het dier de wildernis in en ontdekt bij toeval een kudde olifanten, iets waarnaar de expeditie reeds lang vergeefs heeft uitgezien. De kleine Toomai wordt dan weer teruggevonden en als hij van zijn ontdekking vertelt, is iedereen trotsch op hem en krijgt hij den titel: Toomai, Meester der Olifanten.

Een zeer romantisch jungle-verhaal dus, dat in het bijzonder door 't zeer vriendelijke en overtuigende spel van den kleinen Sabu uitermate interessant is geworden.

Kala Nag, de geweldige olifant, en zijn kleine beschermeling. De verhoudingen van het geweldige dier en het kleine menschje komen op deze foto wel heel goed tot uiting.

Negen doode vliegen spreken....

door Ked Pittock

Detectives beantwoorden bijna nooit aan de voorstelling, die men zich van hen maakt.

In den tijd toen ik als verslaggever van de Chicago Tribune bijna dagelijks met hen in aanraking kwam, deed ik in dit opzicht meer dan een teleurstellende ervaring op.

Een uitzondering maak ik voor sergeant Alvin Gates. Zijn naam bezat een tooverklank in het korps Governments Men.

Het was in de moordzaak Brownell, dat ik hem ontmoette. De laffe moord op den ouden heer Brownell, die buiten Chicago een aardige villa bewoonde, wekte indertijd nogal wat opzien, omdat de moordenaar voor het eerst in de geschiedenis der criminalistiek van gifgas gebruik maakte.

Mr. Brownell woonde samen met zijn neef en met een bejaard echtpaar, dat voor zijn huishouden zorgde. Hij deed zaken en op een dag, toen hij reeds een week ziek te bed lag, kreeg hij 's avonds bezoek van zijn boekhouder — een zekeren John Govnick, die vroeger in 'n chemicaliënzaak had gewerkt. John Govnick bleef den heelen avond en kwam om elf uur in de keuken zeggen, dat de huishoudster en de butler naar bed konden gaan. Volgens zijn bewering had hij mr. Brownell een groot bedrag aan geld gebracht.

Om twaalf uur was de bezoeker gereed met het schrijven van een paar brieven, en was heengegaan.

Om half een 's nachts kwam George Brownell thuis, de neef van den ouden heer. Hij bemerkte dat het licht in de slaapkamer uit was en in de meening dat zijn oom sliep, begaf hij zich regelrecht naar boven en naar bed.

's Morgens om zes uur verscheen de butler het eerst beneden. Hij rook een vreemde lucht in de gang en wierp onmiddellijk alle vensters en deuren open.

Toen ging hij naar den ouden heer kijken. In zijn slaapkamer was die vreemde lucht nog sterker en zijn eerste werk was twee van de drie vensters open te schuiven. Toen hij daarop voor het bed trad bemerkte hij tot zijn grooten schrik, dat mr. Brownell dood was. Aan het voeteneinde van het bed stond een flesch op den grond met een schroef-dop eraan — overigens viel hem niets bijzonders op. Onmiddellijk begaf hij zich naar boven en wekte George Brownell. Er werd een dokter gehaald en deze constateerde terstond, dat Brownell een gewelddadigen dood gestorven was tengevolge van gifgas-inademing. Hij waarschuwde de politie en om acht uur was het onderzoek naar den moordenaar reeds in vollen gang.

Toen ik kwam waren juist de eerste verhooren achter den rug. John Govnick was van huis gehaald en hij was de laatste, dien men onder handen genomen had. Hij was keurig gekleed, ongeveer zeventwintig jaar oud en maakte geen ongunstigen indruk. Wel leek hij tamelijk van streek.

George Brownell, de neef van den vermoorde, was evenmin zichzelf meester.

Een half uur later kwam er tekening in de zaak. Allereerst werd vastgesteld, dat de portefeuille met bankpapier verdwenen was. Voorts leverde een nauwgezet onderzoek van de deuren, de vensters en den tuin het bewijs, dat er geen vreemde bezoeker in huis was geweest.

De dokter constateerde dat de flesch een betrekkelijk langzaam werkend gifgas bevatte, dat geen pijnen of benauwdheid veroorzaakte. Zijn conclusie luidde, dat het gas den ouden heer Brownell in

den slaap had gedood en dat de dood moest ingetreden zijn tusschen twaalf en vier uur 's nachts.

Aanwijzingen of iets van dien aard had de moordenaar niet achtergelaten. Een minutieus onderzoek van het moordvertrek leverde als éenige bijzonderheid negen gegaste vliegen op, die alle negen onder de vensterbank lagen. In ieder geval stond echter vast, dat de moordenaar niet ver gezocht hoefde te worden.

Het was zelfs voor een leek duidelijk op wien in dit geval de verdenking zou komen te rusten. John Govnick had in een chemicaliënzaak gewerkt en had dus vermoedelijk verstand van gifgasen. Voorts gaf het te denken, dat hij het echtpaar naar bed had gezonden.

Ik kon mij niet ontveinen, dat de zaak er leelijk uitzag voor John Govnick. En dat scheen hij zelf ook te beseffen, want naarmate de tijd verstreek werd hij zenuwachtiger. Niemand beschuldigde hem, maar de vragen, die de inspecteur hem stelde, waren duidelijk genoeg.

Eindelijk staakte de inspecteur het verhoor. Met zijn handen in zijn zakken vatte hij post in de gang. De dokter stond bij hem.

„Waar wacht u eigenlijk op?” hoorde ik den laatste vragen.

„Sergeant Gates,” antwoordde de inspecteur kort. „Ik heb hem laten roepen, maar feitelijk was het overbodig. De zaak is duidelijk genoeg. Moord met voorbedachten rade en roof als motief. John Govnick is de dader.”

Met gespannen verwachting zag ik de komst van den bekenden detective tegemoet. Het duurde lang voor hij kwam, doch eindelijk zag ik hem binnenstormen.

Hij groette ons nonchalant, keek ons met een vluggen blik aan en liet zich haastig inlichten.

Toen de inspecteur zijn gefluister staakte, knikte hij even en liep naar de moordkamer.

„Zijn er óók vliegen in de kamer gevonden, inspecteur?” vroeg hij eensklaps.

„Geen enkele,” zei de inspecteur. „Déze vonden we onder het venster.”

„Hoe lang duurt het voor een vlieg sterft aan dat gifgas? Deze doode vliegen kunnen misschien spreken...”

„Oogenblikkelijk,” verzekerde de dokter. „Zoodra het gas hen overvalt, zijn ze er geweest.”

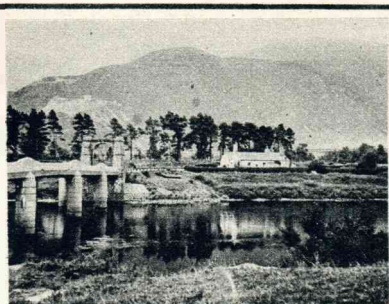
„Dus als een van die vliegen bij de deur door het gas overvallen was, dan zouden we haar daar gevonden hebben?” hernam de detective.

„Ongetwijfeld!”

„Dan bevonden al deze vliegen zich dus reeds bij het venster, toen zij stierven,” stelde sergeant Gates vast. „Welnu, inspecteur, dan is het gifgas pas in de kamer gebracht na ongeveer kwart over drieën vannacht — het tijdstip, waarop de dag begon aan te breken. Want vliegen die opgesloten zijn in een donker vertrek worden aangetrokken door het licht en zoodra het eerste ochtendgloren door de vensters valt zal men ze daar vinden...”

We stonden allemaal een oogenblik perplex over die pertinente uitspraak. Behalve George Brownell. Hij zakte bijna door zijn knieën van angst en toen de inspecteur zijn handboeien te voorschijn haalde, liet eensklaps het laatste restje wilskracht hem in den steek.

„'t Was half vier, toen ik naar beneden sloop met die flesch...” bekende hij toonloos.

Bij „Fort William”

MET VACANTIE NAAR SCHOTLAND

Edinburg, de hoofdstad, vereenigt in zich de bekoring van historische herinneringen met de schoonheid van een schilderachtige stad. Van hieruit of vanuit Glasgow kunt U den beroemden toer aanvangen door die heerlijke uitgestrekte landstreek, bekend als de „Trossachs”. Een treinreis door de Hooglanden ontsluit een altijd varieerend panorama van bergen en meren (lochs).

Vanuit Londen kunt U de „Flying Scotsman” of de „Royal Scot” nemen, de twee wereldberoemde treinen, vermaard wegens hun comfort en snelheid.

Retourprijzen 1 d. per mijl 3. Klasse; 1½ d. 1. Klasse.

Dag- en Nachtdiensten naar en van Harwich.

Vraagt geïllustr. prosp. bij de voornaamste Reisbureaux.

**LONDON & NORTH EASTERN
EN LONDON MIDLAND AND
SCOTTISH RAILWAYS**

Needs de eerste proef

toont U duidelijk hoe soepel en zijdeachtig-glanzend Uw haar na een wasching met de alkali- en zeepvrije Zwartkop „Shampodor” wordt. „Shampodor” ontwikkelt geen kalkzeep (dofgrijzen neerslag op het haar), welke zoo hinderlijk is. Met dit moderne haarwasmiddel houdt U het haar gezond en U zult zich verheugen over den mooien „slag” in Uw haar en de grootere duurzaamheid der ondulatie.

„Shampodor” voor iedere haarsoort en „Blond-Speciaal” per pakje 20 cent. Beide soorten ook „vloeibaar” in flacons van Fl. 0,35, 0,85 en 1,25!

Verlangt bij Uw kapper een haarwasching met „Zwartkop Non-Alkali”, de geconcentreerde Shampodor!

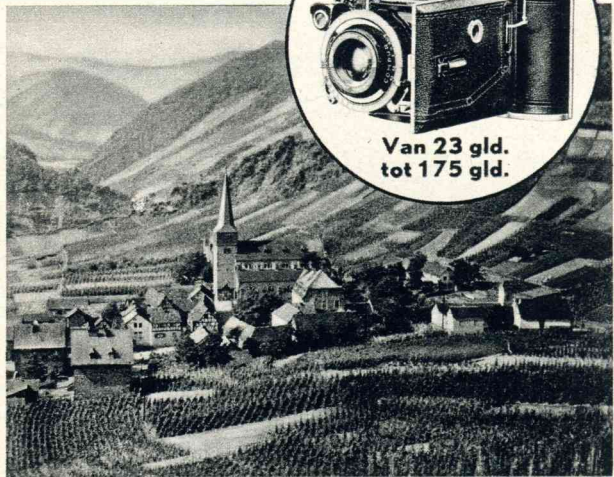
ZWARTKOP „SHAMPODOR”

gegarandeerd alkali-vrij.

Zij bewaart de herinnering!

Van 23 gld. tot 175 gld.

Een vakantie zonder camera is maar een halve vakantie. Met een Bessa daarentegen geniet U dubbel. Dan kunt U al het moois, dat U ziet, mee naar huis nemen - als blijvende herinnering. Haarscherp geteekende foto's dank zij de wereldvermaarde Voigtlander-optiek. Door den ontspanner aan den loopbodem kunt U het toestel met beide handen vasthouden, zodoende zelfs bij langere momenten geen „bewogen” opnamen meer. Voigtlander Bessa is ook verkrijgbaar met gekoppelden afstandsmeter.

Prospecti voor camera's en films op aanvraag gratis bij den Imp. voor Nederland, Fa. J. P. Vos, Nw. Haven 94, Rotterdam, Telefoon 15000.

Doet U mee aan de nieuwe Voigtlander-prijsvraag?

1000 gulden aan prijzen

waaronder vele prachtige Camera's. - Vraag bij Uw foto-handelaar om de Voigtlander-Puzzel. - Gratis verkrijgbaar.

ILLUSTRA de film voor daglicht BESSAPAN voor dag- en kunstlicht

Voigtlander Bessa

met de wereldberoemde Voigtlander-optiek!

GEBREIDE KINDERKLEEDING

Welk aardiger modelletje dan dit kinderjurkje met het ronde kraagje en de goed afkleedende raglan-mouwjes zou beter voor onze poppenmoedertjes als speeljurkje geschikt zijn?

Het jongenstruitje met wit wollen vestje, kraagje en manchetten is niet zoozeer bedoeld als speelpakje, maar zal meer bij feestelijke gelegenheden gedragen worden.

Wordt het wit wollen garnituurtje door een van linnen vervangen, dan zal het een bij uitstek zomersch pakje zijn, dat onze jongens van 3—5 jaar alleraardigst zal kleeden.

GEBREID JURKJE

(2-4 JAAR)

Voor het jurkje heeft men noodig: ongeveer 200 gram gele zepiurwol en 100 gram groene wol van dezelfde dikte en kwaliteit. Men breit met naalden nr. 2 en nr. 2½.

Om een juiste verhouding te krijgen wordt eerst een proeflapje gebreid.

Hiervan moeten 13 steken in de breedte 5 cm. zijn, terwijl 9 naalden in de hoogte 2½ cm. meten. Het proeflapje wordt in tricotsteek gebreid, dus heengaande recht en teruggaande averecht.

Rugpand: Begin onderaan bij het rugpand en zet 118 steken op met de gele wol en naalden nr. 2.

Brei 1 naald afwisselend 1 r., 1 a. en brei vervolgens:

1e naald: 2 r., omslaan; 1 afhalen; den draad naar achteren leggen. Herhalen vanaf het begin en eindigen met 1 r.

2e naald: 1 a., * 1 r., 2 a., herhalen vanaf * tot op het einde van de naald.

3e naald: 1 r., * 2 r., omslaan, 1 afhalen; den draad naar achteren leggen. Herhalen vanaf * tot er nog 3 st. overblijven, dan 3 r.

4e naald: 1 a., * 2 a., 1 r. Herhalen vanaf * tot op het einde van de naald.

5e naald: 1 r., * omslaan, 1 afhalen, den draad naar achteren leggen, 2 r. Herhalen vanaf * tot op het einde.

6e naald: * 2 a., 1 r. Herhalen vanaf * tot op het einde en eindigen met 1 a.

Herhaal deze 6 naalden totdat het werk 27 cm. hoog is. Eindig met het werk zóó, dat de rechterkant naar u toegekeerd is.

Nu verder breien in tricotsteek (zie boven) waarvoor men heengaande r. en teruggaande a. breit.

Pasje: **1e naald:** 5 r., * 3 r. te zamen; 1 r. Herhalen vanaf * totdat er 5 st. overblijven. Dan 5 r. (64 st.).

2e naald: averecht.

Armsgat: **1e naald:** 1 r., 2 r. te zamen; dan r. tot op 3 st. na. Nu nog 2 r. te zamen en 1 r.

2e naald: averecht. Deze beide naalden herhalen tot er 30 st. overblijven, dan breit men den

Hals: **1e naald:** 7 a., 16 st. afkanten, dan 6 a.

2e naald: 1 r., 2 r. te zamen; 1 r., 2 r. te zamen; 1 r. (5 st.).

3e naald: averecht.

4e naald: 1 r., 2 r. te zamen, 2 r. te zamen (3 st.).

5e naald: averecht.

6e naald: 3 recht te zamen breien.

Hecht den draad aan de andere zijde van den hals aan en minder op dezelfde wijze voor dit gedeelte als voor het 1e gedeelte, dat boven werd beschreven.

Voorpand: Brei op dezelfde wijze als voor het rugpand werd beschreven tot aan de minderingen van het armsgat.

Minder vervolgens 1 st. aan weerszijden op het einde van de naald zooals voor het armsgat van het

rugpand werd beschreven en ga op deze wijze door met minderen, telkens bij 1 naald recht, totdat er 50 st. overblijven.

Eindig met 1 naald a.

Hals: **1e naald:** 1 r., 2 r. te zamen; 19 r., 6 st. afkanten; 18 r., 2 r. te zamen, 1 r. (21 st. aan weerszijden).

2e naald: averecht tot aan den hals.

3e naald: 1 r., 2 r. te zamen; 15 r., 2 r. te zamen, 1 r. (19 st.).

4e naald: averecht tot aan de zijde van den hals.

5e naald: 1 r., 2 r. te zamen; 13 r., 2 r. te zamen; 1 r. (17 st.).

Ga op deze wijze door met minderen aan weerszijden van iedere naald, die recht gebreid wordt, totdat alle st. weggeminderd zijn.

Minder aan de andere zijde van den hals op dezelfde wijze.

Mouwen: Zet met naalden nr. 2½ (groene wol) 66 st. voor het boordje op en brei 1 r., 1 a., in het geheel 8 naalden.

9e naald: 1 r., 1 a., * 3 r. te zamen; 1 a., 1 r., 1 a. Herhalen vanaf *. Ten slotte nog 3 r. te zamen en 1 r. (44 st.).

Nu nog 5 naalden 1 r., 1 a. breien en dan doorgaan met naalden nr. 2.

15e naald: 1 r., 1 a., * 3 r. te zamen; 10 st. telkens afw. 1 r., 1 a. breien; 1 a. Herhalen vanaf * tot op het einde en eindigen met 1 a.

Dan nog 4 naalden 1 r., 1 a. breien.

20e naald: 3 a. te zamen; 15 a., 2 a. te zamen; 15 a., 3 a. te zamen (33 st.).

Nu verder breien met de gele wol en volgens hetzelfde patroontje als voor het rokje werd beschreven. Tegelijkertijd aan weerszijden van de naald, waarbij het patroontje gebreid wordt, 1 steek meerderen en vervolgens bij iedere 6e naald ook telkens aan weerszijden 1 st. meerderen totdat er 57 steken op de naald zijn.

Nu doorgaan met breien volgens patroontje, zonder meerderen tot het mouwtje 26½ cm., gemeten vanaf den opzetrand, lang is. Vervolgens mindert men voor het bovenste gedeelte als volgt:

Brei in tricotsteek en minder aan weerszijden 1 steek bij iedere naald, die recht gebreid wordt totdat er 15 st. overblijven. Afkanten. Maak het andere mouwtje op dezelfde wijze.

Kraagje: Brei met de groene wol en naalden nr. 2. Zet 106 steken op en brei telkens afw. 1 r., 1 a., 3 naalden hoog.

Volgens hetzelfde patroontje vervolgens met naalden nr. 2½, 2 naalden; met naalden nr. 3, 6 naalden; met naalden nr. 2½, 4 naalden en met naalden nr. 2, 11 naalden breien, waarna de steken losjes worden afgekant.

Het in elkaar zetten: Naai de schuine kanten der mouwen aan de schuine kanten van het voorpand en het rugpand. Verbind vervolgens de mouwnaden en de zijnaden.

Naai het kraagje aan elkaar en bevestig dit langs den rand van den hals, waarbij men er op letten moet, dat de naad aan den achterkant (midden) komt te zitten.

Strijk alle naden met een warm ijzer uit en vouw het kraagje langs den hals naar den buitenkant om.

JONGENSTUITJE

(3-4 JAAR)

Materiaal: 250 gram turquoise-blauwe koordwol, 100 gram witte koordwol, naalden nr. 2, haaknaald nr. 2 en 18 witte beenen knopen.

Evenals voor het jurkje wordt ook hier weer een proeflapje gebreid om de juiste verhoudingen te verkrijgen: 7 steken in de breedte moeten 2½ cm. meten en 10 naalden in de hoogte moeten eveneens 2½ cm. zijn.

Rugpand: Zet 78 steken op en brei 2½ cm. hoog, telkens afwisselend 1 r., 1 a. Brei vervolgens in tricotsteek, dus heengaande recht en teruggaande averecht, in het geheel 22½ cm. hoog, gerekend vanaf den opzetrand.

Eindig met 1 naald a.

Armsgat: 3 st. afkanten bij het begin van de 2 volgende naalden, dan 1 steek minderen aan weerszijden van iedere naald, totdat er 66 st. overblijven.

Doorgaan zonder minderen totdat de armsgaten 10 cm. hoog zijn en eindigen met 1 naald averecht.

Shoulders: 8 st. afkanten telkens bij het begin van de volgende 6 naalden. Dan de overblijvende 18 st. afkanten voor den hals van het rugpand.

Rechtervoorpand: 30 st. opzetten en 2½ cm. hoog breien, telkens afw. 1 r., 1 a. Dan het geschulpte randje als volgt breien:

1e naald: 2 r. breien van den 1en steek; recht tot op het einde van de naald.

2e naald: a. tot op 1 st. na. Dan 2 a. breien van den laatsten st. Herhaal deze beide naalden nog 1 maal.

5e naald: 3 r., 3 st. afkanten; recht.

6e naald: a. tot er 3 st. overblijven; 3 st. opzetten; 3 a.

7e naald: 2 r. te zamen; recht.

8e naald: a. tot er 2 st. overblijven; 2 a. te zamen. Herhaal de laatste beide naalden nog 1 maal.

11e naald: recht.

12e naald: averecht. De laatste 12 naalden herhalen totdat het werk 22½ cm. hoog is, gerekend vanaf den opzetrand. Eindigen met 1 naald recht.

Armsgat: 3 steken afkanten aan het begin van de volgende naald, dan 1 steek minderen bij de volgende naald aan denzelfden kant als waar men afgekant heeft. Doorbreien zonder minderen, totdat het armsgat 3½ cm. hoog is en eindigen met 1 naald a.

Hals: minder 1 steek aan het begin van de volgende naald, dan aan denzelfden kant van de volgende naald.

Doorgaan zonder minderen totdat het armsgat 10 cm. hoog is en daarna eindigen met 1 naald recht.

Shoulders: 6 st. bij het begin van de volgende naald afkanten, vervolgens bij iedere volgende naald 6 steken afkanten, totdat alle steken afgekant zijn.

Linkervoorpand: Dit wordt gelijk aan het rechtervoorpand, maar dan in tegengestelde richting gebreid.

Mouwen: Begin bovenaan en zet 22 st. op. Brei in tricotsteek en zet telkens bij het begin van iedere volgende naald 2 st. op, totdat er 70 st. op de naald zijn. Brei dan 5 naalden zonder meerderen en minder vervolgens aan weerszijden van de volgende en iedere 8e volgende naald 1 st., totdat er 46 st. overblijven. Doorgaan zonder minderen totdat het werk, gerekend vanaf de laatste meerdering, 23½ cm. hoog is

(gemeten langs 't midden der mouw) en eindig met 1 naald a. Brei nu verder met de witte wol en brei eerst 1 naald a. Vervolgens doorbreien in tricotst., tot dat het boordje 5 cm. hoog is. Dan afkanten.

Kraagje: 82 st. opzetten met de witte wol en 4 naalden in tricotst. breien.

5e naald: twee steken van den 1en st. breien, * 8 r., 2 st. van den volgenden st. breien. Herhalen vanaf * tot op het einde. Dan 5 naalden breien in tricotst.

11e naald: 2 st. van den 1en st. breien, 10 r. * 2 st. van den volgenden st. breien, 9 r. Herhalen vanaf * en eindigen met 10 r., en 2 st. van den laatsten st. breien (102 st.)

Dan 5 naalden in tricotst. breien.

17e naald: 2 st. van den 1en st. breien; 10 r., * 2 st. van den 1en st. breien, 10 r. Herhalen vanaf * en eindigen met 11 r.; 2 steken van den laatsten st. breien. Nu nog 4 naalden breien, dan afkanten.

Vestje: 24 st. opzetten met de witte wol en 8 naalden in tricotst. breien. Maak vervolgens een dubbel boordje door het werk dubbel te vouwen met den verkeerden kant boven.

Brei dan den 1en st. van den opzetrand en den 1en st. van de naald te zamen, brei vervolgens den 2en st. van den opzetrand met den 2en st. van de naald te zamen, enz. Ga door in tricotst. en brei het vestje even lang als het voorpand. Brei dan nog 4 naalden en kant af. Vouw het gebreide gedeelte ter breedte van deze 4 naalden dubbel en maak er een dubbelen zoom van.

Het in elkaar zetten: Strijk het werk aan den verkeerden kant met een warm ijzer, onder een vochtigen doek. Naai de schouders aan elkaar, zet de mouwen erin en strijk de zoomen uit.

Verbind vervolgens de zijnaden en mouwnaden en pers de naden uit.

Haak 1 toer vasten met de blauwe wol langs de schulpjes en 1 toer vasten met de witte wol langs manchetjes en kraagje. Naai de knopen op het vestje en zorg, dat ze precies tegenover de knoopsgaten komen.

Overgevoelige kinderen

„O, maar mijn dochttertje is zoo fijngevoelig”, is een uitroep dien we dikwijls van onverstandige ouders te hooren krijgen. Zij verwarren dan fijngevoeligheid met overgevoeligheid en schijnen te denken dat hun spruit door deze eigenschap boven alle andere minder „fijn besnaarde” kinderen is verheven, en dat al hun onhebbeligheden daarmee zijn goedgepraat.

En toch, deze ouders, hoe goed ze het ook met hun kinderen zullen meenen, hebben 't heel en heel erg mis.

Overgevoeligheid is een eigenschap die wel degelijk reden geeft tot bezorgdheid.

Wanneer uw jongen de kinderen van zijn eigen leeftijd maar het liefst uit den weg gaat, en wanneer hij telkens en telkens bij u komt klagen dat z'n makkertjes hem altijd plagen, heusch, dan is er iets niet in den haak. Dan lijdt uw kind aan overgevoeligheid, die maakt dat het zich door het minste of geringste achteruitgesteld voelt.

En indien niet bijtijds wordt ingegrepen, groeit zoo'n kind op tot een ongelukkig en ontevreden mensch, die zichzelf en anderen veel verdriet zal berokkenen.

Maar hoe pijnlijk en teleurstellend het ook voor ouders is, te moeten constateren dat hun jongen of meisje overgevoelig, prikkelbaar en egoïstisch wordt, zij hoeven dit toch niet als iets onvermijdelijks en onverbeterlijks te aanvaarden. Verstandige leiding kan in dit geval zeer veel doen.

Soms kan een bewaarschool, of een vakantie, doorgebracht in een kinderkolonie, al wonderen verrichten. In een ander geval is het zaak het kind een grooter verantwoordelijkheidsgevoel bij te brengen en het een meer actieve houding te doen aannemen.

Immers deze overgevoelige kinderen zijn maar al te dikwijls het slachtoffer van hun overbezorgde ouders. Zij zijn te veel gekoesterd, steeds zijn zij gewend te *ontvangen*; en nooit heeft iemand hen er toe gebracht om ook te *geven*. Deze kinderen hebben geleerd zichzelf te beschouwen als een heel belangrijk persoon, om wie het heele huishouden draait, en van de noden en behoeften van een ander hebben zij niet het minste begrip. Komen deze kinderen met het werkelijke leven, met andere menschen, met andere kinderen in aanraking, dan volgen er onvermijdelijk botsingen.

Er zijn natuurlijk omstandigheden, die er aanleiding toe kunnen geven dat een kind gemakkelijk aan overgevoeligheid gaat lijden. Dit is b.v. het geval wanneer een kind door een langdurige ziekte geruimen tijd in het middelpunt van de belangstelling heeft gestaan. Of wanneer het een of andere organische afwijking heeft, zooals b.v. een slecht gezicht of gehoor, een ongelukkig voetje, een hoogen rug of iets dergelijks. Vooral in dit laatste geval is het gevaar zeer groot dat het kind aan een soort minderwaardigheidscomplex gaat lijden, en diensgevolge prikkelbaar en overgevoelig wordt.

Maar juist in zulke gevallen denken de ouders er dikwijls niet aan dat de *houding*, die het kind aanneemt ten opzichte van zijn gebrek, van meer belang is dan dit gebrek zelf. Niet door een angstvallig ontzien, maar door verstandige tactvolle leiding moeten zij het misdeelde kind er toe brengen rustig en zelfbewust zijn plaats in het leven in te nemen.

Er is nóg een groep kinderen die aparte leiding noodig hebben van ouders en opvoeders. En dat zijn de „eenigste” kinderen, die noodzakelijkerwijze zijn opgegroeid zonder ooit — of in ieder geval maar zelden — in wrijving gekomen te zijn met andere kinderen.

Zij hebben dus niet geleerd zich naar anderen te schikken, en is het dus eigenlijk niet vanzelfsprekend dat zij wat egoïstisch geworden zijn, en zij zich minder gemakkelijk aanpassen dan andere kinderen, die een goede leerschool gehad hebben door den dagelijkschen omgang met broertjes en zusjes?

En dus moeten zoowel ouders als opvoeders beseffen dat ook deze „eenigste” kinderen aparte leiding en tactvol begripen noodig hebben, wanneer zij voor het eerst vanuit het veilige ouderlijke huis in het volle leven komen te staan.

CORRESPONDENTIE

A. v. G. te Diemen. Ons is geen enkel middel bekend tegen een „penetranten reuk aan leeren schoenen, waarschijnlijk veroorzaakt door niet goed looien van het leer”. Weet misschien een van onze lezeressen het?

Mej. B. te Rotterdam. Bedekt u uw eenigszins geel geworden stroochoed eens met een dik papje van bloem van zwavel en citroensap en laat dit er eenigen tijd op zitten. Wanneer u dan het poeder er af borstelt en de bewerking zoo noodig herhaalt, zal de hoed ongetwijfeld reusachtig zijn opgeknapt.

Nu ze 2½ jaar zijn leeren ze de huishouding

Waschdag is nu nog een pretje! Yvonne strijkt en Marietje tracht haar tong te drogen, terwijl Cécile de waschtobbe niet heelmaal vertrouwt.

World Copyright reserved - Nadruk verboden.

QUAKER HAVERMOUT STAAT VAST EN ZEKER OOK OP HET BOODSCHAPPENLIJSTJE VAN DE VIJFLING

Emilie moet het boodschappenlijstje opmaken en we kunnen er zeker van zijn, dat Quaker Havermout er op voorkomt, want zij weet wat zij en haar zusjes aan Quaker Havermout te danken hebben.

De specialisten die voor de Vijfeling hadden te zorgen, gaven ze dagelijks Quaker en die geregelde portie roomig havermout zorgde er voor dat ze in ruime mate de zenuwvoedende, versterkende Vitamine B kregen, die zoo noodzakelijk is voor kinderen, zoowel als voor volwassenen.

Annette

De Vitamine B in Quaker en H-O Havermout wekt den eetlust op, bestrijdt indigestie en verstoping en de daardoor veroorzaakte lusteloosheid en nervositeit.

GRATIS BESCHIKBAAR

zoolang de voorraad strekt, vijf groote kleurenreproducties (elk 18 x 23 cm.) zonder eenigen reclame-opdruk, van de Canadeesche vijfelingen, tegen inzending van de uit 2 pakken geknipte Quakermannetjes, franco als drukwerk met uw adres aan: Quaker, Postbus 905, Rotterdam.

Nu slechts

25 ct.

per pondspak

1½ ct.

per portie

QUAKER EN H-O
(GED. MERK) **HAVERMOUT** (GED. MERK)

BLOEMEN, VRUCHTEN, VLINDERS

Drie motieven, die we niet alleen in talloze variaties op de zoo moderne imprimé's terugvinden, doch die ook gebruikt worden om onze hoeden op te vroolijken. Kleine dopjes, die geheel schuil gaan onder een vracht bloemen; ietwat mannelijke matelots, die toch o zoo vrouwelijk worden, doordat ze heele bloementuinen torsen; groote picture-hats met een fluweelen band onder de kin, een hoed, waarvan de rand van onderen schuil gaat onder een overvloed van bloemen of vruchten.

Bloemen vormen een dure draacht, want in navolging van de levende Flora's kinderen gedragen zijden en fluweelen bloemen zich als ware kruidje-roermeeniets en ze kunnen al evenmin aanspraak oaken op het praedicaat „duurzaam”.

Hetzelfde geldt voor de vlinders, die uit heel kleine

veertjes bestaan. Ook de parmantige fantasievogeltjes, die menigen hoed versieren en die bestaan uit op elkaar geplakte kleurige veertjes, zijn niet bestand tegen ongunstige weers-invloeden. Wat anders is het echter met zoo'n fiere, steile piek, als ook op een onzer afbeeldingen voorkomt. Die kan niet alleen „lezen en schrijven”, maar is ook uitermate geschikt om 'n eenvoudig dopje iets kittigs te geven. Dat de veerenmode over het algemeen geen grooten aanhang vindt kan degenen, die onze gevleugelde vrienden een goed hart toedragen, niet anders dan verheugen.

Worden de hoeden van deze pagina vrijwel allemaal diep op het voorhoofd gedragen, het bloemenhoedje daarentegen volgt de nieuwe richting, die het voorste gedeelte van de scheiding vrij laat. Bij een zomersch geheel voldoet aardig de combinatie met een coquet mofje, dat tevens dienst doet als tasch. Zoo'n set van hoedje en mofje is uitstekend geschikt om het toilet van het bruidsmisje te completeren. Flora en fauna, zij leveren belangrijke motieven voor de mode van heden.

LEUKE SCHORTJES VOOR ONZE MEISJES

586a. Schortje van gewerkte stof, gegarneerd met biezen, mouwklep. Verkrijgbaar in bovenwijdte 68—72 cm.

587a. Wit schortje met zakken en plooiën, gegarneerd met biesjes. Verkrijgbaar in bovenwijdte 76—80 cm.

588a. Schortje van geplopte stof, sluiting achter, strikken op den schouder. Verkrijgb. in bovenwijdte 60—64 cm.

586a

587a

588a

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het mode-album „Zomerpracht”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 75 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassies en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger: door girostorting op No. 293651; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (alleen van 5 en 6 ct.) aan het PATRONENKANTOOR „PANORA” — NASSAUPEL 1. HAARLEM waarbij 5 cts. extra voor bestelkosten verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

WAT ZULLEN WE ETEN?

- Zondag:** Kerriesoep.
Varkensfricandeau.
Bloemkool.
Aardappelen.
Rabarber-schuimkop.
- Maandag:** Koude fricandeau.
Komkommersla.
Aardappelen.
Havermoutpudding.
- Dinsdag:** Runderlapjes.
Gestoofde uien.
Aardappelen.
Griesmeel met bessensap.
- Woensdag:** Gehakt.
Spinazie.
Aardappelen.
Wentelteefjes van beschuit.
- Donderdag:** Gebakken lever.
Appelmoes.
Aardappelen.
Caramelvla.
- Vrijdag:** Gebakken schol.
Gebakken tomaten.
Aardappelen.
Gort met pruimen.
- Zaterdag:** Gebakken spek.
Spinazie.
Aardappelen.
Sagopap.

toe zij niet anders dan noodgedwongen kunnen overgaan.

Het idee, dat men van melk „dik” wordt, is niet geheel juist, want veel meer moet dit aan iemands lichamelijke constitutie, dan wel aan het vetgehalte van melk worden toegeschreven.

Rauwe melk is, wat smaak betreft, verre te verkiezen boven gekookte.

De zgn. „modelmelk” is natuurlijk uitstekend, maar bijna iedere melkinrichting verkoopt tegenwoordig flesschen-melk, die volgens een nieuw systeem gepasteuriseerd is en veilig zonder koken kan worden gebruikt.

Behalve als gewone „drank”, ter vervanging van koffie of thee, kan men melk ook uitstekend gebruiken voor allerlei heerlijke, echt zomersche toetjes. Zoo is het in Zweden bv. gebruikelijk, dat men vruchten met room of melk opdient, terwijl in ons land door de echte liefhebbers geen boschbessen worden gegeten zonder toevoeging van verse melk of room.

Een der meest „moderne” en verrukkelijke toetjes hebben we in den vorm van Corn Flakes met melk.

Schud de heerlijke luchtig-brosse geroosterde graanvlokken uit het pak in een glazen schaaltje, giet er wat melk overheen, strooi er wat suiker op en dien het gerecht op als voedzame toespis, zowel voor huisgenooten als gasten.

CORRESPONDENTIE

Mej. M. P. te Amsterdam. Wij raden u aan, de blousjes na het wasschen te stijven met behulp van wat suikervat ofwel met Arabische gom. Dit laatste, poedervormige middel kunt u bij elken drogist krijgen. Het moet met water zeer dun worden aangemaakt en de stof wordt vervolgens heel dun met dit „papje” ingewreven.

WAAROM ZOO WEINIG MELK?

Ofschoon wij weten, dat het regelmatig gebruik van melk zeer genog heel veel drinken als een schouwen, waar-

„Fijn zeg!”

Het is begrijpelijk dat kinderen dol zijn op Kellogg's Corn Flakes, want deze goudbruine, brosse graanvlokken zijn gewoonweg heerlijk.

Lichtverteerbaar en toch voedzaam, ideaal voor jong en oud. Serveeren met koude melk, room of vruchten. 10 à 12 groote porties per pak van 35 cents. Overal verkrijgbaar.

Kellogg's CORN FLAKES

35 CENT PER PAK

ZOO UIT 'T PAK SERVEEREN - NIET KOKEN!

POSTBUS 309 - DEN HAAG

GRATIS PROEVEN

Gratis kunt U, gedurende de maand Mei, een van de nieuwe Verkade's 6 cents „Fortica” reepen proeven, door inwisseling bij uw winkel van 5 ongeschonden omwikkels der 5 cents reepen. Verkade's „Fortica” reepen zijn verkrijgbaar in 2 smaken: Naturel, met een extra krachtigen. Romelka, met een extra roomigen smaak.

ZORG VOOR PRACHTIG WITTE TANDEN

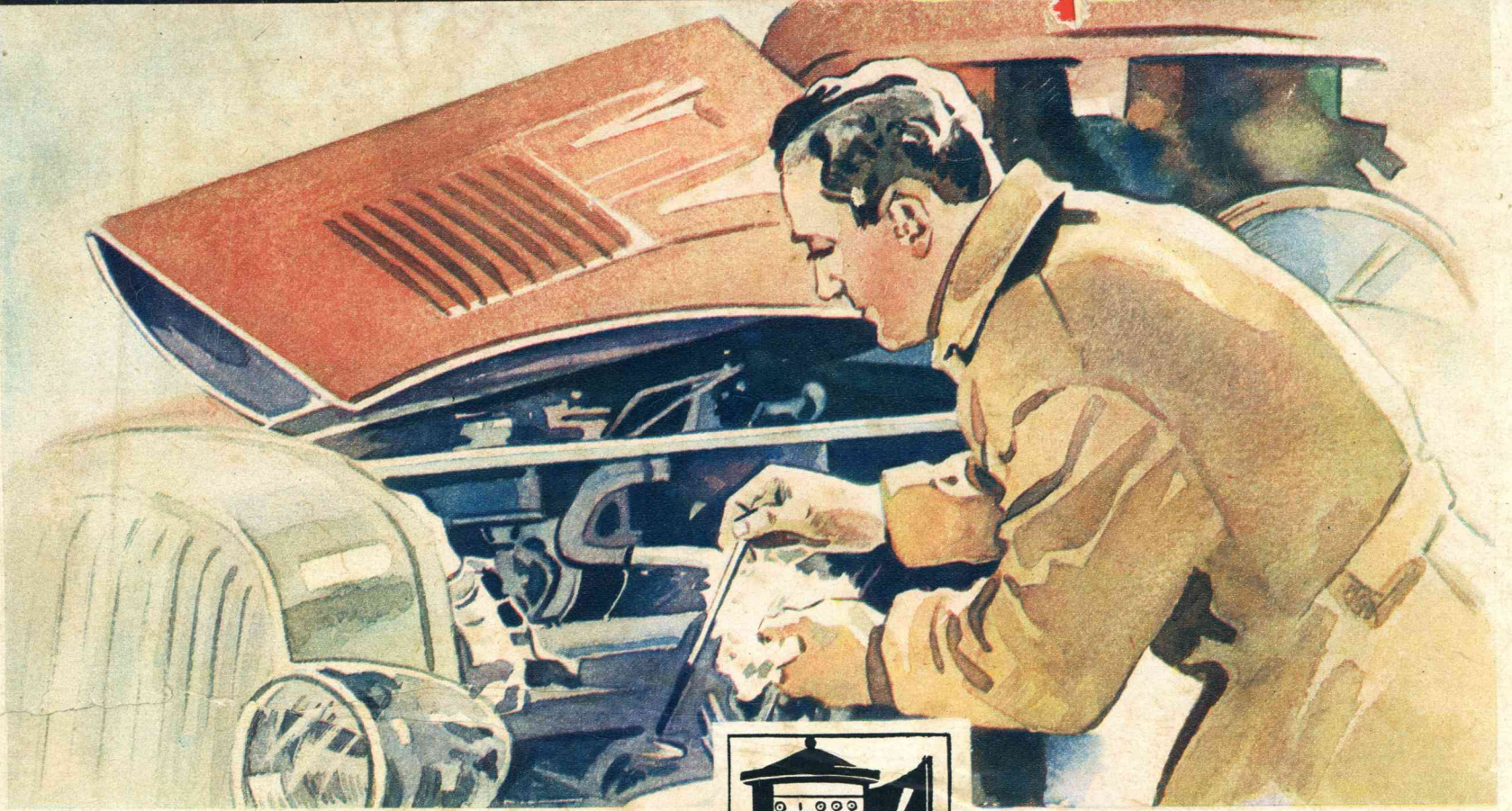
Het is zoo eenvoudig—als U maar Kolynos gebruikt. Kolynos geeft Uw tanden charme en schittering, die wondermooi aandoen.

Vergeet niet—Kolynos is zuinig. U doet er 2 x langer mee dan met gewone tandpasta's, omdat U maar de helft nodig hebt. Probeer de droge borstelmethode eens met 1 cM. Kolynos. U zult van de resultaten verrukt zijn.

Wees zuinig—koop de groote tube

IN HET AUTOBEDRIJF IS PLAATS VOOR U!

Er komen dagelijks meer auto's!

Houdt U van techniek; dan ligt hier een mooie toekomst, maar... U moet de auto door en door kennen. Dat leert U in onze cursussen:

chauffeur-monteur, autotechniek; auto-Diesel-monteur, Dieseltechniek; autoverkoper, auto-expert (voor betrekkingen als autoverkoper, bedrijfsleider, taxateur, inspecteur van een autoverzekeringsmaatschappij, enz.).

Wij hebben cursussen voor beginners, dus voor hen, die nog niets van de auto afweten en voor gevorderden. Uitvoerige lessen over het monteren en demonteren, het opsporen van fouten, het repareren, de elektrische installatie, enz.

Na goede afloop fraai diploma als bewijs van bekwaamheid en blijvende aanbeveling. Daarna helpen wij U bij de sollicitatie.

Leider: De Heer H. Kramer, ingenieur.

Laag maandelijks lesgeld. Flink, geïllustreerd studieboek gratis in eigendom. Elke week een leszending. Correctie van gemaakt werk.

Raadpleeg nevenstaande cursusopgave. Van welk vak wilt U meer weten? Geef het ons op door middel van de bon, in gesloten enveloppe met postzegel van 6 cent of schrijf ons een brief. Wij zenden U gratis alle inlichtingen.

ELECTRICIEN

RADIO-TECHNIEK

LASTECHNIEK

MACHINIST

C-CURSUSSEN: chauffeur-monteur, auto-techniek, auto-Diesel-monteur, auto-verkoper, -expert, electriciën, electro-techniek, sterkstroommonteur en zwakstroommonteur (diploma V.E.V.), lijnwerker-telegrafist, erkend installateur (diploma V.E.H.I.), radiomonteur, radio-techniek, lasser, lastechniek, machinist, stoomwerktuigkunde, motormachinist, motortechniek, machinist, electrisch bedrijf, koeltechniek, vliegtuig-mecaniciën, vliegtuigtechniek, zweefvliegtuigbouw, verwarmings-monteur, installateur van centrale verwarmingen, smid-bankwerker, constructie-bankwerker, gasfitter (diploma Vereniging van Gasfabrikanten), waterfitter, loodgieter, adspirant bouwkundig opzichter, bouwkundig opzichter, reclame-tekenaar, bouwkundig-tekenaar, machine-tekenaar, electro-technisch-tekenaar, meubel-tekenaar, scheepsbouwkundig tekenaar, betonbouw, wegenbouw, film-opérateur.

BON Aan het A.S.S.O.-INSTITUUT,
Nieuwe Plein 31 bij het station, Arnhem
Ik verzoek, zonder enige verplichting, inlichtingen omtrent de cursus voor

Naam:

Straat en nummer:

Woonplaats:

Leeftijd:

ASSO

INSTITUUT VOOR SCHRIFTELIJK ONDERWIJS

Dir. J. van der Bij, Hoofdonderwijzer

NIEUWE PLEIN 31, bij het Station, ARNHEM

Terminas